

NĚKTERÉ ZÁKULISNÍ VLIVY V ČESKÉ REPUBLICE OD REVOLUCE 1989

ANEB

NĚKTERÉ ZÁKULISNÍ VLIVY NA POLITIKU
ČESKÉ REPUBLIKY V LETECH 1989 AŽ 2000

*STRUČNÝ STUDIJNÍ PŘEHLED VYPRACOVAL KAREL ČERNÝ
KC.ZAKULISI@POST.CZ*

Listopad 2000

SHRNUTÍ STUDIE

Studie stručně popisuje zákulisní jevy v politickém a společenském životě České republiky po roce 1989 (Část 1), odhaluje společného jmenovatele zákulisních praktik (Část 2), předkládá souvislosti mezi historií a dnešními zákulisními taktikami (Část 3) a popisuje přímé důsledky zákulisní činnosti v ČR (Část 4).

Studie přináší důkazy o organizovaném systému, který plní své zákulisní poslání s cílem zlikvidovat demokracii v naší zemi.

Předkládaný studijní materiál se vztahuje hlavně k České republice, nicméně důležité závěry, které ze studie vyplývají, se týkají i ostatních států v Evropě.

Studie je určena pro politické činitele v řídicích funkcích, aby se seznámili se současnými strategiemi, taktikami a praktikami těch, kteří dnes usilují o likvidaci svobodného demokratického vývoje, a aby se dovedli proti jejich postupům, způsobům a metodám bránit.

MOTTO:

*„Co už kdysi bylo je to, co má ještě být.
A co se nyní děje je to, co se bude dít znovu, aniž je to co nového pod sluncem.
To co už bylo, se děje i nyní a co ještě bude, už kdysi bylo.“
BIBLE, kniha Kazatel*

*„Kdo si nejsou vědomi věcí minulých, jsou odsouzeni prožít je znovu...“
G.Santayana*

ÚVOD DO STUDIE

Může se zdát, že předložená studie není dnes aktuální a že obsahuje samoučelný výklad událostí, který nemá dnešní době co říci. Avšak právě opak je velikou pravdou. Fakta, která jsou ve spisu uvedena, mluví k dnešku živě a velmi naléhavě. Týká se to například i tak závažného tématu, jako je postavení českého státu v rámci evropských struktur.

Spis vznikl na základě dlouhodobého studia různých souvislostí a více jak desetiletého podrobného sledování vývoje společenského a politického života v naší zemi.

Materiál poskytuje mnohé náhledy k současnému politickému a společenskému dění zvláště v České republice. Na základě zkušeností, které historie zaznamenala, popisuje studijní materiál taktiky likvidace demokracie a zveřejňuje strategie, které jsou v zákulisí dnešního českého státu. Pod vlivem politických souvislostí v České republice je reálné dojít k závěru, že tyto nebezpečné taktiky a strategie jsou zastřeny propagandou a jsou určeny k likvidaci svobodného vývoje v naší zemi, její ideologické nezávislosti a národní identity.

V porovnání současných událostí s historií docházíme totiž k závěru, že od pádu železné opony se v České republice odehrává urputný, avšak skrytý zákulisní boj mezi římskokatolickou organizací v pozadí s Vatikánem na jedné straně a mezi nastupující mladou demokracií českého státu na straně druhé. Došli jsme také k závěru, že činnost římskokatolické církve zahalené do propagandy je tak skrývaná, že těm, kteří mají na zřeteli skutečně spravedlivý a opravdově demokratický vývoj našeho státu, je nemožné římskokatolické praktiky prohlédnout. Bez propojení dnešních zákulisních jevů s historickými skutečnostmi stručně popsány v tomto spise není nikomu možné se v dnešním vývoji České republiky a Evropy jakkoli plně orientovat.

Výjimečnost této studie lze spatřovat v tom, že nachází souvislosti dnešních společenských jevů s historií. Aby byly naše závěry ještě zřetelnější, jsou ve studii použity autentické podklady exjezuitských kněží a vysoce vážených a uznávaných římskokatolických i protestantských historiků a spisovatelů.

Za všechny autory, které nemohli být z prostorových důvodů uvedeny, ač by si to nesmírně zasloužili, jmenujme alespoň následující:

Jaroslav Kadlec, profesor církevních dějin na římskokatolické teologické fakultě UK v Praze a věrný stoupenec vatikánské linie, vydal svou publikaci původně v Římě v roce 1987. Kniha dosud slouží jako učebnice na uvedené fakultě.

Leo H. Lehmann dosáhl vysokého vzdělání a vyjimečných zkušeností, které ho kvalifikovaly jako skutečného znalce historie, tendencí a politických vztahů římskokatolické církve. V roce 1918 vstoupil na Université de Propaganda Fide v Římě a v roce 1921 byl vysvěcen. Jako kněz pracoval v Evropě a v jižní Africe a působil několik roků jako přímý poradce v právních otázkách při Vatikánu. Později se dostal do Spojených států amerických.

Josef Pekař (1870-1937), studoval na Univerzitě Karlově v Praze, v Erlangen a v Berlíně. Je to jeden z největších českých historiků moderní doby, univerzitní profesor, autor středoškolských učebnic dějepisu a mnoha odborných spisů, byl osobně orientován římskokatolicky, ale snažil se o objektivitu.

René Fülöp-Miller zpracoval svou faktografickou historickou monografii *Moc a tajemství jezuitů* objektivně na základě podkladů spolupracovníků jak protestantských, tak i římskokatolických, včetně jezuitů.

Dušan Hamšík (1930-1985), autor několika významných publikací spadajících do tzv. literatury faktu. V nich objasňuje na základě využití nových dokumentů, uvolněných britskou tajnou službou, pozadí totalitního hitlerovského Německa za 2. světové války a jeho souvislosti. Ukazuje četné bolavé otázky současného světa, které nezankly s Hitlerovým koncem a v nichž se tají trvalé nebezpečí lidského poklesnutí a selhání.

James Aitken Wylie (1808–1890), reverend Skotské církve, doktor historických věd, studoval na Marischal College a na St. Andrews College aberdeenské univerzity. Od roku 1860 vedl přednášky o papežství na Protestantském institutu, byl mluvčím protestantismu. Obě tyto funkce zastával až do smrti. Jeho největšími díly jsou např. *Papežství*, *Dějiny Protestantismu*, *Jezuité*, *Historie Skotského národa*, *Světání ve Španělsku* aj.

Malachi Martin, význačný teolog a odborník na římskokatolickou církev, bývalý jezuita a profesor na Vatikánském papežském biblickém institutu, je autorem amerických bestsellerů *Vatican*, *Poslední konkláve*, *Ďáblův rukojmí*, *Jezuité* a *Klíče této krve*. Teologii studoval v belgické Louvain, kde získal doktoráty ze semitských jazyků, archeologie a orientální historie. Poté studoval v Oxfordu a na Hebrejské univerzitě v Jeruzalému. Od roku 1958 do roku 1964 sloužil v Římě, kde byl blízkým pomocníkem proslulého jezuitského kardinála Augustina Bea a papeže Jana XXIII. Potom žil v New Yorku. Všechny jeho knihy jsou obsáhlými studiemi faktů ze zákulisí římskokatolické církve a papežství, pouze jeho poslední kniha z roku 1998 – *Dům vystavený větru* – vypráví románovou formou o mocenských střetech uvnitř této církve usilující o zřízení první celosvětové vlády „nového světového řádu“. Zemřel na počátku roku 1999.

Jean-Henri Merle d'Aubigné (1794 – 1872), švýcarský protestantský kazatel pocházející z Francie, profesor historie, studoval teologii v Ženevě a v roce 1817 byl vysvěcen. Poté studoval v Německu, působil v Berlíně a jako kazatel v Hamburku. Později byl dvorním kazatelem v Bruselu. Po návratu do Ženevy se stal profesorem a rektorem na teologické škole Evangelické společnosti v Ženevě. Jeho hlavní dílo se skládá ze dvou částí: z pětisvazkové *Historie reformace 16. století* a osmisvazkové *Historie reformace v Evropě v Kalvínově době*.

Jules Michelet (1798-1874), francouzský historik, profesor historie a morálky na College de France. Proslavil se zvláště celoživotním dílem *Historie Francie* a *Velká francouzská revoluce*. V roce 1842 se rozešel s římskokatolickou církví a zastával mesiánskou víru v demokratický vývoj. Svůj záporný postoj vůči církvi pak obhajoval řadou přednášek na stejné univerzitě. Tím se dostal do konfliktu s jezuitou, kteří ho v lednu 1848 suspendovali a zakázali mu na univerzitě působit.

Peter de Rosa, exjezuitský italský kněz, absolvent Gregoriánské univerzity v Římě. Byl šest let profesorem metafyziky a etiky na Westminsterském semináři a šest let děkanem teologie na koleji Corpus Christi v Londýně. Kněžský stav opustil v roce 1970 a v současné době žije v Irsku se svojí manželkou a dvěma syny. Jeho nejznámějším dílem se stala kniha: *Temné papežství*, která si vydobyla kladné uznání i u mnohých světových deníků a římskokatolických funkcionářů a jezuitů. Jezuita Carman o ní např. napsal, že „je to kniha, kterou nikdo, kdo se zajímá o světové dění, nemůže ignorovat.“

Tomáš V. Bílek, římskokatolický profesor a ředitel c. k. Akademického gymnázia v Praze ve druhé polovině 19. století. Jeho známá kniha *Dějiny řádu Tovaryšstva Ježíšova a působení jeho vůbec a v zemích království Českého zvláště* vyšla v Praze roku 1896. Kromě této podrobné historické studie napsal a vydal také knihy *Reformace katolická neboli Obnovení náboženství katolického v království Českém po bitvě bělohorské* a *Statky a jmění kolejí jezuitských, klášterů, kostelů, bratrstev a jiných ústavů v zemích království Českého od císaře Josefa II. zrušených*.

Alighiero Tondi, jezuitský kněz italského původu, člen jezuitského řádu od roku 1936, absolvent papežské Gregoriánské univerzity, v letech 1945 až 1952 přednášející profesor římskokatolického práva a teologie na Gregoriánské univerzitě, od roku 1949 tajný úředník Vatikánu v politických záležitostech pro Východní blok. Od roku 1952 pronásledován jezuitským řádem a Katolickou akcí za svůj útěk z řádu a univerzity v tomtéž roce. Po svém útěku sympatizoval s marxismem. Jedna z jeho mnoha knih, *Jezuité*, vyšla v roce 1954.

Studijní materiál o dnešní době je předložen z oficiálních informací našich současných sdělovacích prostředků a z běžně dostupných církevních masmédií.

O B S A H

ČÁST I – ZÁKULISNÍ JEVY V ČR.....	103
1 ZÁKLADNÍ POJMY.....	103
2 UKÁZKA NĚKTERÝCH ZÁKULISNÍCH JEVŮ V ČR.....	103
3 STRUČNÝ POPIS NĚKTERÝCH ZÁKULISNÍCH JEVŮ V ČR.....	104
ČÁST II – SPOLEČNÝ JMENOVATEL DNEŠNÍCH ZÁKULISNÍCH PRAKTIK V ČR.....	107
4 SPOLEČNÝ JMENOVATEL UDÁLOSTÍ V ČSSR DO REVOLUCE 1989.....	107
5 SPOLEČNÝ JMENOVATEL UDÁLOSTÍ V ČSSR PO REVOLUCI DO R. 1990.....	109
6 SPOLEČNÝ JMENOVATEL NĚKTERÝCH UDÁLOSTÍ V ČSFR A ČR 1990 – 1993.....	110
7 SPOLEČNÝ JMENOVATEL UDÁLOSTÍ V ČR 1994 – 1998.....	113
8 ZÁKULISÍ PUČE V KOALICI ODS – KDU–ČSL – ODA V ROCE 1997.....	114
9 ZÁKULISÍ VZNIKU NOVÉ VLÁDY TOŠOVSKÉHO 1998.....	116
10 SPOLEČNÝ JMENOVATEL NĚKTERÝCH ČINŮ PREZIDENTA V. HAVLA.....	119
ČÁST III – SOUVISLOSTI MEZI HISTORIÍ A DNEŠNÍMI ZÁKULISNÍMI TAKTIKAMI V ČR A VE SVĚTĚ.....	122
11 PROPOJENÍ ŘÍMSKOKATOLICKÉHO SYSTÉMU SE SVĚTSKOU MOCÍ.....	122
12 ŘÍMSKOKATOLICKÁ PRÁVA A POVINNOSTI VZHEDEM KE STÁTU.....	123
13 ŘÍMSKOKATOLICKÁ CÍRKEV SE NIKDY NEZMĚNILA A TAKÉ NEZMĚNÍ, ANI JEJÍ CÍLE.....	126
14 KDO JE „KACÍŘ“?.....	129
15 ŘÍMSKOKATOLICKÁ CÍRKEV A PLURALITNÍ POLITICKÉ SYSTÉMY.....	133
16 INFILTRACE DEMOKRATICKÉ SPOLEČNOSTI.....	136
17 INFILTRACE MASMÉDIÍ.....	139
18 INFILTRACE VEŘEJNÉHO MÍNĚNÍ – MATENÍ VEŘEJNOSTI.....	142
18.1 INFILTRACE ŠKOLSTVÍ.....	142
18.2 INFILTRACE MLÁDEŽE MIMO ŠKOLU.....	145
18.3 CÍLENÁ ŘÍMSKOKATOLICKÁ PROPAGANDA.....	146
18.4 ŘÍMSKOKATOLICKÁ CENZURA.....	150
18.5 PRŮZKUMY VEŘEJNÉHO MÍNĚNÍ.....	151
18.6 ŘÍMSKOKATOLICKÁ CÍRKEV SE SKRÝVÁ ZA DEMOKRATICKÉ IDEÁLY.....	155
18.7 ŘÍMSKOKATOLICKÝ KATECHISMUS Z ROKU 1995.....	157
19 INFILTRACE PROTESTANTSÝCH CÍRKVÍ – EKUMENA.....	159
20 INFILTRACE VOJENSKÉHO SEKTORU; NATO A EVROPSKÁ UNIE.....	162
21 ZÁKULISNÍ CENTRALIZACE.....	165
ČÁST IV – PŘÍMÉ DŮSLEDKY ZÁKULISNÍ ČINNOSTI V ČESKÉ REPUBLICE..	168
22 POUČENÍ Z DĚJIN A TAKTIK ŘÍMSKOKATOLICKÉHO SYSTÉMU.....	168
23 LIKVIDACE ODKAZU MISTRA JANA HUSA.....	170
24 NÁSTROJE PRO LIKVIDACI ODKAZU MISTRA JANA HUSA.....	171
25 PROČ NEMŮŽE BÝT MISTR JAN HUS ZNOVU OZNAČEN ZA ŘK KNĚZE.....	173
26 PAPEŽOVA NOVÁ EVANGELIZACE EVROPY.....	174
27 SYMBOL REKATOLIZACE EVROPY - MARIÁNSKÝ SLOUP.....	175
28 NEMĚNNÝ CÍL ŘK CÍRKVE POD VEDENÍM VATIKÁNU.....	177
29 SHRNUTÍ NEJDŮLEŽITĚJŠÍCH AKTUÁLNÍCH JEZUITSÝCH TAKTIK POUŽÍVANÝCH V DNEŠNÍ DOBĚ.....	178
30 DEMOKRACIE OHROŽENA – SHRNUTÍ.....	183
31 NĚKTERÉ ZÁVAŽNÉ VÝROKY CÍRKEVNÍCH PŘEDSTAVITELŮ A POLITIKŮ.....	185
32 VYSVĚTLENÍ NĚKTERÝCH CÍRKEVNÍCH POJMŮ A ZKRATEK.....	186
33 POUŽITÁ LITERATURA.....	188
34 PŘÍLOHY.....	189

ČÁST I – ZÁKULISNÍ JEVY V ČR

1 ZÁKLADNÍ POJMY

Na základě porovnání hesel „zákulisí“, „zákulisní činnost“ a dalších v různých mezinárodních slovnících a encyklopediích definujeme základní pojmy takto:

Zákulisí – veřejnosti skrytá část nějaké instituce, nějakého jednání apod.

Zákulisní – postranní, tajný, skrytý, utajovaný, skrývaný, kabinetní, kuloární.

Zákulisní vlivy – jsou to skryté (tajné nebo utajované) vlivy určující činnost nějakého člověka nebo organizace.

Zákulisní činnost je činnost, která je z nějakých důvodů různým způsobem utajována a jejíž pozdější následky mají převážně destruktivní charakter. Můžeme ji také chápat jako činnost, která se děje stranou veřejnosti. Je řízena vždy zpozadí (ze zákulisí), kam veřejnost nevidí.

Zákulisní jevy jsou průvodními znaky zákulisní činnosti. Na jejich základě můžeme zákulisní činnost demaskovat a pozorovat její směr a vývoj. Odtud pak můžeme zřetelně identifikovat cíl zákulisní činnosti a povahu cíle – zda je promyšlený, nahodilý, chaotický, do jak velké míry může být škodlivý či přímo destruktivní apod.

Na základě zákulisních jevů můžeme také demaskovat příslušné **zákulisní strategie** neboli **způsoby**, jakými je zákulisní činnost prováděna. Společným jmenovatelem zákulisních způsobů je utajované používání jakýchkoli vlivných, mocenských nebo silných zdrojů k dosažení nějakého cíle.

Intrikán je člověk, který používá tajné nebo zákulisní prostředky proto, aby ovlivnil jednání nějakého člověka nebo organizace. Je to člověk, který používá osobní nebo tajný vliv ke svým vlastním záměrům.

Intrikářství je využití vlivu k manipulaci osob nebo organizací, zejména politických organizací, k vlastním záměrům, intrikám.

2 UKÁZKA NĚKTERÝCH ZÁKULISNÍCH JEVŮ V ČR

V politickém a kulturním životě České republiky se vyskytují například následující zákulisní činnosti:

1. prosazování vlastních cílů
2. snaha o ovládnutí a ideologizaci masmédií
3. propaganda
4. infiltrace politických stran, masmédií, společenských organizací a církví
5. puče a rozvraty v demokraticky zvolených politických stranách
6. štvání veřejnosti proti demokraticky zvoleným stranám
7. matení veřejnosti
 - 7.1 polopravdami, zatajováním důležitých informací
 - 7.2 překrucováním souvislostí a faktů
 - 7.3 jednáním politiků podle předem určeného scénáře
 - 7.4 nepravdou ze strany masmédií a politiků
 - 7.5 podsouváním cílené ideologie
 - 7.6 odsouváním věcí důležitých a vyvyšováním věcí nepodstatných a nedůležitých
 - 7.7 veřejně prospěšnou činností

- 7.8 skryváním se za demokratické ideály
 - 8. zneužívání důvěřivosti obyvatel
 - 8.1 k politickým stranám a církvím
 - 8.2 ke sdělovacím prostředkům
 - 8.3 pomocí průzkumů veřejného mínění
 - 9. vyvolávání předem nainscenovaných afér
 - 10. zmatky v bankovní sféře
 - 11. nedemokratické obsazování klíčových, strategických funkcí
- a další

3 STRUČNÝ POPIS NĚKTERÝCH ZÁKULISNÍCH JEVŮ V ČR

Ad 1: Prosazování vlastních cílů

Například prosazování církevních restitucí i na právnické osoby stranou KDU–ČSL (*LN, 11.9.1995*), prosazování prezidentových představ (ač o sobě tvrdí, že je nestranný) o postavení jednotlivých politických stran v politickém systému (*LN, 1.1.1998, str.3*), určování personálního obsazení vlády ze strany KDU–ČSL (*LN, 18.12.1997, str.2*), prosazování změny volebního zákona ze strany US (*LN, 11.3.1998, str.2*), diktování prezidentových vlastních představ o volebním zákonu a jeho okamžité zamítnutí, přestože byl zákon parlamentem a senátem schválen (*média z konce června 2000*), Havlova představa o tom, že jeho nástupcem bude jezuitský kněz T. Halík, Havlovy kroky proti Zákonu o politických stranách, proti novému zákonu o ČNB nebo prezidentovy urychlené kroky v případě jmenování nového guvernéra ČNB po „náhlém“ odstoupení dosavadního guvernéra ČNB J. Tošovského (*ČTK, 31.10.2000*). Vlastní politické zájmy jsou nadřazovány nad zájmy občanů (*MF Dnes, 8.6.2000, str.8*).

Ad 2: Snaha o ovládnutí a ideologizaci masmédií

Např. boj o TV Nova nebo stále zřetelnější ř. katolizace stanic ČRo, Radiožurnálem počínaje, Vltavou a Svobodnou Evropou konče. Totéž můžeme sledovat i v soukromých rádiích, např. Frekvence 1.

Ad 3: Propaganda

O různé propagandě v médiích viz např. *LN, 15.1.1998, str.11, LN, 2.10.1995, str.2, LN, 10.7.1996, str.9, LN, 16.9.1995, str.3, LN, 2.9.1995, str.3*, a další. Je možné zřetelně sledovat zvláště propagandu církevních svátků a tradic.

Ad 4: Infiltrace politických stran, masmédií, společenských organizací a církví

O infiltraci římskokatolického systému do všech oblastí společenského a politického života v České republice prostřednictvím různých řk organizací, řádů a řk politických stran viz *kap.16–26* v tomto spisu.

Ad 5: Puče a rozvraty v demokraticky zvolených politických stranách

Ilustrativním příkladem je rozbití koalice mezi ODS, KDU–ČSL a ODA koaličními stranami KDU–ČSL a ODA (*média z konce roku 1997* např. *LN, 18.12.1997, str.1 a str.2*) anebo puč proti V. Klausovi, předsedovi ODS, uvnitř jeho strany provedený I. Pilipem, J. Rumlem, J. Zielenciem a M. Lobkowiczem (členové a funkcionáři ODS) koncem roku 1997 (*média z prosince 1997* např. *LN, 1.12.1997, MF Dnes, 2.12.1997; LN, 5.1.1998, str.1; Právo z prosince 1997* a další).

Ad 6: Štvaní veřejnosti proti demokraticky zvoleným stranám

Neuplyne ani jeden měsíc a snad ani jeden týden, abychom nebyli svědky toho, jak US, KDU–ČSL a dříve i ODA nehodí na ODS nebo ČSSD větší či menší kámen osočování, křivd, obvinění, lží, urážek, pranýřování nebo jen nespokojenosti s činností těchto demokraticky zvolených stran. Hlavní snahou těchto menších stran je negativně ovlivňovat veřejnost proti ČSSD a ODS. Navíc nenabízejí žádnou lepší alternativu.

Ad 7.1: Matení veřejnosti polopravdami, zatajováním důležitých informací

Typickým příkladem je podrobné informování o zahraničně politických návštěvách politiků, poslanců a senátorů. V neposlední řadě je to zatajování různých historických skutečností v učebnicích dějepisu ZŠ a v literatuře zabývající se historií českého národa a revize českých dějin (např. článek v *MF Dnes*, 29.6.2000, str.6, čl. „Církev mění pohled na své dějiny“ v příloze této studie).

Ad 7.2: Matení veřejnosti překrucováním souvislostí a faktů

Klasickou ukázkou je mediální informování o balkánském konfliktu od roku 1991 po současnost, bombardování Jugoslávie, konflikt mezi Albánci a Srby apod. Srbská média a jugoslávské internetové uzly však hovoří zcela o něčem jiném, než je nám v českých médiích předkládáno (*NATO Crimes in Yugoslavia, Documentary Evidence, I, II, Bělohrad, 1999*). I na Slovensku dochází k falšování pravdy v učebnicích dějepisu např. o Tisovi a jeho fašistickém způsobu řešení židovské otázky (*LN*, 14.12.1996, str.4).

Ad 7.3: Matení veřejnosti jednáním politiků podle předem určeného scénáře

Klasickým příkladem byl výběr členů Tošovského vlády v roce 1998 pod inscenací V. Havla a za veřejného i zákulisního poradenství kardinála Vlka (*média z té doby*).

Ad 7.4: Matení veřejnosti nepravdou ze strany masmédií a politiků

O nepravdivém vyjadřování jednotlivých stran vůči sobě před médii, a tím i před veřejností, přináší svědectví např. článek v *LN*, str. 1 a 2, 18.12.1997, o nepravdivém informování veřejnosti např. ohledně Klausovy vily a kontě ve Švýcarsku *LN*, 2.12.1997, str.2 a další.

Ad 7.5: Matení veřejnosti podsouváním cílené ideologie

Cílenou ideologii zvláště za účelem vyvyšování řk církve jako jediné „křesťanské“ církve a jejich svatých jako pravých „mučedníků víry“ a „pravých křesťanů“ nacházíme v různých učebnicích všech stupňů ZŠ, v soudobých historických románech a téměř v každé literatuře pojednávající o historii českého státu nebo Evropy. Cílená ideologie je zřetelná i v rozhlase ČRo 1–3 a 6, stejně jako v televizi.

Ad 7.6: Matení veřejnosti odsouváním věcí důležitých a vyvyšováním věcí nepodstatných a nedůležitých

Např. volba nepodstatných zákonů, zatímco důležité, podstatné zákony zůstávají stranou (např. zákon o rodině a adopci dětí), nebo medializace nepodstatných věcí, zatímco důležitější témata zůstávají mimo (např. *MF Dnes*, 8.6.2000, str.8, *MF Dnes*, 24.6.2000, str.11) apod.

Ad 7.7: Matení veřejnosti veřejně prospěšnou činností

Sem patří např. humanitární organizace a nadace, charitativní akce a další, které sice pomáhají v postižených oblastech, ale tak, jak to určuje zákulisí, přičemž se pomoc skutečně postiženým lidem nebo oblastem nedostane (např. pomoc Albáncům, a nikoliv genocidou postiženým Srbům apod.) (*Katolické týdeníky – průběžně*).

Ad 7.8: Matení veřejnosti skrýváním se za demokratické ideály

Spojování cílů řk církve s „demokratickým uvědoměním“ politiků, parlamentu a veřejnosti. Např. právě projednávaný volební zákon. Není v souladu s požadavky politických stran KDU–ČSL, US, ODA a dalších. Tudíž je nazván nedemokratickým (např. *MF Dnes*, 24.6.2000, str.1). Na druhou stranu ty zákony, které napomáhají rychlejšímu průniku řk církve do politiky, kultury, školství apod., jsou těmito stranami nazývány jako demokratické a spravedlivé. Nebo poslední volba prezidenta V. Havla, jehož politika je hlavně proklerikální (viz *kap.10*), byla v médiích nazývána „zkouškou demokratické vyspělosti a demokratického uvědomění parlamentu“ (*média z té doby*).

Ad 8.1: Zneužívání důvěřivosti obyvatel k politickým stranám a církvím

Můžeme to nejvíce pozorovat v předvolebním období, kdy se politické strany snaží co nejvíce se zavděčit svým potenciálním voličům a řk církve aktivně na svých službách v kostele vyzývá věřící k účasti ve volbách, a to často i s konkrétním doporučením, kterou stranu či kterého jednotlivce mají volit. Stačí si zajít v předvolebním období do kostela nebo číst řk periodika např.: *Katolický týdeník* č.43, 26.10.1997, str.III; č.15, 12.4.1998, str.5; 31.5.1992, str.4-5; č.19, 11.5.1997; č.49, 7.12.1997; č.37, 14.9.1997; č.36, 7.9.1997; č.2, 11.1.1998; č.15, 12.4.1998; č.11, 1996, str.4.

Ad 8.2: Zneužívání důvěřivosti obyvatel ke sdělovacím prostředkům

Např. prohlášení J. Dienstbiera o situaci v Srbsku, které se lišilo od informací v médiích. V ČRo pak zněly kritické a záporné připomínky posluchačů na adresu Dienstbiera v tom smyslu, že J. Dienstbier nemůže mít ohledně Srbska pravdu, protože všechna média hovoří jinak. Ironií však je, že na rozdíl od kritizujících posluchačů J. Dienstbier jezdí do zemí bývalé Jugoslávie osobně a velice často. Je to klasická ukázka zmanipulovanosti veřejného mínění v Čechách (**ČRo 1, 17.00–18.00, červen, 2000**).

Ad 8.3: Zneužívání důvěřivosti obyvatel pomocí průzkumů veřejného mínění

Např. v době neparlamentního a nedemokratického vzniku US po rozbití ODS v roce 1998 byla tato strana v průzkumech veřejného mínění náhle na špičce oblíbenosti politických stran, ač její existence byla sotva jednotýdenní. Podobně tomu bylo i v případě Tošovského vlády, která velmi krátce po svém sestavení zaujala první místo v oblíbenosti ze všech dosavadních vlád, nikdy proti ní nebyly ve sdělovacích prostředcích vzneseny námitky a negativní kritika a prezident V. Havel ji stále dává za kladný vzor. Dále dochází ke zneužívání důvěřivosti v případě průzkumů veřejného mínění ohledně oblíbenosti klerikálních politiků včetně prezidenta (**viz kap.20.5**).

Ad 9: Vyvolávání předem nainscenovaných afér

Např. aféra s kontem ODS v zahraničí (**MF Dnes, 12.12.1997, str.1 a 5**), rozpoutaná členy ODS I. Pilipem., J. Rumlem, M. Lobkowiczem, Zielenciem a dalšími, která se pak (jak sama média postupně přiznávala) prokázala jako naprosto neopodstatněná a falešná, ale která silně poškodila pověst ODS a jejího předsedy V. Klause. Jiným příkladem je tzv. Bangerská aféra rozpoutaná ze strany US a mající za úkol co nejvíce poškodit další demokraticky zvolenou stranu ČSSD (**média z března až května 1998**).

Ad 10: Zmatky v bankovní sféře

Posledním ilustračním příkladem je situace okolo Investiční a poštovní banky a krádež osmi miliard korun (**média ze začátku července 2000**).

Ad 11: Nedemokratické obsazování klíčových, strategických funkcí

Např. nedemokratické zařazení se US mezi právoplatně zvolené politické strany a její svévolné obsazení místa vedle legálně zvolených stran při vyjednávání s prezidentem V. Havlem o politické situaci v začátku roku 1998. Její samozvolení se za parlamentní stranu v době, kdy ještě neměla mandát voličů, její současné výpady proti ODS a ČSSD a její neustálé snahy o přivlastnění si vládních křesel nevolebním a nestandardním způsobem (např. její neopodstatněné výzvy k předčasným volbám apod.). Jiným příkladem je rozdělení si strategických vládních křesel za vlády Tošovského (**média z příslušných období**).

ČÁST II – SPOLEČNÝ JMENOVATEL DNEŠNÍCH ZÁKULISNÍCH PRAKTIK V ČR

4 SPOLEČNÝ JMENOVATEL UDÁLOSTÍ V ČSSR DO REVOLUCE 1989

Projděme si v kostce některé předrevoluční události v ČSSR a všimněme si důležitých společných znaků:

Před „sametovou“ revolucí se v roce 1989 prudce zvýšil počet diplomatických návštěv církevních představitelů Vatikánu u tehdejších českých a slovenských politiků. Cílem jejich návštěv bylo jmenování nových římskokatolických biskupů a zavedení nových řk biskupských stolců nebo jejich obnovení z předkomunistické éry. Zároveň zesílil tlak ekumenických církví prostřednictvím předsedy ekumeny Hromádky na předsedu tehdejší vlády Adamce (*zpráva ČTK z roku 1989*).

Zároveň vrcholilo disidentské hnutí a odboj doma i v zahraničí, kde měli disidenti převážně římskokatolické zázemí a pomoc nebo pomoc od protestantských církví spolupracujících s římským katolicismem (viz např.: titulní strana v *Katolickém týdeníku* č.43, 25.10.1998; *Katolický týdeník* č.49, 7.12.1997, str.V; č.8, 23.2.1997; č.30, 27.7.1997; č.13, 29.3.1998; č.5, 3.2.1991, str.5; 16.2.1992, str.1; *Magazín MF Dnes*, 25. dubna 1996, článek: *Já jezuita* a další).

Ze sledování jezuitského tisku, výročních zpráv a pastýřských listů jezuitského řádu Tovaryšstva Ježíšova a z knih exjezuitských kněží zjišťujeme informaci, že právě jezuité poskytovali v souladu s požehnáním Vatikánu disidentům v emigraci (uprchlíkům) a humanistům Východního socialistického bloku největší a nejrozsáhlejší pomoc. Je to logické, neboť už 31. července 1973 bylo slyšet od jezuitského generála Pedra Arrupeho na 10. výročním mezinárodním kongresu ve španělské Valencii tato slova: „*Musíme vychovávat lidi, kteří jsou lidmi pro ostatní. Oni musí humanizovat tento náš svět a my je k tomu musíme vychovat.*« Arrupe laickým členům ve Valencii předložil jádro a hnací motiv svého nového jezuitismu.“ (*Malachi Martin: Jezuité, New York, 1988, str. 415*). O zapojení jezuitského řádu do disidentského odboje na všech stranách píše také exjezuitský kněz A. Tondi v roce 1955: „*Úlohou jezuitů a »uprchlíků« (disidentů), kteří jim mají pomáhat, je rovněž připojovat k organizacím pod kontrolou Vatikánu i ty, které se pohybují ve sféře anglosaského vlivu. Cíl svaté stolice je jasný. Zítřka, až budou smetení komunisté, převezmou politickou moc v Rusku a v jiných východoevropských zemích. nynější »uprchlíci« (disidenti). Mít je již ode dneška v hrsti zaručuje proto Vatikánu politickou vládu od Berlína až po asijské pobřeží Pacifiku. Z toho je patrné, že Vatikán hraje vysokou hru. Tím snáze pak pochopíme horečné úsilí, které na tomto poli neúnavně vyvíjí.*“ (*Alighiero Tondi: Tajná moc jezuitů, Svobodné slovo - Melantrich, Praha, 1955*).

V ČSSR dále vrcholila podpisová akce prohlášení *Několik vět* sepsané Chartou '77. O propojení Charty '77 s římskokatolickou církví i s „podzemní církví“ např. *Katolický týdeník* č.49, 7.12.1997, str.V; č.8, 23.2.1997; č.30, 27.7.1997; č.13, 29.3.1998; 16.2.1992, str.1 a další. Viz také *LN*, 2.12.1995, str.7; 22.11.1997, str.5; 19.8.1995, str. 12; 6.12.1997, str.4; 27.12.1997, str.4 a další.

Z disidentské literatury se do ČR nejvíce dovážely spisy a knihy V. Havla. Mediální kampaň vedlo za disidenty hlavně rádio Svobodná Evropa a Rádio Vatikán. Tato rádia také vysílala většinou jako první vše, co se v ČSSR odehrávalo. Rádia BBC a Hlas Ameriky většinou konstatovala strohá fakta nebo opakovala zprávy ze Svobodné Evropy a Rádía Vatikánu. O propojenosti Rádía Svobodná Evropa či Rádía Vatikán s jezuitou, dominikánou, františkánou a dalšími členy řádů římskokatolické církve není žádných pochyb. Viz např. *Katolický týdeník* č.5, 3.2.1991; č.30, 27.7.1997; č.31, 3.8.1997; č.34, 24.8.1997;

č.36, 7.9.1997; č.21, 24.5.1998, str. 1 a 4; č.24,14.6.1998, str.8 nebo stručné shrnutí života jezuitského kardinála Tomáše Špidlíka v tisku *MF Dnes*, 1.10.2003, *GEN 2003 – 169. díl, str. B/6*.

V Liblicích u Mělníka se konalo za přítomnosti mnoha vědců a činovníků různých církví Mezinárodní sympóziu křesťanství (*ČTK, 26.10.1989*).

V říjnu '89 začínala postupně sílicí protestní demonstrace proti komunistickému režimu.

V listopadu se konalo slavnostní shromáždění na počest Anežky české a 12. listopadu '89 papež svatořečil Anežku českou Přemyslovnu v Římě za účasti téměř 10 000 lidí. Přítomni byli i čeští římskokatoličtí utečenci žijící nyní v USA, Kanadě a západních evropských státech. Vláda ČSSR je Vatikánem přinucena uvolnit cestu do Říma (*ČTK, 2.a 13.11.1989*).

Hned po svatořečení se v Římě uskutečnilo další jednání mezi ČSSR a Vatikánem (*ČTK, 13.11.1989*). Jednání skončilo 16.11.1989 (*ČTK, Pondělí, 20.11.1989*).

Západoněmecké velvyslanectví pak uvolnilo cestu východním Němcům. Aktivně pomáhal Červený kříž a řád Maltézských rytířů na německé straně. (O Maltézských rytířích viz např. *příloha MF Dnes, 30.4.1997, str.12-14*).

Koncem listopadu probíhalo jednání mezi synodním seniorem českobratrské církve evangelické a předsedou Ekumenické rady církví v ČSSR, ThDr. Josefem Hromádkou, a předsedou vlády ČSSR Ladislavem Adamcem (*ČTK, Středa, 22.11.1989*).

Ve stejnou dobu se dostavil k L. Adamcovi také J. Ruml za Občanské fórum, jehož zakladateli byli i Lobkowiczové (*LN, 5.1.1998*).

26.11.1989 v 11 hodin dopoledne, salónek Obecního domu v Praze: Setkání a jednání mezi předsedou vlády Ladislavem Adamcem a mezi zástupci Občanského fóra v čele s disidentem Václavem Havlem. Kromě jiných byl přítomen také kněz Václav Malý (*ČTK, 27.11.1989*).

28.11.1989 se odehrávalo další jednání. Vedle V. Havla sedí i církevní představitelé. Jednání se týká složení nové vlády a úpravy budoucího zákona a ústavy ČSSR (*ČTK, 29.11.1989*).

29.11.1989 se setkal Adamec s představiteli církví, „*požádal o podporu úsilí na obnovení pořádku a klidu v zemi, vyzval církevní hodnostáře k předložení návrhů na doplnění vlády ČSSR.... Přijetí se zúčastnili arcibiskup pražský a primas český, kardinál ThDr. František Tomášek, světící biskup pražského arcibiskupství ThDr. Antonín Liška, kapitulní vikář římskokatolické církve - diecéze Hradec Králové ThDr. Karel Jonáš, synodní senior Českobratrské církve evangelické, předseda ekumenické rady církví v ČSSR, ThDr. Josef Hromádka, děkan Husovy československé bohoslovecké fakulty, předseda regionálního sdružení křesťanské mírové konference, prof. ThDr. Milan Salajka... profesor teologie ThDr. Luděk Brož, předseda baptistů, ThDr. Pavel Titěra, předseda Rady Církve bratrské, Jaroslav Kubový a člen ústřední rady Církve adventistů sedmého dne, ThDr. Oldřich Sládek... Hovořili zejména o záměrech na nové složení federální vlády... Adamec požádal proto, aby i představitelé církví... předložili vlastní návrhy na doplnění vlády ČSSR.“ (*ČTK, 30.11.1989*)*

3.12.1989 je odvolána stará vláda a ihned jmenována nová. Místopředsedou nové vlády se stal předseda ekumeny, ThDr. Josef Hromádka (*ČTK, 4.12.1989*).

4.12.1989 podala česká vláda demisi a kněz Václav Malý, jeden ze zakladatelů Výboru pro obranu nespravedlivě stíhaných (viz *Katolický týdeník č.17, 26.4.1998, Perspektivy, str.VII a str.12*), předčítá ve shromáždění na Václavském náměstí asi ke 300 000 lidí prohlášení o požadavcích Občanského fóra.

Po 11 letech od těchto událostí čteme konečně toto přiznání: „*Nejdéle úřadující papež 20. století, Jan Pavel II., se dnes dožívá 80 let. Pozorovatelé většinou oceňují jeho podíl na demontáži komunismu...“* (*MF Dnes, 18.5.2000, str.14*).

ZÁVĚR:

Společným jmenovatelem všech událostí v ČSSR před rokem 1989 a v roce 1989 je přímé či nepřímé propojení revolučních složek s římskokatolickým systémem.

5 SPOLEČNÝ JMENOVATEL UDÁLOSTÍ V ČSSR PO REVOLUCI DO R. 1990

„Krátkce po listopadu 1989 vzniklo v Praze občanské sdružení, které navázalo na práci podzemních teologických a filozofických kroužků z doby předchozí. U jeho zrodu stálo mnoho významných osobností, jež dnes působí v různých sférách kultury a vědy, v církvích, ve státní správě i na scéně politické. Ty také rozhodly o tom, že prvním prezidentem takto vzniklé Křesťanské akademie Praha se stal známý katolický teolog, filozof, obhájce lidských práv a politický vězeň prof. ThDr. Josef Zvěřina. Ten však již v srpnu 1990 zemřel a jeho nástupcem byl zvolen doc. PhDr. ThDr. Tomáš Halík, jeden z nejvýznamnějších žáků J. Zvěřiny. Jeho volba byla opět potvrzena v roce 1993, kdy bylo také sdružení přejmenováno na Českou křesťanskou akademii. Česká křesťanská akademie chce v křesťanském duchu pomáhat rozvoji svobodné české společnosti na poli kultury, politiky a ekonomie. (www.etf.cuni.cz/~cka).

Začátkem prosince místopředseda vlády, prokatolicky zaměřený ThDr. J. Hromádka, žádá ředitele Čs. televize o přístup do vysílání a vyjednává možnost přenosu půlnoční mše o vánocích (**ČTK, 5.12.1989**).

Hned nato J. Hromádka na základě předchozích jednání ve Vatikánu a na žádost kardinála F. Tomáška pověřil čs. zastupitelský úřad v Římě operativním jednáním s Vatikánem o obsazení uprázdněných diecézí (**ČTK, 7.12.1989**).

3.12.1989 vznikla konzervativní strana pravého středu KDS z předchozího autonomního Křesťanskodemokratického klubu ustanoveného 15.11.1989 z neoficiální ekumenicky orientované křesťanské skupiny. KDS vychází z myšlenkového základu moderní evropské křesťanské demokracie (**LN, 18.11.1995, str.11**).

10.12.1989 stávající prezident jmenoval slovenského řk Mariána Čalfu předsedou Vlády národního porozumění. V této vládě byla jména jako Ján Čarnogurský (římskokatolický aktivní stoupenec papeže - viz např. **Katolický týdeník č.1-2, 13.1.1991, str.9; č.38, 21.9.1997**), Vladimír Dlouhý (absolvent jezuitské římskokatolické univerzity v Lovani v Belgii - viz např. **ČTK, 11.12.1989; příloha M.F. DNES, 14.10.1993, str.17-21**) a Josef Hromádka (předseda ekumeny a aktivní stoupenec Říma) a další římsktí katolíci - například za OF ministr kultury M. Uhde (**LN, 27.1.1998; Katolický týdeník č.19, 11.5.1997**, ve kterém o církevní restituci prohlásil: „*Mělo se restituovat vše, co restituovat šlo.*“) a další.

Od poloviny prosince 1989 jednala nová vláda výhradně za zavřenými dveřmi a přestala veřejnost o svých krocích informovat! Okleštěné a uhlazené informace se veřejnost dovídá již pouze z médií.

14.12.1989 přijíždí do ČSSR přítel Vatikánu Tomáš Baťa (**ČTK, 15.12. 1989**).

17.12.1989 jednal místopředseda vlády ČSSR Ján Čarnogurský s rakouským římskokatolickým ministrem vědy a výzkumu E. Buskem. Jednání se týkalo také modelu nového profilu vlády ČSSR (**ČTK, 18.12.1989**).

18.12.1989 se ČTK omluvila V. Havlovi za článek „Kdo je V. Havel?“ a pak se odehrává římskokatolická mše: „*V neděli dopoledne se za účasti stávkujících studentů, herců a zástupců OF sloužila v bazilice sv. Markéty v Praze Břevnově mše svatá na památku bolestných událostí 17.11.1989. Shromáždění nadšeně přivítalo pátera Václava Malého. Epištoly přednesli herci Josef Kemr a Radovan Lukavský. V průběhu pobožnosti vystoupil i zástupce stávkujících studentů Šimon Pánek. Řekl mimo jiné, že »17. listopad byl Boží prozřetelností«. V. Malý oznámil, že se od 1. ledna stává administrátorem v kostele sv. Gabriela na Smíchově. Na mši byl citován i dopis, ve kterém pisatel žádá, aby V.*

Malý kandidoval do Federálního shromáždění. Na závěr pobožnosti zazpívali shromáždění občané státní hymnu.“ (ČTK, 18.12.1989).

18.12.1989 také odletěl J. Hromádka do Říma za papežem. „Cílem jeho návštěvy je projednání návrhů na obsazení biskupských stolců v ČSSR a řešení dalších církevních otázek.“ (ČTK, 19.12.1989)

Koncem roku 1989 byli v čele parlamentu a vlády římští katolíci Dubček a Čalfa. A ThDr. Hromádka vykonal své další poslání: „Otázky nové koncepce a zásad církevní politiky byly ve čtvrtek na programu porady představitelů všech církví v Československu, která se konala v Praze z podnětu místopředsedy federální vlády Josefa Hromádky. Účastníci porady se zabývali přípravou nového zákona o církvích a náboženských společnostech a o postavení bohosloveckých fakult. Na závěr jednání byly projednávány, kromě jiného, i otázky způsobu a rozsahu restituce některých církevních majetků.“ (ČTK, 12.1.1990).

ZÁVĚR:

Společným jmenovatelem porevolučního politického vývoje v ČSSR do konce roku 1989 je ta skutečnost, že téměř všechno bylo pod neustálou kontrolou římskokatolického systému, počínaje obsazením všech důležitých míst ve vládě a v parlamentu až po nárokování majetku. Všechno bylo propojeno na římskokatolickou církev, a ta přes své dosazené lidi zasahovala do všeho dění.

6 SPOLEČNÝ JMENOVATEL NĚKTERÝCH UDÁLOSTÍ V ČSFR A ČR 1990 – 1993

Od 1.1.1990 vstupuje v platnost nový zákon o bankách, bankovníctví a spořitelnách na základě tržního hospodářství a peněžního trhu. Hlavní, ústřední bankou se stává Státní banka československá v čele s guvernérem J. Tošovským..

Nově zvolený prezident Václav Havel odjíždí na svoji první zahraniční návštěvu do Berlína a do Mnichova, jedná s H. Kohlem a dalšími římskými katolíky. České veřejnosti je sděleno, že prezident jedná o vzájemné spolupráci a pomoci při demokratických reformních procesech (ČTK, 2-3.1.1990).

6. ledna 1990 na základě doporučení kardinála Františka Tomáška je jmenován do funkce děkana UK dekretem ministra kultury Lukeše římskokatolický ThDr. Václav Wolf zastávající konzervativní teologické křídlo v řk církví. (Mezinárodní REPORT, č.2, únor 2000, str.3; LN, 11.7.2000, str.3).

Rádcí prezidenta se brzy stávají aktivní římští katolíci, Ivan Medek (viz např.: *Katolický týdeník č.49, 7.12.1997; č.10, 8.3.1998; č.40, 4.10.1998*) a muž Říma – monarcha Karel Jan Schwarzenberg, jehož rodový předchůdce z roku 1861 byl kardinál arcibiskup kníže Schwarzenberg (T.V.Bílek, *Dějiny řádu Tovaryšstva Ježíšova a působení jeho vůbec, Praha, 1989, str.543*), a další lidé (Radiožurnál, 21.1.1998, 12.00 a denní tisk leden až březen 1998).

Na svém prvním zasedání dne 18.1.1990 rozhodla vláda ČSSR „obnovit diplomatické styky se Svatou stolicí na úrovni velvyslanectví“ a dále rozhodla, že „Urychleně bude vypracována koncepce přístupu ČSSR k evropské integraci.“ (ČTK, 19.1.1990).

Další zprávu přináší ČTK o tři dny později: Papež Jan Pavel II. přislíbil návštěvu v Praze, Velehradě a Bratislavě ve druhé polovině dubna (ČTK, 22.1.1990).

„Nezávislá iniciativa České děti se obrátila na vládu ČSSR dopisem, ve kterém žádá o navrácení státního zámku Orlik svému majiteli, knížeti Karlovi Janovi ze Schwarzenberga.“ České děti nazývají tohoto knížete „Jeho Jasnost kníže Karel Jan ze Schwarzenberga.“ (ČTK, 23.1.1990).

23.1.'90 rozhodlo v Ostravě KNV o navrácení některého církevního majetku Salesiánům. Předání kostela bylo provedeno včetně úprav na státní útraty. Těchto objektů bylo víc. (RP, 24.1.1990)

„Do pátku je hostem arcibiskupa olomouckého... papežský nuncius se zvláštním posláním, arcibiskup Francesco Colasuonno. Účelem vatikánské návštěvy je především bližší poznání olomoucké arcidiecéze, která má 731 farností a patří k největším v Evropě.“ (ČTK, pátek, 26.1.1990).

Začátkem ledna 1990 také došlo k jednání rady RVHP, na které byli přítomni předsedové vlád Marián Čalfa, Václav Klaus, Vladimír Dlouhý a další (viz tisk z té doby). Při jednání V. Dlouhý podle novinových a rozhlasových zpráv inicioval podání návrhu na zrušení RVHP, i když před tím delegace prohlásila, že nic takového činit nebude. Okolnosti při jednání šly ovšem jiným směrem. Pod zrušením RVHP je podpis Dlouhého (příloha M.F. DNES, 14.10.1993, str.16 a dál).

24.1.1990 podalo Československo žádost o vstup do Světové banky, aby se znovu mohlo stát členem Mezinárodní banky pro obnovu a rozvoj ve Washingtonu. Předpoklad schválení - do září 1990 (ČTK, 26.1.1990).

Na Slovensku se v lednu formuje nadnárodní, nadnáboženská, nadpolitická a nadrezortní instituce - Matice slovenská „*integrující všechny zdravé síly slovenského národa doma i v zahraničí a upevňující jejich povědomí*“. (ČTK, 31.1.1990). Matice slovenská má své kořeny a zázemí hlavně v římskokatolické církvi.

Tisk přinesl zprávy o politické činnosti křesťanskodemokratických stran KDU a KDH. Hnutí i strana mají své základy v římskokatolické církvi.

V březnu 1990 se koná 1. sjezd strany KDS, předsedou zvolen Václav Benda (řk církev). Její budoucí předseda I. Pilip obsazuje funkci předsedy politické rady (LN, 18.11.1995, str.11).

Od soboty do neděle 21. až 22. dubna 1990 se uskutečnila návštěva papeže v Praze, Olomouci a Bratislavě. Účastní jsou kromě jiných i prezident V. Havel, kardinál Tomášek, arcibiskup Agostino Casaroli (tohoto italského jezuitu určeného pro disidentskou otázku ve Východním bloku vystřídal po jeho červnovém úmrtí v roce 1998 /jak nás informuje *Katolický týdeník č.47, 22.11.1998/* jezuita a kardinál Joseph Ratzinger, nejvyšší hlava Kongregace pro nauku víry - tedy inkvizičního úřadu), dále Tomko Colasuonno a ještě dalších 300 osob z celého dění v ČSSR, včetně obou vlád. V projevu k Praze papež mimo jiné řekl: „*Jednotná Evropa, Evropa od Atlantiku až po Ural, není už jen snem, není utopickou vzpomínkou na středověk. Právě naše dny dokazují, že se stává znovu realitou před našima očima. Evropa, zraněná v důsledku válek a poválečných úmluv rozdělením, které ohrožovalo svobodný rozvoj a práva národů, hledá cestu k nové jednotě.*“ (ČTK, 23.4.1990).

V roce 1990 byl vydán zákon číslo 298 (298/1990 Sb) *o úpravě některých majetkových vztahů řeholních řádů a kongregací a arcibiskupství olomouckého* ze dne 19. července 1990, kterým bylo římskokatolické církvi dáno veliké množství klášterních komplexů z celého tehdejšího Československa. Co přesně církev dostala, řeší příloha číslo 1 a číslo 2 k tomuto zákonu 298. Výpis majetku je tak rozsáhlý, že v příloze číslo 1 zabírá 10 stran formátu A4 popsaných drobným písmem. Celý zákon č. 298 leží na stranách 1070 až 1080 Sbírky z roku 1990. V rozsáhlosti tento zákon ovšem více předčil „Doplňek“ číslo 338 (338/1991 Sb), *kterým se mění a doplňuje zákon č. 298/1990 Sb., o úpravě některých majetkových vztahů řeholních řádů a kongregací a arcibiskupství olomouckého* ze dne 18. července 1991. Jeho příloha číslo 3 zabírá plných 20 stran formátu A4 a cituje další množství církevních komplexů odevzdaných římskokatolické církvi. Oba zákony se týkají výhradně římskokatolické církve a neřeší majetkové záležitosti nekatolických a protestantských církví.

Udělení ceny Karla Velikého Václavu Havlovi v Cáchách dne 9.5.1991 předcházela „*na přání pana prezidenta slavnostní koncelebrovaná mše svatá v Cášské katedrále. Katedrála pochází z Karolínské doby a bývali v ní korunováni císařové Svaté říše římské, mezi nimi i český král a německý císař Karel IV.... Čestným hostem byl i pražský arcibiskup Miloslav Vlk.... Po mši svaté pak následovala v budově staré cášské radnice vlastní slavnost předání ceny Karla Velikého panu prezidentovi. Zúčastnily se vý-*

znamné osoby politického života Evropy: královský pár ze Španělska a Lucemburska, spolkový kancléř Kohl a prezident BRD von Weizsäcker, francouzský prezident Mitterand, zástupce Severoatlantického společenství a další vážení hosté.“ (*Katolický týdeník č.22, 2.6.1991, str.1*).

29.5.1991 byl pro ČSFR jmenován slovenským kardinálem Ján Chryzostom Korec, jezuita, absolvent noviciátu (od 12.9.1939), později student jezuitské teologie (*Katolický týdeník č.26, 30.6.1991, str.1*).

V roce 1992 došlo k obnovení Paulánského konventu ve Vranově u Brna s cílem vybudování duchovního centra brněnské katolické diecéze. Záměrem je zde pak nabízet jezuitská duchovní cvičení i ekumenické aktivity (*LN, 7.5.1998, str.7*).

V roce 1992 také vzniká projekt na „uzdravení paměti národa“. Projekt požaduje konference římskokatolických biskupů, kde se několikrát konstatovalo, že „by měla vzniknout jednotná příručka českých církevních dějin pro teologické fakulty katolické i nekatolické, aby byla nová generace formována v duchu ekumenismu“. Tento požadavek ještě zdůraznil kardinál Cassidy, vysoký státní hodnostář státu Vatikán: „Smíření a uzdravení vzpomínek, tj. odstranění všech zranění v mysli i v duši tohoto národa Husova, národa reformace a rekatolizace“.

V květnu 1992 upoutávají katolická periodika pozornost svých čtenářů na budoucího ministra zemědělství J. Luxe (*Katolický týdeník 31.5.1992, str.4-5 přílohy*).

Počátkem června 1992 přijel na oficiální návštěvu nejvyšší představitel projektu Evangelizace 2000 pro Evropu, jezuitský kněz P. Manuel Casanova, SJ. Dlouholetý projekt je zaměřen hlavně na práci mezi nekatolickou mládeží (*Katolický týdeník 2.8.1992, str.4*).

V červnu 1992 současně dostává křeslo ministra školství římskokatolický kněz Dr. Petr Piřha, o němž čteme: „...vystudoval teologii a v roce 1969 byl v Holandsku řádně vysvěcen.“ (*Katolický týdeník č.13, 29.3.1998*).

Od 1. 1. 1993 se M. Lobkowicz (1963), poslanec Parlamentu České republiky za KDS, člen nejvyššího vedení KDS, stává vrchním ředitelem kabinetu ministra zahraničních věcí České republiky J. Zielence. (*LN. 5.1.1998; 18.11.1995, str.8*).

V roce 1993 přináší tisk svědectví o aktivitách J. Lobkowizce (bratra M. Lobkowizce), člena římskokatolického a projezuitského šlechtického rodu aktivního v politice a náboženství (o J.L. viz např. *Magazín MF Dnes, 30.9.1993; PÁTEK, příloha LN, str.4-5; Lidové noviny 19.1.1993, str.3*).

5. července 1993 zasvěcení českého státu Panně Marii na Velehradě (viz např. *Katolické noviny a ostatní média z té doby*). Zdejší kaplan je rovněž jezuitou (*Katolický týdeník, č.20, 17.5.1998*).

11.6.1993 na základě podnětu papeže Jana Pavla II. z doby jeho první návštěvy v ČR v roce 1990 vzniká římskokatolicky zaměřená *Komise pro studium problematiky osobnosti a díla Mistra Jana Husa při České biskupské konferenci* pod vedením římskokatolických kněží. Sekretářem komise je určen římskokatolický řeholník ThDr. Fr. Holeček, OM. (*Katolický týdeník č.29, 19.7.1998, str.4*). Později byla kromě toho ustavena k podobnému účelu, totiž k zamlžení historické skutečnosti, ještě další komise, týkající se rekatolizace, a to při Ekumenické radě církví a opět při České biskupské konferenci (řkc).

Občanské sdružení římských katolíků opět volí za svého předsedu jezuitského kněze T. Halíka a přejmenovává se na Českou křesťanskou akademii. Její cíl zůstává stejný: Působit v různých sférách kultury, vědy a ekonomie, v církvích, ve státní správě i na scéně politické (www.etf.cuni.cz/~cka).

V listopadu 1993 byla do dlažby Staroměstského náměstí zapuštěna kamenná deska s nápisem: »Zde stál a opět bude stát mariánský sloup«. (O mariánském sloupu jako symbolu rekatolizace Evropy je ve IV. části této studie podrobná reportáž).

Opakovanými výzvami r. 1993 svolává kardinál Vlk v ČRo1 naléhavě katolickou mládež do Prahy k výškolení na církevní půdě pro práci ve sdělovacích prostředcích, ve školství, vzdělávacích institucích, pro práci s mládeží apod. (*ČRo1 – náboženská vysílání, průběžně*).

V prosinci 1993 se koná 4. sjezd strany KDS, předsedou je zvolen Ivan Pilip, tehdejší náměstek ministra školství. (LN, 18.11.1995, str.11).

V roce 1993 dochází také k podpisu smlouvy o spolupráci mezi KDS a KAN. Za dva roky nato, 22. června 1995, je podepsána smlouva o sloučení tří stran: KDS, ODS a KAN a 20.11.1995 dochází ke sloučení strany KDS s ODS (KAN odmítá). Tisk sděluje: „Ivan Pilip přivedl loď Křesťanskodemokratické strany do přístavu Občanské demokratické strany“ (LN, 20.11.1995, str.1) V ODS vytvořil I. Pilip „silné křesťanské křídlo“ (příloha MF TÝDEN č.50, 8.12.1997, str.49).

V roce 1993 dochází k postupnému útlumu v informovanosti o aktivitách řík církve. Stále více jsou veřejnosti předkládána obchodní a ekonomická témata, vzrůstá počet reklam apod., ale o aktivitách římskokatolické církve se přestává psát a hovořit. Média i politici sami jsou velice opatrní na prozrazení své náboženské příslušnosti. Sdělené oficiální informace, které se přece jenom do médií dostanou, však potvrzují, že dosavadní směr činnosti a zájmy římskokatolického systému zůstávají stejné. Cíl – majetek a zvyšování počtu římskokatolických věřících – je stále neměnný. (Mezinárodní REPORT, č.1, leden 1999, str.21).

ZÁVĚR:

Společným jmenovatelem událostí z let 1990 až 1993 v ČSFR je propojení s římskokatolickým systémem, a to ve všech oblastech politického, kulturního, ekonomického a hospodářského života v zemi.

7 SPOLEČNÝ JMENOVATEL UDÁLOSTÍ V ČR 1994 – 1998

Z prostorových důvodů nevypisujeme dále jednotlivé konkrétní detaily a důkazy jako v předchozích kapitolách. Koho toto období zajímá, jistě si ho pomocí archivních mediálních záznamů najde sám. Pouze všeobecně shrnujeme to nejdůležitější:

V těchto letech jsme na hlavní politické scéně svědky upevňování pozic jednotlivých politických stran a jejich stále ostřejší polarizace, slučování menších stran s většími, vzniku dalších stran a zániku stran menších a mimoparlamentních nebo přímo nepohodlných. Totéž se odráží v ekonomice a hospodářství. Na jedné straně banky vznikají, na druhé straně krachují. Najevo vyplavou finanční aféry, tunelování bank a podniků, krachování podniků, stagnace a postupné utlumování průmyslové výroby, likvidace zemědělství, zdravotnictví, školství, celostátní dopravy apod. Jsme svědky, jak se rozšiřuje parlament o senát a jak vznikají různé zákony, žádající si nespočet doplňků a dodatků a nebo co nejrychlejší kompletní inovaci.

V souvislosti s válkou v Jugoslávii jsme svědky rychlého vstupu ČR do NATO a příprav na vstup do EU s bohatou škálou různých podmínek ze strany EU.

Ve všech těchto událostech jsme také mohli pozorovat reakce jednotlivých politiků, stran, organizací, různých společností a církví. Mohli jsme detailně studovat jejich chování a jednání před veřejností, studovat jejich postoje a stanoviska k té či oné události.

ZÁVĚR:

Na základě podrobného pozorování můžeme dnes konstatovat, že se dokončuje proniknutí římskokatolického systému do nejsilnějších a nejvlivnějších politických stran, do obou komor parlamentu, do všech médií i do vládních křesel. Můžeme říci, že v těchto letech došlo k dovytvoření zákulisní sféry českého státu s maximální účastí římskokatolické církve.

8 ZÁKULISÍ PUČE V KOALICI ODS – KDU–ČSL – ODA V ROCE 1997

Likvidace koaliční jednoty mezi ODS – KDU–ČSL a ODA byla promyšleně naplánována a je důsledkem proniknutí křesťanskodemokratické strany KDS do pravicové strany ODS a jejího pozdějšího rozleptání.

Co se vlastně na přelomu roků 1997/1998 stalo? Stručně řečeno: Podle jezuitské taktiky používané v minulosti byla provedena akce, která měla v konečném důsledku vést k politickému odstranění premiéra Václava Klause a k uchopení moci klerikálními politickými stranami. Napřed byl straně ODS předán několikamilionový sponzorský dar od neexistujících osob. Pak tato vykonstruovaná sponzorská aféra byla důkladně v médiích rozmáznuta a tím bylo vyvoláno veřejné odsouzení nejsilnější strany. Veřejnému odsouzení pak napomohlo ještě údajné konto ODS ve Švýcarsku (**LN, 1.12.1997**), kde se měla také nacházet i Klausova vila (**LN, 4.12.1997, str.1**). Proti takto pošpiněné ODS pak byla poštována celé veřejnost.

Souběžně s tím nastalo vážné rozdělení uvnitř strany ODS prostřednictvím ministra zahraničí J. Zieleniece (ODS) (**MF Dnes, 28.11.1997**), zároveň startovala finanční nervozita a napětí na finančním trhu a v médiích se řešila tzv. „*blbá nálada*“ na veřejnosti (viz např.: **MF Dnes** a **LN od 25.11.1997**).

K tomu se neopomněl ihned přidat římskokatolický ministr zemědělství J. Lux a zároveň předseda KDU–ČSL, který žádal odstoupení premiéra Klause (např.: **MF Dnes, 28.11.1997**; **TÝDEN č.50, 8.12.1997** nebo **č.3, 12.1.1998**).

Když se římskokatolickému zákulisí podařilo to, co potřebovalo, a dostalo klerikální a ostatní politické strany do své pozice, vyčkalo už jen na vhodný okamžik. Tím byl odjezd premiéra Václava Klause do Sarajeva v Jugoslávii. A pak prostřednictvím svých nástrojů vyvolalo v pátek, 28.11.1997 (tedy v době, kdy Václav Klaus nebyl v Čechách přítomen) ve vládě a v ODS chaos. V nepřítomnosti premiéra požádalo zákulisí ústy římskokatolického ministra financí I. Pilipa a římskokatolického exministra vnitra J. Rumla (tajně vysvěceného římskokatolického kněze podzemní řk církve, jak informuje **Katolický týdeník** z počátku 90. let) nepřítomného českého premiéra o odstup z vlády a z funkce šéfa ODS. (např.: **MF Dnes, 5.1.1998**).

Nekatolická část ODS jasně hovoří o „*stranickém puči svých kolegů*“ a o „*převratu*“ v ODS (**LN, 1.12.1997**). Nikdo nepochybuje o spolupráci Pilipa a Rumla s vedením KDU–ČSL při plánování a provedení svého převratu (**tamtéž**). Předseda strany KDU–ČSL se k převratu urychleně přidává a v okamžiku, kdy byla učiněna výzva k odstoupení V. Klause z vedení ODS, vyslovuje oběma pučistům svoji podporu (**tamtéž**).

Ministři římskokatolické strany KDU–ČSL (T. Kvapil, J. Talíř, M. Výborný) podávají jako první svou demisi, a to ještě v pátek 28.11.1997 před půlnocí, tedy stále v době nepřítomnosti premiéra vlády.

Všichni tři ministři jsou velmi dobří, aktivní (praktikující) katolíci (viz např.: **Katolický týdeník č.15, 12.4.1998, str.5**; **č.36, 7.9.1997**; **č.4, 26.1.1997**; **č.49, 7.12.1997**; **č.8, 23.2.1997**; **č.22, 31.5.1998**; **Lidové noviny 24.11.1997**). M. Výborný ještě jako právník dokonce zpochybnil v roce 1991 převod majetku na stát, aby byla církvi umožněna rychlejší restituce co největšího počtu majetku. (**Radiožurnál, 23.4.1998, od 17.00, Radioforum**).

Tímto odstoupením uvádí KDU–ČSL řetěz demisí. Druzí byli hned ministři římskokatolické ODA, kteří rezignovali v sobotu – dnes je ODA pod vedením římského katolíka Daniela Kroupy (viz např.: **Katolický týdeník č.11, 1996, str.4**; **příloha MF Dnes, 14.10.1993, str.20**; **ČRo 1, 19.8.2000, pořad: Doteky víry, 21.00–22.00**). Řetěz demisí končí úplným odstoupením celého Klausova vládního kabinetu a okamžitým přijetím demise vlády prezidentem.

Prezident je na rozdíl od ustaraných tváří politiků se situací evidentně spokojen. Sám také demisi celé vlády požadoval a jak tisk přináší informaci, „*odstranění Klause si určitě přál i prezident Václav Havel a Klausův kolega Zieleniec*.“ (**LN 1.12.1997**). Ten také celý prosinec 1997 živil v médiích s podpo-

rou římských katolíků Lobkowiczů, Pilipa a Rumla aféru s finančním kontem ODS v zahraničí (**MF Dnes**, 12.12.1997, str.1 a 5; **LN** 15.12.1997, str.2 až 6 a další denní tisk).

Premiér svou demisi označil jako „mediální atentát“ na jeho stranu během dvou posledních měsíců (**L.N.** 5.1.1998, str.1) a ve svém prohlášení také jako „vynucený tah, který však nebylo možné neudělat. Žádná jiná varianta neexistovala.“ A dále říká: „Nemyslím si, že na demisi vlády naše země vydělává, zvláště dochází-li k ní v okamžicích, které jsou pro naši budoucnost tak důležité. Doufám, že si to všichni uvědomují. Cílený a vědomý pokus z nejrůznějších stran o mé odstoupení z funkce, kterou zastávám, trvá již řadu let a v posledních obdobích - s narůstající nejednotností ve vedení ODS - nabyl na síle. ... Na závěr bych chtěl říci, že nemám žádný přesný plán pro nadcházející politická jednání o vyřešení dnešní politické krize ani o struktuře a charakteru budoucí vlády. Tyto plány jistě mají ti, kteří k dramatickému vyhocení situace nejvíce přispěli....“ (**LN**, 1.12.1997). Kdo rozumí skryté politické mluvě, vnímá konkrétní význam každého slova. Pád byl skutečně cílený.

Cílem této hry je politicky odstranit nejsledovanějšího muže v Čechách, zlikvidovat jeho pravcovou stranu a nechat vzniknout stranu jinou, ve které by se posílily pozice řk církve.

Povšimněme si, kdo se proti Klausovi postavil (viz např.: **LN** 4.12.1997), kdo osobně žádal jeho demisi ve vládě a v ODS a které strany nejvíce volaly po jeho odchodu z vlády i z politického života. Podívejme se například do **MF Dnes**, 2.12.1997, kde je uveden jmenný seznam těch nejhlavnějších oponentů V. Klause. K nim patří také M. Lobkowicz, kterého jmenovala stanice **Radiožurnál 1**, 1.12.1997. Mnohá z těchto jmen jsou aktivní (praktikující) římsští katolíci.

Projděme si všechny tyto události v aktuálních číslech nejčtenějšího tisku **MF Dnes** nebo v **LN** (**prosinec 1997, leden 1998**) a zjistíme zároveň, že to jsou právě ti lidé, kteří pak založili novou stranu s názvem *Unie svobody*. Nepochybně sem patří hlavně římskokatolíci „křesťané“ (viz např.: **LN** 24.11.1997, **Katolický týdeník** č.49, 7.12.1997; č.34, 24.8.1997) ministři I. Pilip, J. Ruml, M. Lobkowicz aj., kteří v řadách ODS vyvolali úmyslný plánovaný zmatek a pak puč.

I. Pilip živil v prosinci 1997 současně aféru s finančním kontem ODS v zahraničí - viz např. **MF Dnes**, 12.12.1997, str.1 a 5 s ideologickou podporou a tažením poslance M. Lobkowicze, J. Lobkowicze, Rumla aj. (viz např. **LN** 15.12.1997, str.2 až 6 a další denní tisk). O spoluzakladateli strany tehdejší římskokatolický věřícím ministru obrany M. Lobkowiczovi viz například: **Pátek, příloha LN**, 22.5.1998, str.4-5; **Caritas**, č.1, 1998; **LN** 29.5.1998, str.4.

Do jejich tzv. „křesťanské“ strany Unie svobody (**Pátek LN**, 6.2.1998), jejíž předsedou se stal J. Ruml, se pak přidali postupně další, např. tehdejší ministr vnitra (dříve sociálních věcí) J. Vodička, místopředseda senátu Vl. Zeman (o jeho kladném postoji ke katolictví viz např.: **LN** 24.11.1997), místopředseda Poslanecké sněmovny J. Honajzer, dále M. Uhde, J. Stráský, ministr práce a sociálních věcí S. Volák, a další. Zván byl i římskokatolický ministr Mlynář (**LN**, 12.1.1998, 19.1.1998; 23.1.1998; 23.2.1998; **TÝDEN** č.5, 29.1.1998, str.20-22; **Katolický týdeník** č.22, 31.5.1998). Ten pak také o něco později do Unie svobody vstoupil.

Proč byl politicky odstraněn premiér Václav Klaus?

„Vlk: Premiér je brzdou. Požadavek odstoupení Václava Klause z funkce premiéra podpořil v sobotu také primas české katolické církve kardinál Miloslav Vlk. Vyjádřil přesvědčení, že Klausův způsob vlády brzdí další politický vývoj země. »Aniž bych chtěl přehlížet Klausovy zásluhy o rozvoj společnosti v různých směrech, vystupuje v jeho způsobu vlády do popředí řada stínů, které dnes brzdí potřebnou dynamiku dalšího vývoje a vyžadují větší průzračnost,« uvedl Vlk v prohlášení. Zkušenost katolické církve s Klausovou vládou není podle Vlka pozitivní v řadě věcí.“ (**LN**, 1.12.1997)

„Kardinál Vlk označil Klause za brzdu vývoje společnosti. Katolická církev má výhrady k působení Václava Klause v čele kabinetu a vítá požadavek na jeho odstoupení z vlády.... Nejvyšší církevní představitel poznamenal, že při svých posledních setkáních s řadou čelných evropských představitelů zjišťoval postupnou ztrátu Klausova kreditu.... Církev vytýká premiérovi... absenci smyslu pro duchovní hodnoty. »Ty naše společnost po čtyřiceti letech komunismu nutně potřebuje.« uzavřel kardinál Vlk. Podle ČTK jsou podobná prohlášení církevních představitelů na adresu politiků spíše vzácností.“ (MF Dnes, 1.12.1997)

Jak sdělovací prostředky informují, je V. Klausovi ze strany politiků i veřejnosti v té době vytýkána také ješitnost, arogance a pýcha. Tyto vlastnosti však mají své opodstatnění, jedná-li tak vysoký státník proti takovému systému, jakým je římskokatolická církev. Všimněme si, že tyto vlastnosti také nejvíce premiérovi V. Klausovi vytýkalo Německo! A kolik ostrých slov je nasměrováno na adresu V. Klause ze strany kardinála Vlka! (MF Dnes, 1.12.1997).

„Hlavní příčinou pádu je však jeho (V. Klause) přehlížení morálních a duchovních hodnot, nemateriálního rozměru společenských změn.“ (MF Dnes, 2.12.1997).

Když uvážíme, že tato slova napsal „renomovaný“ německý deník Süddeutsche Zeitung, pak pod pojmem „duchovních hodnot“ musíme chápat hodnoty římskokatolické a pod pojmem „nemateriálního rozměru společenských změn“ je nutné vnímat římskokatolické společenské změny neboli postupnou katolizaci země.

Je tedy divné, že právě tyto hodnoty a změny Václav Klaus přehlížel? Naopak. Je to naprosto logické, neboť tajemství těchto „europocesů“ podle našeho názoru premiér velmi dobře pochopil.

ZÁVĚR:

Společným jmenovatelem oslabení demokraticky zvolené strany ODS a likvidace její koalice s ODA a KDU–ČSL je aktivní účast římskokatolického systému prostřednictvím svých jejích politiků a médií při této akci.

9 ZÁKULISÍ VZNIKU NOVÉ VLÁDY TOŠOVSKÉHO 1998

Způsob, jakým byla po rozbití koalice ODS s ODA a KDU–ČSL narychlo sestavena poloúřednická lednová vláda 1998 nejen mnoho naznačuje, ale hovoří přímo sám za sebe a jednoznačně. Zrekapitulujme si v otázkách:

Kdo neustále vybízel k demisi V. Klause? Kdo provedl stranický puč neboli zmanipuloval členskou základnu strany ODS ke svržení premiéra? Kdo neustále žádal jeho demisi a byl tvrdě proti němu? Byli to hlavně římskokatoličtí a prokatoličtí členové dřívější Křesťanskodemokratické strany, která se v roce 1995 spojila s ODS v čele s I. Pilipem.

Kdo vybíral římskokatolického zprostředkovatele ministra zemědělství, J. Luxe k vytvoření nové vlády? Prezident V. Havel, jehož kroky stále zřetelněji vykazují prokatolickou, provatikánskou a proněmeckou politiku. (Viz např.: LN 30.1.1998, str.2 o aktivních kontaktech prezidenta se sudetoněmeckou Křesťanskosociální unií). Deník MF Dnes z 5.12.1997, str. 1-2 také jasně naznačuje, že už 4. prosince Havel věděl, že „vzve určitou osobnost“, která bude pověřena sestavením nové vlády. Druhý den se veřejnost dovídá, o koho se jedná. Kdo nechápou zákulisní církevní souvislosti, byli volbou Luxe zaskočení. (O Luxově praktikujícím katolictví viz např.: Katolický týdeník č.49, 7.12.1997; 31.5.1992, str.4-5 přílohy; č.40, 4.10.1998, str.5).

Kdo potom 17. prosince 1997 vybral osobu z místa guvernéra České národní banky neboli centrální banky státu za premiéra vlády? Byl to právě ministr J. Lux, který tak rád o sobě v té době tvrdil, že už dávno není „kostelní“ typ, přičemž roku 1994 jel za papežem do Vatikánu a pak téhož roku jel znovu do Vatikánu za účelem jmenování arcibiskupa M. Vlka kardinálem. Příjetí římskokatolického politika

u papeže je ceremonií, do které mimo jiné patří zpověď u papeže nebo u jeho zvláštního zmocněnce pro politické činitele (těmito zmocněnci jsou důsledně vždy jezuité), dále políbení papežského prstenu na důkaz uznání papeže za svého osobního pastýře a osobní duchovní autoritu a kromě dalšího i uznání papeže jako nejsvrchovanějšího duchovního i pozemského vládce a ředitele všech věřících bez ohledu na příslušnost k církvi – tedy uznání všestranného monopolu Říma.

Kdo pozorně sledoval denní tisk od 5. prosince do konce roku '97, pak také mohl u ministra Luxe jasně sledovat protiklausovské kroky v tom směru, že tento římskokatolický politik sám svévolně, automaticky vylučoval jakoukoliv možnost spolupráce s ODS. A když se do jejího čela znovu dostal ex-premiér V. Klaus, odmítal s touto stranou a s V. Klausem jednat ještě víc. Jeho tažení proti V. Klausovi bylo možno sledovat i v televizi nebo v rádiu:

„Lux by na místě premiéra radši viděl Pilipa.“ (Radiožurnál, 16.12.1997).

„... šéf lidovců Josef Lux včera nečekaně prohlásil, že on už s Klausovou stranou ve vládě nepočítá ... Později v České televizi připustil, že by v nové vládě rád viděl některé bývalé ministry této strany, kteří stojí v opozici proti Klausovi. Zejména by uvítal účast ministra financí Ivana Pilipa.“ (MF Dnes, 17.12.1997).

Koho potom Lux pověřil, aby vybíral a sestavoval novou vládu? Který nový premiér se několikrát při sestavování nové vlády „radil“ s nejvyšším zástupcem římskokatolické církve v ČR kardinálem Vlkem?

„Premiér Tošovský předložil své návrhy na sestavení vlády kardinálu Vlkovi, aby ho s těmito návrhy seznámil.“ Reportérovi říká: „»Chtěl jsem, aby má nová vláda měla co nejširší podporu.«“ Kardinál Vlk na to odpověděl: „»Chápu tuto vládu jako dočasnou. Na tuto vládu čeká jen přechodné období, nebudeme proti ní a na ni vyvíjet žádný tlak a nároky ze strany církve. Má moji plnou podporu.«“ (Frekvence 1, 23.12.1997, 15.00).

„Kardinál Vlk vyjádřil podporu novému premiérovi. Nový premiér J. Tošovský se v podvečer vánočních svátků sešel s pražským arcibiskupem kardinálem Miloslavem Vlkem. V setkání, které se konalo v budově pražského arcibiskupství a proběhlo ve velmi přátelské atmosféře pan premiér seznámil kardinála Vlka s obtížností úkolu sestavit novou vládu.... Pan premiér uvedl, že ho k setkání s hlavním představitelem katolické církve v naší zemi vede snaha o dosažení co největšího konsensu a důvěry při hledání řešení současné situace. Uvedl, že se chce setkat i s představiteli Ekumenické rady církví. Na závěr setkání vyjádřil pražský arcibiskup premiéru Tošovskému svou osobní podporu při jeho současném nelehkém poslání.“ (Katolický týdeník č.2, 11.1.1998).

Bylo také zajímavé sledovat, jak vybral nový premiér do vlády i přes protesty Václava Klause a ne-souhlas strany ODS některé poslance z ODS: M. Lobkowicze, I. Pilipa a I. Šance (denní tisk z 30.12.1997) a později k nim přibyli poslanci Stanislav Volák a Jan Černý (viz např.: MF Dnes, 2.1. a 5.1.1998).

Kdo byl nejvíce spokojen s novou poloúřednickou vládou? Nebyl to právě prezident Havel, který tlačil parlament k tomu, aby římskokatolické a prokatolické vládě dal svou důvěru? (Viz např.: LN, 23.1.1998).

„Klausův dávný rival Václav Havel dal vcelku otevřeně na vědomí, že Tošovského vláda je »jeho vládou« a že do sestavování nějaké jiné se mu vůbec nechce.“ (LN, 26.1.1998).

Ukázalo se, že klerikální vláda „typu Tošovského“, nezvolená v demokratických volbách, byla v současné době nejlepším modelem pro uskutečňování politiky řk církve u nás. Byla to vláda, která sloužila jedné politické straně a jedné církvi. Demokraticky ustavená vláda takovou funkci plnit nikdy nemůže. Nemohla tak učinit vláda V. Klause (zlikvidovaná pučem na podzim 97), nemůže tak učinit ani demokraticky zvolená vláda M. Zemana, proti které byla namířena cílená štvavá kampaň a propaganda zaměřená k její likvidaci. Záměrem bylo a dosud je přivodit krizovou situaci rozeštváním ČSSD

a ODS, dosáhnout vypovězení opoziční smlouvy a nahradit vládu M. Zemana žádoucí vládou typu J. Tošovského.

Za Tošovského tzv. poloúřednické vlády byly urychleně provedeny protiprávní převody státního majetku na řk církev. Vzhledem ke krátkému působení bylo jejím úkolem neodkladně provést ve prospěch řk církve vše, co by se nemohlo za demokraticky ustavené vlády nikdy uskutečnit: V první řadě převody majetku na řk církev nelegálním způsobem (**Právo, 24.2.1998**).

Těžko bylo ihned průhledné, že šlo o dlouho připravený puč a prakticky o taktiku na nejvyšší úrovni, jak svrhnout demokraticky zvolenou vládu v ČR a v tichosti ji nahradit vládou, stojící za politikou vedení řk církve.

Tošovského vláda z ledna 1998 podléhala dočasnému mandátu a neměla přímo statut legálně zvolené vlády s dlouhou dobou trvání. O to, aby se tak stalo, nejvíce usilovaly klerikální strany a politici zastávající linii řk církve, zvláště z budoucí politické strany US (nejvíce K. Khünl, M. Lobkowicz, I. Pilip, Ruml aj.). Tito tvůrci své strany US chtěli, aby jejich strana také byla obdobou německé strany CDU (viz např.: **LN od 9.1.1998; 2.3.1998**).

Porovnejme, jakou politiku hráli a hrají Lobkowiczové v dějinách Evropy a zeptejme se: Je to náhoda, že se tento projezuitský a římskokatolický rod dostává opět k moci? Podívejme se, jakou úlohu hráli Schwarzenbergové v rekatolizaci zemí království Českého a zeptejme se: Je to náhoda, že byl dědičný odchovanec jezuitů K. Schwarzenberg poradcem prezidenta a že si ho tento disident a humanista sám vybral? Je to náhoda, že vždy po zvolení V. Havla za prezidenta je řk mše? Je to náhoda, že se český prezident zpovídá papeži, a to jak ve Vatikánu při jeho návštěvě, tak i v Čechách? Je to náhoda, že o politickém dilematu mezi premiérem V. Klausem a jezuitským otcem Halíkem, který dnes vede Českou křesťanskou akademii, denní tisk nepřinesl žádnou zprávu?

Určitě také není náhoda, že Jan Ruml obdivuje jezuitské teology. Uznává a ctí jejich učení a hlásí se k liberální teologii, kterou založili a zavedli opět jezuité (**Pátek LN, 6.2.1998**). O aktivním „praktikujícím“ katolictví J. Rumla viz například také: **LN 24.11.1997; Katolický týdeník č.49, 7.12.1997; č.34, 24.8.1997**. Je tedy náhoda, že tento člověk působil dlouho jako ministr vnitra?

Tuto funkci pak dostal další římský katolík Cyril Svoboda (KDU-ČSL), působící od roku 1990 dokonce jako poradce místopředsedy federální vlády pro lidská práva, restituce a vztahy mezi státem a církvemi, od července r. 1996 jako náměstek ministra zahraničních věcí pro otázky spojené se vstupem ČR do EU (předtím náměstek ministra spravedlnosti). Byl také šéfem delegace, která vedla vyjednávání s představiteli EU o podmínkách přijetí ČR do evropské integrace. (Viz např.: **MF Dnes, 23.12.1997**)

Určitě také není náhoda, že od samého počátku nikdo neprotlačoval otázku církevních restitucí a financování církví tak intenzivně jako právě KDU-ČSL a prokatolická ODA v době Tošovského vlády.

Vlivem římskokatolických ministrů v Tošovského vládě rozhodla tato poloúřednická vláda nerespektovat a ignorovat usnesení Poslanecké sněmovny o nevydávání žádného dalšího majetku církvím a rozhodla další část majetku (lesy, budovy a další nemovitosti) církvi vydat.

Byl to naprosto protizákonný, a tudíž neplatný akt.

Ministr financí I. Kočárník, římskokatolický ministr kultury J. Talíř a římskokatolický ministr bez portfeje P. Bratinka právě toto vydání církvím připravili a provedli. Nehledě na to, že šlo o majetek převáděný pouze římskokatolické církvi! Ostatních nekatolických a protestantských církví se to téměř nedotklo. Není tedy divu, že s tímto projektem ochotně souhlasila sama řk církev. (O P. Bratinkovi jako o „katolickém intelektuálově“ a o tom, kdo „patří mezi nejvýznamnější římské katolíky dnes“, o jeho řk přístupu k víře, o jeho vyvyšování řk mystéria, zpovědi, psychoanalýzy jako modlitby aj. věcech viz **ČRo 1, 19.8.2000, pořad: Doteky víry, 21.00–22.00**; o tomto exministru a o dalších viz ještě např.: **LN, 24.11.1997; Katolický týdeník č.6, 9.2.1997; 31.5.1992, str.4-5 přílohy; č.22, 31.5.1998, str.III, Perspektivy; příloha MF DNES, 14.10.1993, str.20**).

S Luxem velmi intenzivně spolupracoval právě ministr Kočárník. Lux i Kočárník měli stejného poradce a vyjednavče v otázce privatizace některých průmyslových gigantů.

Do ekonomiky státu stále více začal hovořit také katolický teolog T. Halík (viz např. **EKONOM 1-7. ledna 1998**), který v tisku či na konferencích hlásá myšlenky jezuitů a cituje jejich „mravouku“, jako například výroky jednoho z předních jezuitských teologů II. vatikánského koncilu, Karla Rahnera (**Katolický týdeník č.22, 31.5.1998, str.III, Perspektivy**). Může ten, kdo obhajuje jezuitské zásady jako mravní a moudré (**příloha MF DNES, 26.9.1996, str.6**), tak činit s čistým úmyslem?

V masmédiích se stále častěji dostává do popředí osoba tohoto římskokatolického profesora T. Halíka, který stále více mluví do všech oblastí života státu i veřejnosti jako ten „nejpovolanější“, a to zvláště ve spojení s prezidentem Havlem (viz např. **Katolický týdeník č.27, 5.7.1998, str.5**).

Tošovského „*Vláda si jako celek důvěru nezaslouží. Vznikla zákulisním jednáním vybraných a vyvolených.*“ (**M.F. Dnes, 29.1.1998**).

ZÁVĚR:

Společným jmenovatelem vzniku a činnosti nové vlády Tošovského roku 1998 v ČR byla maximální, intenzivní spolupráce s římskokatolickou církví, nezákonné převedení velkého množství majetku na římskokatolickou církev, zavedení římskokatolických zpovědníků do armády a obsazení strategických vládních postů římskokatolickými politiky.

10 SPOLEČNÝ JMENOVATEL NĚKTERÝCH ČINŮ PREZIDENTA V. HAVLA

Co se týká prezidenta V. Havla, připomeňme si jeho provatikánskou orientaci hodnou „horlivého“ římského katolíka některými citáty o něm samotném a některými jeho politickými činy:

Obklopuje se hned od začátku římskokatolickými rádci (viz kap.6).

Nechybí při žádné větší církevní návštěvě v ČR.

Často jezdí oficiálně i soukromě za papežem do Vatikánu. S papežem je v neustálém kontaktu osobně nebo skrze jeho prostředníky (**Běžný tisk**).

Má vřelé, přátelské a dlouhotrvající kontakty s římskokatolickými biskupy a teology jak v ČR, tak i v zahraničí, obzvláště s kardinálem M. Vlkem a papežem Janem Pavlem II. Kardinál Vlk, Radiožurnál: „*Můj nejlepší přítel je Václav Havel. Velmi často se navštěvujeme a radíme. Pojí nás k sobě velká láska k německému národu...*“ **Katolický týdeník č.15, 14.4.1991, str.1** o blahopřání prezidenta V. Havla kardinálovi Vlkovi ke jmenování arcibiskupem: „*Věřím, že se nám skutečně podaří dále rozvíjet obnovené šťastné vztahy státu a katolické církve.*“

Politická rozhodnutí V. Havla jsou vždy v souladu s přáním a záměry římskokatolické církve. V jeho rozhodnutích je vždy různým způsobem zvýhodňována a upřednostňována římskokatolická církev, a to buď přímo nebo nepřímo prostřednictvím jejích politických stran, zvláště US, KDU–ČSL a ODA. Také ve svých projevech se přímo či nepřímo ve skutečnosti ztotožňuje s římskokatolickým způsobem řešení té či oné situace (např. řešení otázky M. Jana Husa – viz např. článek „**Jan Hus a naše doba**“ v časopise: **Jezuité, ročník IX., 2000, číslo 3, str.23–25**).

Po každém jeho zvolení se uskutečňuje římskokatolická mše.

Při udělení ceny Karla Velikého Václavovi Havlovi v Cáchách dne 9.5.1991 předcházela „*na přání pana prezidenta (V. Havla) slavnostní koncelebrovaná mše svatá v Cášské katedrále. Katedrála pochází z Karolínské doby a bývali v ní korunováni císařové Svaté říše římské.*“ (**Katolický týdeník č.22, 2.6.1991, str.1**).

„Prezident V. Havel se 2. února v Hovorech z Lán Českého rozhlasu vyslovil pro to, aby církve byly financovány především z peněz pocházejících z odpisů z daní, ale současně aby dostávaly stálý příspěvek ze státního rozpočtu.“ (**Katolický týdeník č.7, 16.2.1997**)

„Mimochodem nikoli náhodou to byl v poslední době zejména americký prezident Bill Clinton a především papež Jan Pavel II., kteří se vřele přimlouvali za Havlovu opětovnou kandidaturu, když s nimi prezident toto téma probíral.“ (**TÝDEN č.29, 14.7.1997, str. 32**)

„Václav Havel a Dagmar Havlová se 2. února 1998 poklonili v doprovodu kardinála Vlků ostatkům sv. Václava a sv. Vojtěcha ve Svatovítské katedrále v kapli sv. Václava.“ (**Katolický týdeník č.7, 15.2.1998**).

„**Havel byl pro kaplany, Klaus proti.** Spor o přítomnost duchovních v armádě se nevyhnul ani politickým špičkám. Zatímco prezident republiky Václav Havel se nikdy netajil svými sympatiemi k této službě, Václav Klaus byl jako předseda vlády proti... (příloha LN, Pátek, 6. března 1998, článek **Vojenský kaplan není politruk**).

„**Za Havlovo uzdravení se modlí dalajlama, papež i kardinál Vlk.** (ČTK) INNSBRUCK - Brzké uzdravení popřál včera prezidentu ČR Václavu Havlovi v zatím posledním telegramu zaslaném na innsbruckou univerzitní kliniku jeho německý protějšek Roman Herzog. Havel dostal podobná přání již od desítek politiků a občanů. Dalajlama prezidentovi napsal, že se modlí za jeho urychlené uzdravení, totéž mu sdělil i český katolický primas kardinál Miloslav Vlk. Šťastný konec nemoci popřál Havlovi i papež Jan Pavel II., francouzský prezident Jacques Chirac, izraelský prezident Ezer Weizman a další osobnosti. Přání brzkého uzdravení zaslal českému prezidentovi také generální tajemník NATO Javier Solana a ve středu též ministryně zahraničí USA Madeleine Albrightová, rakouský kancléř Viktor Klima a rakouský prezident Thomas Klestil.“ (**LN, 17.4.1998**).

V době, kdy je prezident V. Havel téměř na konci svých zdravotních sil, zaznívá - a to přímo z úst prezidenta - signál a skutečně míněné přání, aby uctívač jezuitů, T. Halík, byl prezidentovým nástupcem! (**Stanice Praha, pořad „Hovory z Lán“, 30.5.1998, 16.30**).

Zdá se, že je zde politická záhada. Přesto však řešitelná. Mnohé lze pochopit z osobního rozhovoru mezi prezidentem a římskokatolickým teologem T. Halíkem, tajným a dlouhodobým přítelem prezidenta už z dob disidentství a zároveň členem jeho týmu.

Při tomto rozhovoru prezident řekl: „... radoval bych se z Tomáše Halíka jako z prezidenta a vím nejméně o sedmi dalších lidech, kteří by mohli být podobně skvělými prezidenty...“ (**Stanice Praha, relace „Hovory z Lán“, 30.5.1998, 16.30**).

Hned v pondělí 1. června 1998 přinesly všechny deníky zprávu o tom, že prezident V. Havel konečně rozproudil diskusi na téma nástupce „disidentského prezidenta“. Deníky v reakci na Hovory z Lán přinesly více kladného postoje k T. Halíkovi než záporného. Všechny citovaly, že by prezident Havel rád viděl v budoucnu T. Halíka jako českého prezidenta. Avšak ani jeden se nezmínil o kladném postoji a vřelém vztahu římskokatolického profesora teologie k jezuitům. Pouze **LN, 1.6.1998** oznámily, že T. Halík je absolventem papežské Lateránské univerzity v Římě. Informace dostačuje však pouze pro ty, kteří vědí, že tato univerzita je plně ovládána a řízena jezuitou a že na ní učí v každé době největší jezuitské špičky.

Klasickou ukázkou prezidentova provatikánského postoje je okamžité zamítnutí nového volebního zákona, schváleného parlamentem a nakonec v noci z 23.6. na 24.6. 2000 i senátem. Zákon znevýhodňuje římskokatolické strany US, KDU-ČSL a ODA a menší strany jako např. DU tím, že jim klade vyšší procento počtu volebních hlasů, které se při vytváření koalice počítají. Zákon byl zamítnut již za dvě hodiny po jeho doručení na hrad.

ZÁVĚR:

Společným jmenovatelem prezidentových politických, kulturních a dalších kroků v ČR je nejtěsnější provázanost a ztotožnění s postoji a záměry římskokatolického systému, který prezident V. Havel otevřeně i v zákulísí plně podporuje.

ČÁST III – SOUVISLOSTI MEZI HISTORIÍ A DNEŠNÍMI ZÁKULISNÍMI TAKTIKAMI V ČR A VE SVĚTĚ

11 PROPOJENÍ ŘÍMSKOKATOLICKÉHO SYSTÉMU SE SVĚTSKOU MOCÍ

O propojení mezi Římem a kteroukoliv vládou a mocí v historii není pochyb. Tisíce a tisíce různých událostí a archivních dokumentů dokazuje, že se papežská politika pletla (a stále plete) do vlád všech zemí světa. Exjezuitský kněz de Rosa sám píše: „*Století za stoletím byla katolická církev nejprřednější politickou silou v Evropě. Vměšovala se do chodu každé země, ať jí to bylo milé, nebo ne. Papežové, většinou podle své vlastní vůle, sesazovali císaře a krále. Pius X. dne 9. listopadu 1903 řekl na své první konzistoři: »Mnoho lidí urazíme, když řekneme, že se musíme bezpodmínečně zapojit do politiky.... papež, ..., nemá právo oddělovat politické záležitosti od víry a morálky.« Katolická církev je jediným náboženským sborem na světě, který je současně církevní i politickou organizací. Proto si jako jediná církev vyměňuje diplomatické zástupce a požaduje uznání jako nezávislý člen společenství národů. To činí nikoli jako malý stát (Vatikán), ale jako celosvětová náboženská organizace.*“ (Peter de Rosa: *Temné papežství*, str.150–151).

Nikdy nebylo odvoláno nebo zrušeno stanovisko římskokatolické církve: „*V církvi má být trojí hierarchie: v oblasti hlavy hierarchie církevní, v oblasti rukou hierarchie světská (císař, šlechta), v oblasti nohou hierarchie občanská - lidová.*“ (J. Kubalík: *Zápas o pojetí církve*, Praha 1992, citován M.J. z Dubrovniku, XV.století).

A dodnes také platí zásada, že „*Církev má právo, a je to její povinnost, zasáhnout do světského panování, pokud by byly ohroženy duchovní zájmy.*“ S tímto dogmatem přišli jezuité Suarez a Bellarmine, když římskokatolická církev bojovala o svou moc s anglickou korunou. (René Fülöp-Miller: *Moc a tajemství jezuitů*, 6. díl, str.370-371). Jejich dogma nebylo řk církvi nebo jezuitským řádem nikdy odvoláno. Důvod je jednoduchý: Duchovní zájmy jsou ohroženy pokaždé, vládne-li nekatolická vláda.

Podíváme-li se na učení Suareze a Bellarmina o vztahu mezi řk církvi a státem v jejich spisech, pak nacházíme ohromující „morální“ dogmata:

Kardinál Robert Bellarmine (příslušník jezuitského řádu, † 1621), kterého Vatikán prohlásil za svého svatého, ve své knize *O nejvyšší moci papeže ve věcech světských*, sv. IV., str.180 schvaluje zabití krále papežskými nástroji jako *Boží vůli* a portugalský jezuita Suarez ve svém spisu *Obrana víry katolické a apoštolské*, kniha VI., Lisabon, 1614, kap. IV. str. 13 a 14 zřetelně hájí atentát na krále a na jeho zabití. Např. píše: „*Je článkem víry, že má papež právo svrhovat z trůnu kacířské a odbojné krále. Potom takový panovník zbavený trůnu od papeže není žádným zákonným králem nebo knížetem, a když se ještě i potom zdráhá poslouchat papeže, je pak tyranem a může ho kdokoliv zavraždit.*“ (T.V.Bílek: *Dějiny řádu Tovaryšstva Ježíšova a působení jeho vůbec a v zemích království Českého zvláště*, str. 49–50)

Na jezuitské teologii stojí dogmata římskokatolického systému v otázce vztahu řk církve ke státu a státu k církvi dodnes. Římskokatolická církev se od jejich učení nikdy oficiálně nedistancovala. (O učení od dalších jezuitů o vztahu církve se státem viz např. kniha: T. V. Bílek: *Dějiny řádu Tovaryšstva Ježíšova*, R. F. Miller: *Moc a tajemství jezuitů*).

Dogmata o vztahu mezi římskokatolickou církví a státem definovaná v historii jednoznačně potvrzují, že celý římskokatolický systém, aby mohl žít a existovat, musí proniknout každou vládou, musí si osvojit a podmanit každý politický systém a každou politickou moc a přes ni pak působit na širokou veřejnost. Sám biskup Creighton ve svých **Dopisech** prohlásil: „Římská církev není vůbec žádnou církví, ale svým uspořádáním je státem; s nejhorší formou státu – samovládou.“ (Peter de Rosa: **Temné papežství**, str. 454).

Římskokatolická církev nikdy oficiálně nezrušila definici *kacíře*, nikdy neodvolala své dogma o **Soudní a trestající moci církve a trestu smrti – Ius Gladii – o právu meče** a také se nikdy nezřekla **Ozbrojené moci Vatikánu a moci církve nad státem – Visa Publica**. V dnešní době o těchto dogmatech řk církev mlčí. Nezveřejňuje je ani v posledním katechismu. To ovšem neznamená, že již neplatí. Existuje naopak mnoho důkazů o tom, že kdyby měla řk církev příležitost a politická situace by to dovolila, zavedla by řk církev svá domnělá práva a uplatnila by své domnělé povinnosti okamžitě.

ZÁVĚR:

Řk církev jako náboženská a současně i politická mocnost si činí podle svých starých dogmat a doktrín o vztahu s jakýmkoliv státem nárok zasahovat do všech jejich záležitostí, církevních i světských. Dále schvaluje např. represe a atentáty na neřímskokatolické panovníky odporující duchu Vatikánu, ponechává si stále právo meče a svoji autoritativní moc nad státy. Těchto dogmat a doktrín se řk církev nikdy nezřekla, nikdy je v žádné bule, žádným koncilem ani ve svém učení neodvolala ani nezpochybnila. Od svého vyhlášení platí trvale až dodnes.

12 ŘÍMSKOKATOLICKÁ PRÁVA A POVINNOSTI VZHLEDEM KE STÁTU

Jaká jsou to „práva“ a o jaké „povinnosti“ se jedná? Sledujme některé výroky papežů a některých římskokatolických teologů, většinou členů jezuitského řádu:

Církev má „právo poroučeti a vydávat zákony směřující k dosažení společenského cíle, jimiž se členové musí řídit.“ (H. Denzinger: *Enchiridion Symbolorum*, Freiburg, 1937, čl. 150-158).

Církevní „moci správní přísluší církvi právo zákonodárné, soudní a donucovací.“

„Církev má právo udílet i tresty světské, na příklad pokuty, vězení i trest smrti.“

„Jelikož církev je dokonalou společností, musí mít všechny prostředky vhodné k dosažení svého cíle... Avšak mezi prostředky nezbytnými pro dokonalou společnost je ius gladii (neboli právo meče).“

Také věhlasný jezuitský teolog Cappello, ač nerad, ale přesto veřejně připouští, že „církev má právo vykonávat ius gladii.“

„Nesporně se občas vyskytnou nenapravitelní lidé, kteří se dopouštějí těžkých zločinů a církevní společnosti velmi vážně škodí svým stykem s ostatními (to znamená například šíření mylných, kacířských myšlenek). Po pravdě, za takových okolností se na ochranu nevinných a aby se také zabránilo šíření zla (např. kacířství) vyžaduje trest smrti, jímž jsou zločinci ze společnosti vyhlazováni. Nestačí vězení, poněvadž tím nelze ani dostatečně, ani navždy zabránit jejich styku s ostatními, jakož i dalšímu šíření zla.“

Církev stojí nad každou světskou vládou „mnohem výše, je vlastně společností nejvyšší“. To znamená, že „Božský a nadpřirozený původ církve se týká i její organizace, cílů, které sleduje a prostředků, kterých používá k jejich dosažení.“ „Je proto svobodná a nezávislá na jakékoli lidské moci.“ (všechny předchozí úryvky viz: **Tondí Alighiero: Jezuité, 1958, str.52–59**).

„Chtít, aby církev ve výkonu svých povinností byla podřízena moci občanské, je zajisté velká ne-spravedlnost, velká zmatenost....“ (Lev XIII.: **Encyklika Immortale Dei**, 1. listopadu 1885).

„Církev má právo, ba přímo povinnost odhalovat kacíře a příkladně je trestat.... Na základě své nepřímé moci nad časnými záležitostmi neměla by snad církev mít právo očekávat od katolických států, že budou utlačovat kacíře až k smrti, aby je úplně odstranila? Odpovídám takto: Zastávám tento názor až k smrti!... Opírám se především o praxi, potom o učení samotné církve a jsem přesvědčen, že žádný katolík neřekne opak, aniž by smrtelně zhřešil.“ (Konference řkc, 25. III. 1912, R.P. Janvier, konferenční mluvčí v Notre-Dame).

„»Církev může kacíře odsoudit ke smrti, protože jakákoli práva, která mají, mají díky naší toleranci a tato práva jsou zdánlivá, nikoli skutečná.«“ Autorem těchto slov byl jezuitský generál Franz Wernz (1906-1915).

„Jestliže někdo veřejně prohlašuje, že je kacíř, nebo se snaží svou řečí nebo příkladem svádět ke zlému ostatní, nemůže být pouze exkomunikován, ale také spravedlivě zabít...“ (De stabilitate et progressu dogmatis, 1. část, čl. VI. 9. I.; Typographia editrix romana, Řím, 1908); (viz také Sol Ferrer-Francisco Ferrer: *Un Martyr au Xxe siecle*; Fischbacher, Paříž).

„... mnozí jezuité... přiznávali církvi nepopíratelné právo a moc i bezprostředně trestat smrtí rušitele víry. A někteří dodávali: »Jestliže se to dnes nedělá, pak tedy proto, že za dané politické situace to dělat nelze. Ale kdyby se to dalo dělat, pak by se to dělat muselo.«“ (A. Tondi: *Jezuité*, str.60).

„... všichni teologové připouštějí, že církev má právo mít ozbrojenou moc a užívat jí nepřímou a toto právo spočívá v tom, že o ni požádá stát, přičemž o ni požádá (všimněte si!) »autoritativně« (to znamená církev má právo o ni požádat a stát ji musí bez námitek poskytnout.)... Žádat vojsko od jiných a žádat je autoritativně nebo mít a používat vlastní vojsko, v tom není velký rozdíl.... Církev má právo, jakkoliv užívat ozbrojené moci.“ (Ibid, str. 60).

„Rozhodnutí o oprávněnosti zásahu nepřísluší státu, nýbrž jedině a neodvolatelně církvi. V těchto případech se vláda musí podřít a musí uposlechnout rozhodnutí církevní vrchnosti, tj. papeže, Vatikánu.“ (Ibid, str. 62).

„K přijetí zásady inkvizice člověk potřebuje pouze křesťanské smýšlení, ale právě to mnoho křesťanů postrádá.... Církev žádnou bázlivost nemá.“ (Abbe Jean Vieujean: *Grande Apologetique*; Bloud et Gay, Paříž, 1937, str. 1316).

Těchto několik citátů tvoří pouze malou, povrchní ukázkou pravé tváře římskokatolického systému. Tato svědectví o skutečné povaze římskokatolické církve nacházíme nejen v minulosti, ale také i v současné době na prahu 21. století. Tato konkrétní svědectví nenajdeme však v žádných katolických novinách dnešní doby, ani v současném katechismu řk církve, ani je neuslyšíme v kostele. Z 99% o nich veřejnost vůbec neví. A přesto jsou tato dogmata trvale platná a římskokatolickou církví uznávána. Jen o nich dnes významně mlčí. Zatím.

Římský biskup, kardinálové a další představitelé řk církve mohou dnes omlouvat středověký papežský systém a jeho charakter i těmi nejlítostivějšími výrazy, ale dokud jejich dogmata o vztahu ke státu a k politické moci nebudou nenávratně zrušena a veřejně odvolána a vše písemně potvrzeno, dokud nebude zrušen jezuitský řád a jeho satelitní podřady, spolky a kongregace, dokud se Vatikán nepřestane sám i prostřednictvím svých řádů (zvláště jezuitského) zaplétat a mísit do politiky jednotlivých států po celém světě, pak nelze omluvným gestům papeže a jeho kardinálů jakkoliv uvěřit. Jejich postoj k čemukoliv na světě totiž je a bude vždy koncipován starými církevními (většinou jezuitskými) dogmaty, neboť se ani jedno z řk dogmat nezruší a nezmění. Pouze se zamlčí, utají a „odsunou do pozadí“ pro jejich „nemodernost“, „neaktuálnost“ a „neformálnost“ (viz např. LN, 3.7.1996, str.16).

Jezuitský historik **Peter de Rosa** ve své knize **Temné papežství** píše o neměnnosti řk dogmat toto: „Papež nikdy nemůže hovořit, aniž by opomněl, co na stejné nebo podobné téma řekli jeho předchůdci. V jakékoliv papežské encyklice nebo pro každý použitý citát z Bible se vždy najdou tucty odkazů

k předešlým papežům... Nemůže si dovolit ani jedinkrát zaváhat v otázce dogmat týkajících se křesťanské morálky. Musí dávat pozor, aby se nedostal do rozporu s papežem, který zastával stolec před sedmi nebo deseti stoletími. Papežská stolice není nakloněna změnám v otázce základních dogmat.“ (str. 23) „... církvi se podařilo projít věky, aniž by se změnila ve svých dogmatech“ (str. 24).

Proto také dodnes platí dogma o papežské nadřazenosti nad všemi světskými vládami, definované papežem Bonifácem VIII. v bule **Unam Sanctam** z počátku 14. století (1302): „*Oba meče, duchovní i materiální jsou v moci církve. Ten duchovní ovládá církev, materiální je pro církev. Jeden je ovládán rukou kněze; druhý rukou králů a rytířů – s tichým souhlasem kněze. Jeden meč musí být pod druhým, materiální pod duchovním, stejně jako světská autorita je všeobecně podřízena autoritě duchovní. ... Vyhlášíme, oznamujeme a určujeme, že pro spásu každého tvora je absolutně nezbytné, aby se podřídil římskému papeži.*“ (Peter de Rosa: *Ibid*, str.85, 86).

Od roku 1294 razil papež Bonifác VIII. také dogma, že „*Hrud' římského papeže je pokladnicí a zdrojem veškerého práva. Proto je slepá poslušnost jeho autoritě pro spásu nezbytná.*“ V roce 1300 o sobě Bonifác VIII. prohlásil: „*Já jsem papež, já jsem císař.*“ (*Ibid*, str.81) a v roce 1302 v bule **Unam Sanctam** napsal: „*Unam Sanctam; existuje jenom jediná, katolická a apoštolská církev mimo níž není spása ani odpuštění hříchů.*“ (Peter de Rosa: *Ibid*, str.85). Všechny Bonifácovy výroky jsou dodnes respektovány jako neomylná, svatá dogmata. Na nich je také postavena část kostry současného katechismu.

V roce 1372 vydal papež Řehoř XI. bulu **In Coena Domini**, která vyjádřila, že „*papež má nadvládu nad celým křesťanským světem, náboženským i světským.*“ Za panování Klementa XIV. (1769–1774) byla tato bula znovu čtena a uznána jako právoplatné řk dogma. „*Těto víry, tohoto dogmatu se Vatikán nikdy výslovně nevzdal.*“ (Peter de Rosa: *Temné papežství*, str.244).

Za doby svého pontifikátu (1555–1559) prohlašoval papež Pavel IV., že „*je nadřazený všem principům*“ a že „*jako náměstek Krista je schopen kývnout prstem a vyměnit všechny panovníky na světě.*“ (*Ibid*, str. 131).

V roce 1557 vydal papež Pavel IV. bulu **Cum ex Apostolatus officio**. V ní „*prohlašoval, že je pontifex maximus, nejvyšší pontifex, velekněz, představitel Boha na Zemi; a jako takový má neomezené právo sesadit každého panovníka, vystavit každou zemi invazi křižáckých vojsk, sesadit každého z jeho funkce bez soudu a možnosti obhajoby. Každý, kdo by poskytl pomoc tomu, kdo byl sesazen, dokonce i ten, kdo by projevil základní lidský soucit, bude exkomunikován.*“ (*Ibid*, str.131).

Chová-li se dnes římskokatolický systém vlídně a tolerantně k jiným vyznáním a náboženstvím, ba dokonce i k nevěrectví, ještě to neznamená, že v jinověrcích, v materialistech nebo v ateistech nevidí stále stejné „*kacíře*“ jako ve středověku. Pouze k nim dnes benevolentně mlčí a zdánlivě je přehlíží. Jinověrce nazývá spolubratry, spolukřesťany apod. Ale jejich stará a stále platná dogmata říkají něco jiného. A pouze naivista by si mohl nyní oddychnout, že římskokatolická církev se přeci jenom trochu v našem století změnila a že konečně „*přišla k rozumu*“, když nešetří omluvami a lítostí do celého světa nad svojí minulostí. Jak málo však rozumíme dnešní podobě papežství! Řím se totiž nikdy nezměnil a nezmění. Mění pouze taktiku.

ZÁVĚR:

Řk církev má údajně právo podle svých starých dogmat a doktrín o vztahu mezi sebou a jakýmkoliv vládami např.: autoritativně přikazovat, udílet světské tresty – pokuty, vězení, trest smrti, dále si činí nárok uplatňovat právo meče, označovat kacíře (rušitele víry), žádat pro ně test smrti, žádat o vojsko, jakkoliv užívat ozbrojené moci a znovu používat inkvizici. Každá vláda se musí údajně podřídít Vatikánu. Tato řk dogmata a doktríny jsou trvale platné a řk církví uznávané. Nikdy je řk

církev neodvolala, nikdy je nezrušila, ani se jich nikdy nezřekla. Od svého vyhlášení platí trvale až dodnes.

13 ŘÍMSKOKATOLICKÁ CÍRKEV SE NIKDY NEZMĚNILA A TAKÉ NEZMĚNÍ, ANI JEJÍ CÍLE

Na svoji nezměnitelnost je církev nesmírně pyšná a žárlivá. To, že se dnes chová „liberálně“ a „benevolentně“ ke druhým a že je shovívavá k interdenominační pluralitě, pluralitní demokracii a k politické nezávislosti a svobodě je, pouze velmi účinná přetvářka a trik, kterým vždy v minulosti slavila své největší úspěchy při katolizaci společnosti. Jak nás historie poučuje, Řím se nikdy v postoji ke svým dogmatům nezměnil a také nezmění; pouze střídavě obměňuje taktiky a převleky, aby dosáhl svého neměnného cíle – totální katolizace. Jeho postoj souvisí se starými dogmaty o neomylnosti papeže „ex cathedra“ oficiálně vyhlášené 18.7.1870 a s dogmaty papežského primátu, tj. s dogmaty o nejvyšší, svrchované papežské pravomoci duchovní i světské nad celým světem, nad všemi církvemi a nad svědomím každého člověka. **KT, č.29, 16.7.2000** zveřejňuje výňatek ze dvou řk dogmat. Takových dogmat, která neomylnost a primátství papeže jasně definují, je však celá řada.

„Kdo tedy tvrdí, že římský biskup vlastní pouze úřad dohledu nebo vedení, ne však plnou a nejvyšší jurisdikční pravomoc nad celou církví, nejen v záležitostech víry a mravů, nýbrž i v těch, které se týkají disciplíny a vedení církve na celém světě; nebo že má jen větší podíl, ne však plnost této nejvyšší pravomoci; anebo tato jeho pravomoc není řádná a bezprostřední jak nade všemi, tak nad každou jednotlivou církví, jak nade všemi, tak nad každým jednotlivým pastýřem a věřícím: anathema sit« (budiž proklet, pozn. red.). (DH 3064).

A dále: *»...je Bohem zjevené dogma: Když hovoří římský biskup »ex cathedra«, to znamená, když rozhoduje ve výkonu svého úřadu jako pastýř a učitel všech křesťanů mocí své nejvyšší Apoštolské autority, že nějaká nauka víry a mravů je k zachování, pak vlastní prostřednictvím jemu v blaženém Petrovi zaslíbeného božského Zastávce onu neomylnost, kterou božský Vykupitel chtěl vybavit svoji církev při definování nauky víry a mravů; a tak jsou takové definice římského biskupa samy o sobě, ne na základě souhlasu církve, nezměnitelné.« (DH 3074).“ (**Katolický týdeník, XI, 16.7.2000, č.29, str.1**; také viz **Peter de Rosa: Temné papežství, str.263**).*

„Dogmatická výpověď je evidentně konkrétním a historickým slovem církve v dějinách, tedy slovem lidským a historickým, které se týká základních otázek křesťanské víry. ... Bůh je pravdivý a neomylný. ... Proto je každé dogma pravdivé a neomylné.“ (Ibid).

„I. Vatikán při definování papežského primátu vědomě »vypíchnul« Petra na špici apoštolů, a tak zdůraznil nadřazenost a jedinečnost papeže v církvi. (DH 3051, 3053).“ (Ibid).

Nadřazenost a jedinečnost papeže v praxi bylo možné sledovat při podání žaloby na Jana Pavla II.: *„Papeži soud nehrozí HAAG – Proti papeži Janu Pavlu II. nebude v Nizozemí zahájen žádný soudní proces, přestože na něj minulý týden podalo sdružení nizozemských homosexuálů žalobu kvůli diskriminaci. Včera o tom agenturu AFP ujistila amsterodamská prokuratura. Dospěla totiž k závěru, že papež se vzhledem k tomu, že stojí v čele katolické církve, i s ohledem na své postavení v čele státu Vatikán těší »univerzální jurisdikční imunitě«.“ (**Deník Bohemia, ročník IX., č.166, 19.7.2000, str.5**).*

Dogmata o nadřazenosti papeže vyvěrají ze středověkých a novověkých papežských dekretů, bul a encyklik. Papež Řehoř VII., který vládl v letech 1073–1085, vydal 27 dogmat o papežově pravomoci shrnutých do *Dictatus papae*. Zde se např. praví, že: „Papeže nesmí nikdo na Zemi soudit.“ „Římská církev se nikdy nemýlila a ani se nemůže mýlit až na věky věků.“ „Jméno papeže náleží pouze římskému biskupu.“ „On sám má právo na císařské insignie.“ „Jen papež má moc pomazat císaře. Může sesadit z trůnu císaře a krále a zprostit jejich podržené poddanství.“ „Všichni princové jsou povinni líbat mu nohy.“ „Právoplatně zvolený papež je bez jakýchkoliv otázek svatý,...“ (Peter de Rosa: *Temné papežství*, str.64).

Benediktinský mnich Gracian na přelomu 11. a 12. století „přišel s metodou, jak rozšířit moc papežů. Prohlásil, že papež je nadřazený a že je zákonodárcem všech zákonů bez omezení. Proto musí stát na stejné úrovni jako Syn boží. Tato apoteóza inspirovala Papežský stolec, který jednal papežovým jménem. Každý úředník byl v nějakém ohledu Bohem.“ (Ibid, str.66).

V 11. století papež Řehoř VII. požadoval, aby byl uznáván nejen jako „biskup všech biskupů“ ale také jako „král všech králů“. Všechny církve a sbory se od té doby „musely přizpůsobit římskému vzoru. Latinský jazyk, celibát, scholastická teologie, to všechno bylo prosazeno v takové míře, že jednota křesťanské víry byla nahrazena uniformitou založenou na římské církvi.“ (Ibid, str.71).

Při korunovačním obřadu kardinála L. Contiho za papeže Inocence III. 8. ledna 1198 položil jiný kardinál na jeho hlavu tiáru posázenou drahokamy s rubínem uprostřed a prohlásil: „Přijmi tuto tiáru... a věz, že ty jsi Otec vladařů a králů, vládce světa, náměstek na Zemi našeho Spasitele, Ježíše Krista,...“ (Ibid, str.73).

O nedotknutelnosti papeže, o jeho nadřazenosti nad lidmi a o rovnosti s Bohem nacházíme zprávy také v dalším období historie. Dogmatem o svrchované moci římského pontifika z roku 1870 navazuje řk církev na dogma z přelomu 12. a 13. století, kdy papež Inocenc III. vyhlásil dogma, že „Římský papež nezaujímá jen místo člověka, nýbrž pravého Boha na této zemi.... Papež jest korunován trojitou korunou, co král nebe a země a pekla.... Všecka jména, které Písmo svaté připisuje Kristu, skrze něj jest On učiněn hlavou církve, ta samá jména jsou použita pro papeže.... Ty jsi pastýř, ty jsi lékař, ty jsi ředitel, ty jsi vinař; konečně, ty jsi Bůh na zemi.“

Na přelomu 12. a 13. století papež Inocenc III. šířil a uplatňoval také dogma, že „Každý duchovní musí poslouchat papeže, dokonce i tehdy, když mu přikáže něco špatného; protože nikdo nesmí soudit papeže.... Inocencovi následovníci pokračovali v jeho absolutistických požadavcích, a dokonce je rozšířili. Řehoř IX (1227–41)... slavnostně prohlásil, že papež je pánem a vládcem světa a věci stejně jako lidé. Inocenc IV. (1243–54) se rozhodl, že... oni (papežové) měli nejvyšší světskou moc danou již od Krista.“ (Ibid, str.79).

Novověká řk církev také navázala na dogma z roku 1302. Tehdy papež Bonifác VIII. vydal již dříve zmiňovanou bulu *Unam Sanctam* zdůrazňující autoritu a neomylnost Říma a začínající slovy: „Unam Sanctam; existuje jenom jediná, katolická a apoštolská církev, mimo níž není spasení ani odpuštění hříchů“ (Peter de Rosa: *Temné papežství*, str.29, 85). V bule také papež říká: „Římský papež je soudcem všech lidí, ale on nemůže být souzen nikým.“ O kousek dál je napsáno: „Každý, kdo chce získat spasení, musí se podřítit římskému papeži.“ A dál v textu papež říká: „Pokud je řeč o Kristu, »musí to být potvrzeno ještě mnou«.... Já mám autoritu Krále králů, jsem nade všemi, takže Bůh sám a já, Zástupce Boží, tvoříme jednotu. A já jsem schopen učinit všechno, co může dělat Bůh.“ A pak papež říká: „A proto jsem Bůh.“

Ani tyto papežské výroky, ve kterých v podstatě papež o sobě říká: Já jsem totéž co Bůh“ nebyly nikdy žádným papežem na žádném koncilu, ani v žádném dekretu, ani bule nebo encyklice odvolány. Nebyly nikdy zrušeny ani zpochybněny také žádné z předchozích výroků. Bula *Unam Sanctam* jako i další, které pojednávají o tomto tématu, je plně platná a pro římskou stolicí závazná dodnes!

Nikdy nebylo odvoláno nebo zrušeno učení jezuity Bellarmina, který ve své knize o papežství, nazvané *Romano Pontifice* píše: „Papež je nejvyšší soudce při rozhodování sporných otázek týkajících

se víry a morálky.... Kdyby se papež dopustil omylu tím, že by hříchy povolil a ctnosti zakázal, církev by musela považovat hříchy za dobré a ctnosti za neřestné, protože jinak by se prohřešila proti svědomí.“ (Peter de Rosa: *Ibid*, str.58).

„... papež má tucet skvělých titulů, včetně titulu: Státní vládce.“ (Peter de Rosa: *Ibid*, str.30).

O charizmatu neomylnosti ve věcech víry a mravů a o nadřazenosti papeže se píše v současném **katéchismu** toto: „Tato neomylnost přísluší římskému biskupovi, hlavě biskupského sboru, z jeho úřadu, když s konečnou platností vyhlásuje nauku o víře a mravech jako nejvyšší pastýř a učitel všech věřících křesťanů, ... Církvi přislíbenou neomylnost má také biskupský sbor, když s Petrovým nástupcem vykonává nejvyšší učitelský úřad především na ekumenickém koncilu. ... Když církev prostřednictvím svého nejvyššího učitelského úřadu předkládá něco k »věření jako zjevení od Boha« a jako Kristovo učení, »jsou věřící povinni k takovému výroku vnitřně přilnout náboženskou poslušností«.“ (Katechismus katolické církve, Praha, 1995, str.236, bod 891).

„... charizma neomylnosti... vztahuje se také na všechny prvky nauky, včetně morálky, ...“ (*Ibid*, str.502, bod 2035; str.505, bod 2051).

„Církev... je podle naší víry nezrušitelně svatá.“ (*Ibid*, str.220, bod 823).

„»Církev«, připomíná 1. vatikánský koncil, »pro svou vynikající svatost... je sama sebou velkým a trvalým důvodem věrohodnosti a nezvratným důkazem svého božského poslání.«“ (*Ibid*, str.217, bod 812).

Dogma neomylnosti schválené 1. vatikánským koncilem vychází ze starých papežských dekretů. Papež Řehoř VII. (1073–1085) vydal zákon, že: „Papež nemůže udělat chybu. Kdokoliv nesouhlasí s apoštolskou stolicí, je nepochybně kacířem.“ Lucius III. (1181–1185) rozhodl, že „všechny spory mezi katolíky musí být těžkými hříchy, protože odmítají papežovu autoritu, která je oporou celého systému.“ Inocenc III. (1198–1216) vyhlásil, že ti, kdo berou doslova Ježíšova slova a omezují svou řeč na »ano« a »ne«, „jsou kacíři a zasluhují smrt.“ Inocenc IV. popsal sám sebe jako „tělesnou přítomnost Krista. Každý, kdo neprojevil jemu nebo jeho dekretům úctu, byl pochopitelně kacířem.“ Bonifác VIII. (1294–1303) definoval jako katolickou doktrínu, že „každý lidský tvor musí činit tak, jak mu papež řekne.“ (Peter de Rosa: *Temné papežství*, str.177–178).

Řehoř IX. ještě více upevnil dogma: „Papež je neomylný a každý musí být jemu slepě poslušný ve všech otázkách víry a života, i v těch nejtriviálnějších“ tím, že v dubnu roku 1233 svým výnosem zrodil inkvizici, kterou svěřil dominikánům a 27. července t.r. ustanovil první dva inkvizitory na plný úvazek. (Peter de Rosa: *Ibid*, str.173).

„Dějiny nám jednoznačně potvrzují, že papežství se nikdy nezměnilo a ani nezmění.“ (T. V. Bílek: *Dějiny řádu Tovaryšstva Ježíšova, R. Fülöp. Miller: Moc a tajemství jezuitů*).

„Církev se nikdy nemění. V tom, že se nemění, je její síla.“ (Peter de Rosa: *Temné papežství*, str.353).

„Katolická církev je neomylná, proto, kdyby někdo tvrdil, že se katolická církev mýlí nebo může mýlit při definování víry, proklet buď.“ (G. S. Faber: *The History of the Ancient Vallenses and Albigenses*, str.9).

„Neomylnost je železnou obručí svazující římskokatolickou církev. Při všech nejružnějších vnějších podmínkách i uprostřed nejzuřivějších konfliktů odlišných názorů tato církev je a musí být stále stejná. Změnu nebo nápravu nikdy nezná. Nemůže činit pokání, protože se nemůže mýlit. Pokání a náprava jsou jenom pro ty chybující. Mnohem větší div by byl, kdybychom slyšeli, že se změnila, než kdybychom se doslechli, že byla zničena. Jednoho dne to bude oznámeno světu a národy budou tleskat při zprávě, že papežství padlo, ale nikdy nebude oznámeno, že papežství činí pokání. Bude zničeno, ale ne napraveno.“ (J. A. Wylie: *Papežství, oddíl I., kapitola 7*).

Dogmata o neomylnosti papeže a papežském primátu jsou rovněž jezuitskou teologií. Byli to právě jezuité, kteří články víry o neomylnosti papeže nejen definovali a sepsali, ale také prosadili jejich přijetí jako článek římskokatolické víry.

„Připustit změny by znamenalo odhalit a uznat, že příliš mnoho bylo v minulosti jen špatným snem. Katolická církev proto odmítá připustit, že by se od základů změnila, že by porušila autoritativní principy své vlády. Nehledě na možnost, že radikální změny jednoho papeže by patrně mohly být jeho nástupcem dány do klatby a odsouzeny jako kacířské. Právě tato skutečnost je hlavním břemenem neomylné instituce, že totiž nelze revidovat žádnou doktrínu o morálce, a to i tehdy, když zcela nová historická situace, v níž se tato instituce ocitá, takové radikální změny vyžaduje.“ (Peter de Rosa: Temné papežství, str.24).

„Historie vatikánské politiky se dostala dogmatem o osobní papežově neomylnosti do nové fáze. Nesmířitelná papežská, jezuitská strana dosáhla neotřesitelného postavení a mohla nyní dovést k touženému konci svou čtyřsetletou protireformaci. Tím, že papeže učinili jediným a nejvyšším rozhodčím v církvi, mohli jej nyní jezuité použít jako nástroje k přemožení každé známky odporu se strany liberálních živlů, které se snažily usměrňovat církevní politiku tak, aby udržela krok s demokratickými směry v moderním světě. Vynikající katolický dějepisec, Němec, páter Josef Schmidlin, profesor na Tübingenské univerzitě, nám ve svých dějinách podává jasný obraz tohoto boje mezi oběma stranami o svrchovanost ve vatikánské politice na sklonku 19. století.“ (Dějiny papežů moderní doby, sv.III, str.1, Lehmann, strana 12).

Na 1. vatikánském koncilu se o papežovi Piovi IX. rozhodlo, že „jestliže papež vykonává plně svůj úřad a přesně vymezí doktrínu pro celou církev, jeho definice jsou neomylné samy od sebe a nikoli na základě souhlasu církve.... Pius... sám sebe obdařil mocí Boha; neomylně vyhlásil svoji vlastní neomylnost.“ (Peter de Rosa: Temné papežství, str.143).

Nejen v katolickém státě s konkordátem, ale i v demokratickém zřízení v dnešní době uplatňuje řk církev přímo nebo prostřednictvím složek, které její zájmy prosazují, svá privilegia. Domáhá se výsadního postavení nejen ve vztahu k ostatním církvím, ale i ke státu (obsazování ideologických pozic v zemi, majetkové požadavky od státu, vystupování jménem nekatolických církví). Vychází to z odlišného výkladu prosazování svobody pro nekatolíky, který musí být podle papeže v souladu s římskokatolickým učením a zákonem. Řk církev má vždy na paměti dosáhnout v každé zemi neměnného cíle, totiž, aby ideologické vedení měla pouze ve svých rukou. To je její neměnný cíl, kterého se řk církev snaží dosáhnout jakýmkoliv způsobem.

ZÁVĚR:

Řk církev na základě svých starých dogmat a doktrín prohlašuje, že řk papež je Bohem a Kristem na zemi a současně i jeho náměstkem; prosazuje neomylnost papeže a papežský primát – dogma o nejvyšší svrchované pravomoci papeže duchovní i světské nad celým světem, nad všemi církvemi a nad svědomím každého člověka. Řk systém uznává dogmata o své neměnnosti a neměnnosti svého učení. Řk církev s papežstvím v čele se nikdy nezměnila a nezmění a nezmění ani svůj hlavní cíl – dosažení duchovního a politického monopolu nad celým světem. Těchto svých dogmat a doktrín se řk církev také nikdy nezřekla a nezřekne, ani je nikdy nikde nezpochybnila nebo neodvolala, ani je také nikdy nikde nezpochybní a ani oficiálně neodvolá právě pro svoji údajnou neměnnost a neomylnost.

14 KDO JE „KACÍŘ“?

V rejstříku současného římskokatolického katechismu nenajdeme ani slovo „kacíř“, ani slovo „heretik“, ani slovo „bludař“. Dnes nahrazuje řk církev tato slova „láskyplným“ termínem: „odloučený bratr (sestra)“. Avšak ani tento výraz v rejstříku katechismu nenajdeme hned napoprvé.

Přesto však existují o kacířích neměnná římskokatolická dogmata. Nacházíme je v knihách jezuitských teologů, ve spisech kardinálů a jinde. Kdo definuje pojem „kacíř“, osobuje si zároveň právo zákonodárné, soudní a donucovací, což se týká inkvizičního práva *Kongregace pro otázky víry* (dříve Svatého officia, tj. inkvizičního úřadu neboli Svaté inkvizice) v oblasti např. cenzury, různých zákazů a omezení, v oblasti určení kacířství, uvalení do klatby, potrestání pokutou nebo tělesnými tresty (tam, kde to zákony země dovolují, potrestání také veřejně, např. Filipíny, Jižní Amerika aj.).

*„V průběhu tří století, od roku 1200 do roku 1500, bylo vydáno mnoho papežských zákonů, které eliminovaly jakékoliv odchylky či pochybnosti v církevních dogmatech a v římskokatolické disciplíně. Inocenc IV. (1243–1254) k tomu přispěl svou bulou **Ad extirpanda**, která povoluje inkvizici používat mučení jako nástroj proti kacířům. Od té doby byla jakákoliv neposlušnost, dokonce i jen v myšlenkách, trestná.“* (Peter de Rosa: *Temné papežství*, str.173–174).

Profesor Tondi v knize *Jezuité*, str. 51-60 všechny povolené aktivity inkvizičního úřadu dokládá různými citáty z papežských výnosů, dekretů a bul, z kanonického práva a kánonů, z dokumentů z koncilů a dalších. O právu trestu smrti, o mučení a pokutách píše také jezuita **Felice Cappello** ve svém spisu: *Chiesa e Stato*, např. na stránkách 231-235.

Podle těchto dokumentů *„patří do klatby a je vyhlášen za kacíře každý, kdo například řekne, že není povinen zachovávat všechna přikázání církve svaté (Tridentský koncil, 3. března 1547, Kánon 8 o svátosti křtu),*

že římský velekněz ... nemá plnou a svrchovanou soudní moc nad veškerou církví ... po celém světě (Vatikánský koncil, IV. zasedání, 18. července 1870, Kanonické právo, kánony 9, 81, 218, 219, 227, 291, 335, 362, 1038, 1040 atd.),

že manželské pře nepřísluší církevním soudům (Pius VII., Pastýřský list, 8. října 1803, Pius IX. Syllabus, 8. prosince 1864, výrok 74),

že církev nemá moc použít násilí (Pius IX. Syllabus, 8. prosince 1864),

že celá církev zároveň spojená nemůže trestat žádného člověka donucovacím trestem, nepřipustí-li to panovník (Jan XXII. v Ustanoveních Licet iuxta doctrinam, 23. října 1327. Tondi A.: Jezuité, str.55),

že se katolická církev mýlí nebo se může mýlit při definování víry (G. S. Faber: The History of the Ancient Vallenses and Albigenses, str.9).

Kacířem se v ovzduší římskokatolického teroru stávali podle středověkých i novověkých papežských bul, encyklik a prohlášení také lidé, kteří např.:

- „Opomněli svoje velikonoční povinnosti“,
- „označují perzekuci pro dobré svědomí za hřích“,
- „mluví špatně o duchovních, kněžích nebo biskupovi“,
- učinili sebemenší narážku na papeže,
- byli obviněni z toho, že „myslí kacířsky“ – nevystupovali a nemluvíli v souladu s papežem a nemysleli tak, jak chce papež,
- se sebemeně odchýlili od života společnosti a od jejich zvyků a tradic,
- nesouhlasili s apoštolskou stolicí,
- odmítli papežovu autoritu,
- neprojevili papežovi nebo jeho dekretům náležitou úctu (Peter de Rosa: *Ibid*, str.177–178),
- neplatili daně papežské stolici,
- neprojevili papeži poslušnost (*Ibid*, str.244),
- prohlašovali, že se římskokatolická církev mýlí ve svém učení (*Ibid*, str.356),
- nedodržovali papežské dekrety (*Ibid*, str.405),
- provedli potrat nebo si nechali potrat provést (*Ibid*, od str.384).

„Všechny potraty, které byly učiněny z jakéhokoliv důvodu, jsou zabitím člověka a jsou trestány ex-komunikací, kterou si vyhrazuje Svatá stolice.“ (Sixtus V., bula *Effraenatum*, 1558; *Ibid*, str.393)

„Jakékoliv zničení kteréhokoliv embrya je potratem, který si zasluhuje exkomunikaci.“ (Pius IX., prohlášení z roku 1869; Ibid, str.393/394). A jak víme z jiných dogmat, každý, kdo je exkomunikován, je zároveň kacířem.

„Svaté officium uzavřelo každou možnou přístupovou cestu k potratu... Bylo riskantní učit, že abort (potrat) je v pořádku, i když má zachránit život matky. V roce 1895 Lev XIII. osobně schválil stále reakčnější rozhodnutí Svatého officia.“ (Ibid, str.394).

„II. vatikánský koncil to dovedl do konce ve svém dekretu Gaudium et Spes, v němž odsoudil potrat, což byl první koncil, který to udělal. »Život,« tvrdí se v něm »se má od svého počátku ochraňovat s největší péčí. Potrat a vražda dítěte jsou strašnými zločiny.“ (Ibid, str.396).

„Papež (Jan Pavel II.) opakovaně argumentuje: Právo na život je nejzákladnějším lidským právem a žádné jiné právo, řekněme, právo matky na zdraví, nemůže mít před ním přednost ... všechny potraty by měly být považovány za zločin.“ (Ibid, 398/399, 400).

„Katoličtí kněží, kteří zastávají papežův názor, bezděčně poukázali na podivnou logiku: pro matku i dítě je lepší zemřít, než kdyby lékař provedl potrat. »Dvě přirozené smrti,« píše David Granfield, »jsou menším zlem než jedna vražda.« Protože matka i dítě mají stejné právo na život, oba musí zemřít.“ (Ibid, 399/400).

Stejný exkomunikační postoj zaujímá Vatikán k moderním dilematům jako antikoncepční pilulky (každý pohlavní akt za použití antikoncepčních prostředků je dle řk církve smrtelným hříchem), dítě ze zkumavky, náhradní mateřství, kdy matka je hostitelkou (nejpřirozenějším inkubátorem) pro dítě své dcery a svého zetě, oplození in vitro (vně mimo), klonování zvířecí a lidské tkáně a další moderní způsoby. Papež osobně schválil v roce 1987 záporný dokument Svatého officia o náhradním mateřství a dětech ze zkumavky. Všechny výše uvedené techniky dnes Vatikán odsuzuje jako těžký hřích a ty, kteří se jich dopouštějí, jako smrtelně hřešící lidi. (podle Ibid, str.403).

„V roce 1814 zavedl Pius VII. po svém propuštění z francouzského zajetí znovu Svatou inkvizici za »rouhání se, nemorální chování, neúctu k církvi, neúčast na jejích oslavách, nedodržování půstu a zvláště odřikání se pravé víry.« V roce 1829 bylo s každým, kdo v papežském státě přechovával knihu, kterou napsal kacíř, nakládáno jako s kacířem. Pius VIII. prohlásil, že kdokoliv by uslyšel slovo hany na Svatou inkvizici a neoznámil to, bude vinen stejnou měrou jako ten, kdo to řekl a jako s takovým s ním bude naloženo.... Pius IX. na základě ediktu vydaného v roce 1856 stále povoloval exkomunikace, konfiskace, vypovídání do vyhnanství, doživotní vězení a stejně tak v ohavných případech tajné popravy. Inkvizice rovněž nepřestala exkomunikovat chlapce a dívky, kteří neudali svoje rodiče za konzumování masa nebo mléka v postní dny, nebo za čtení knih, které byly na indexu. V papežských státech to byly zločiny, které si zasluhovaly uvěznění. Až do roku 1870 soudil politické provinilce zvláštní soud, »Santa Consulta«. V porotě seděli pouze kněží a jejich moc byla neomezená.“ (Ibid, str.185).

V katechismu z roku 1995 nalézáme tyto definice: „Nevíra je nedbalost o zjevenou pravdu nebo vědomé odmítání dát jí svůj souhlas. Bludem se nazývá tvrdošíjně popírání některé pravdy, kterou je nutno věřit vírou božskou a katolickou, nebo tvrdošíjně pochybování o ní po přijetí křtu; odpad od víry je odmítnutí křesťanské víry jako celku; rozkol (schizma) je odmítnutí podřízenosti papeži nebo odmítnutí společenství s členy církve papeži podřízenými.“ (Katechismus katolické církve, Praha, 1995, str.518, bod 2089). „Rouhání... Zákaz rouhání se vztahuje i na slova proti Kristově církvi, proti svatým a posvátným věcem...“ (Ibid, str.530, bod 2148).

Tato neměnná řk dogmata vyvracejí světově rozšířený názor o benevolentnosti, tolerantnosti a mírumilovnosti římskokatolické církve. Je dobré si uvědomit, kolik je podle římskokatolického chápání na světě „kacířů“, to je „bludařů“, „odpadlíků“, „rozkolníků“, „rouhačů“ či „nevěřících“, kterým hrozí církevní římskokatolický trest!

Kolik lidí dnes odmítá podřít se řk církvi a papeži a všemu, co je s ním spojeno? Kolik lidí odmítá řk víru? Kolik lidí odmítá papeže jako světovládcu? Jsou to všichni ti, kteří mají svobodnou vůli a

nenechávají si své svědomí spoutávat a zotročovat jakoukoliv formou řík diktatury. Podle řík dogmat jsou však všichni řík církvi prohlášeni za „kacíře“, na které si Vatikán činí nárok a právo je potrestat.

Uvědomme si také, kolik lidí například souhlasí s potratem, s antikoncepčními prostředky, s moderní metodou „dítě ze zkumavky“, s náhradním mateřstvím, s oplodněním in vitro (vně mimo), s klonováním zvířecí a lidské tkáně. Kolik žen denně podstupuje potrat a kolik doktorů denně tento zásah ženám provádí! Ti všichni jsou podle řík definic zločinci neboli „kacíři“ a podle řík kanonického práva a údajných povinností řík církve ke kacířům zasluhují exkomunikaci a jakékoliv tresty! V České republice nejsou k tomu zatím dány předpoklady, ale jakmile by to okolnosti dovolily, viděli bychom trestání kacířů přímo v praxi.

Někteří církevní učitelé se snažili církevní tresty odstranit, ale ihned vzešlo mnoho jezuitských bul, kterými papežové takové učení označovali za kacířství! (**Tondi A., Ibid, str.56**).

Přiblížme si, co řík církvi nařizují dogmata ohledně „kacířů“ a jaké o nich existují výroky řík hodnostářů a pontifů:

V polovině roku 1100 vydal Řím prostřednictvím benediktinského mnicha Graciana Sbírkou církevních zákonů **Decretum** nebo také **Gracianův dekret**, kde je uvedeno 324 zfalšovaných citací papežů z prvních čtyř století (pouze 11 citací je totiž autentických). „*Gracian doplnil dílo osobními dodatky, mezi kterými byla série předpisů, které pokládaly všechny exkomunikované osoby za kacíře. ... Papež Urban II. vydal koncem jedenáctého století dekret, podle něhož kacíři mají být mučeni a zabiti.*“ (**Peter de Rosa: Ibid, str.66**).

Roku 1229 papež Řehoř IX. vyhlásil na koncilu v Toulouse, že „*kacíři musí být vydáni světské spravedlnosti, aby je potrestala. »Povinností každého katolika je pronásledovat kacíře.«* řekl.“ (**Ibid, str.173**).

Zavedením inkvizice ve 13. století se začalo uplatňovat dogma, že „*kacíři nemají žádného práva. Mohou být mučeni bez morálních zábran. Kacíři se stejně jako vlastizrádci sami vyražují z milosrdenství zákona. Musejí být proto usmrceni.*“ Toto učení se stalo nedílnou součástí římskokatolických doktrín. Výsledkem bylo zastrašování všech, kteří neměli žádnou ochranu před obviněním, nebo byli z kacířství obviněni i jenom nepatrně. Středověkým inkvizitorům bylo dovoleno úplně vše. Cílem inkvizice nebylo bránit víru, ale papežský systém. (**Ibid, str.174, 178**).

„*Kacíři a čarodějnice mají být pronásledováni až k smrti a se Židy má být zacházeno barbarsky...*“ (**Ibid, str.404**).

„*Pius IX. zavrhl v encyklice Quanta cura z 8. prosince 1864 tento výrok: »Církvi nepřísluší právo stíhat ty, kdož porušili její zákony, světskými tresty.« Kánon 2214, paragraf 1 prohlašuje v této věci: »Vrozeným a nezadatelným právem církve – nezávisle na jakékoliv světské moci – je stíhat poddané, kteří se dopustili přestupku, tresty jak duchovními, tak světskými.«*“ (**Tondi A., Jezuité, 1958, str.57**).

„*Nesporně se občas vyskytnou nenapravitelní lidé, kteří se dopouštějí těžkých zločinů a církevní společnosti velmi vážně škodí svým stykem s ostatními (to znamená například šíření mylných, kacířských myšlenek). Po pravdě, za takových okolností se na ochranu nevinných a aby se také zabránilo šíření zla (např. kacířství) vyžaduje trest smrti, jímž jsou zločinci ze společnosti vyhlazováni. Nestačí vězení, poněvadž tím nelze ani dostatečně, ani navždy zabránit jejich styku s ostatními, jakož i dalšímu šíření zla.*“ (**Tondi A., Ibid, str.56**).

„*Církev má právo, ba přímo povinnost odhalovat kacíře a příkladně je trestat.... neměla by snad církev mít právo očekávat od katolických států, že budou utlačovat kacíře až k smrti, aby je úplně odstranila?*“ (**Konference řík, 25. III. 1912, R.P. Janvier, konferenční mluvčí v Notre-Dame**).

„*»Církev může kacíře odsoudit ke smrti, protože jakákoli práva, která mají, mají díky naší toleranci a tato práva jsou zdánlivá, nikoli skutečná.«* Jezuitský generál Franz Wernz (1906-1915).

„Jestliže někdo veřejně prohlašuje, že je kacír, nebo se snaží svou řečí nebo příkladem svádět ke zlému ostatní, nemůže být pouze exkomunikován, ale také spravedlivě zabit...“ (*De stabilitate et progressu dogmatis*, 1. část, čl. VI. 9. I.; Typographia editrix romana, Řím, 1908); (viz také Sol Ferrer-Francisco Ferrer: *Un Martyr au Xxe siecle*; Fischbacher, Paříž).

Připomeňme si např. jezuitského otce A. Possevina při masakrech nevinných valdenských křesťanů, kteří neuznávali autoritu a moc papeže – tedy kacírů. K těmto masakrům ze druhé poloviny 16. století používal Possevinu armádu: „Šel za katolickou armádou jako vojenský kněz (kurát) a doporučoval vyhubení všech kacírských kazatelů upálením jako nutný a svatý čin.“ (H. Boehmer: *Les Jesuites*, Armand Coli, Paříž – 1910, str. 89).

„... mnozí jezuité... přiznávali církvi nepopíratelné právo a moc i bezprostředně trestat smrtí rušitele víry. A někteří dodávali: »Jestliže se to dnes nedělá, pak tedy proto, že za dané politické situace to dělat nelze. Ale kdyby se to dalo dělat, pak by se to dělat muselo.«“ (A. Tondi: *Jezuité*, str.60).

Všechny předchozí definice a výroky řk otců nebyly nikdy nikde žádným z papežů odvolány, ani nebyly nikdy, nikde papežstvím zpochybněny. Naopak je potvrzuje i soudobý řk katechismus, i když zastřeným způsobem.

ZÁVĚR:

Řk církev podle svých starých dogmat a doktrín stále definuje pojmy jako „kacír, klatba, inkvizice, tresty finanční i tělesné, mučení, usmrcení“ a další; nárokuje si právo určovat, kdo je např. kacír, bludař, odpadlík aj., uznává inkviziční právo – právo zákonodárné, soudní a donucovací a uznává různé formy trestání a různé formy fyzické likvidace kacírů a odpadlíků. Těchto dogmat se řk církev nikdy nevzdala ani je neodvolala ani je nikdy nezpochybnila, a to ani na posledním, II. vatikánském koncilu. Od svého vyhlášení platí tato dogmata o kacířích a jejich potrestání inkvizičním úřadem nebo světskými soudy a tresty trvale až dodnes.

15 ŘÍMSKOKATOLICKÁ CÍRKEV A PLURALITNÍ POLITICKÉ SYSTÉMY

V každém století nacházíme jasné zprávy o tom, že řk církev v čele s papežstvím nenáviděla jakékoliv formy svobody. „Kdykoliv byla u moci, upírala ostatním svobodu náboženského vyznání“ „V roce 1520 odsoudil Lev X. Luthera za to, že se odvážil říci, že upalování kacírů se děje proti Boží vůli. Řehoř XIII. s potěšením připomíná masakr Bartolomějské noci z 24. srpna 1572, kdy zemřely tisíce hugenotů, protestantů. Klement VIII., napadl Nantský edikt z roku 1598, protože poskytoval stejná občanská práva všem, nehledě na jejich náboženské vyznání... Inocenc X.... odsoudil vestfálský mír za to, že se odvážil poskytnout toleranci všem občanům, bez ohledu na jejich náboženské vyznání nebo na to, zda vůbec nějaké mají.“ „Podobná prohlášení týkající se náboženské svobody zavrhovala katolická církev století za stoletím jako nekřesťanská, škodlivá, šílená, nelišící se od ateismu“ „V každém případě a po staletí katolická církev hrdě hlásala své dogma náboženské nesnášenlivosti.“ (Peter de Rosa: *Temné papežství*, str.40 a 156).

8. prosince 1864 vydal papež Pius IX. na naléhání jezuitů známou encykliku **Quanta Cura** sepsanou od generála jezuitského řádu. Encyklika má 80 článků a zatracuje „všecky svobodnější náhledy novověké o náboženství a vzdělanosti občanské společnosti“. K tomuto oběžníku byl připojen seznam všech bludů nynější doby: **Syllabus, complectens praecipuos errores nostrae aetatis** obsahující 80 bludných učení týkajících se náboženství, vědy a občanského života. „A tak se postavil papež na stanovisko středověké, podřizuje vědu a stát moci papežské stolice a vyzývá panovníky k potlačení nekatolíků, jimž upíral i věčné spasení.“ (T. V. Bílek, *Ibid*, str.315–316). V encyklice je zřetelně odhalen pohled papežství na všechny budoucí svobodné, politické systémy, které budou chtít být nezávislé na římskokatolické církvi.

Francouzský historik Adolphe Michel o papežském dopisu všem biskupům píše: „*Proklet všechno, co je moderní Francii drahé! Moderní Francie chce nezávislost státu; Syllabus učí, že církevní moc musí svou autoritu prosazovat »bez souhlasu nebo povolení světské moci«.* Moderní Francie si přeje svobodu svědomí a svobodu vyznání. Syllabus učí, že římskokatolická církev má právo použít sílu a znovu nastolit inkvizici (dnes: „Svaté officium“ nebo také „Kongregace pro otázky víry“). Moderní Francie uznává existenci rozličných vyznání. Syllabus hlásá, že katolické náboženství musí být chápáno jako jediné státní náboženství a všechna ostatní musí být zakázána. Moderní Francie tvrdí, že lidé jsou naprosto nezávislí, Syllabus odsuzuje všeobecné hlasovací právo. Moderní Francie prohlašuje, že všichni Francouzi jsou si před zákonem rovni, Syllabus potvrzuje, že duchovenstvo nepodléhá žádným běžným občanským ani trestním soudním tribunálům.“ (Adolphe Michel: *Les Jésuites; Sandoz et Fischbacher, Paříž, 1879, str. 77*).

Ve článku pod názvem „Klerikální liberalismus“ se znovu potvrdil věčný záměr svatého stolce ovládnout občanskou společnost, jak řekl už Renan v roce 1848: „Syllabus dal najevo, že suverenita národů, svoboda svědomí a všechny moderní svobody církev odsuzuje. Inkvizici vykládá jako »logický důsledek celého ortodoxního systému«, jako »souhrn (sumarizaci) ducha církve«.“ A dodává ještě: „Až jí to bude umožněno, znovu církev zavede inkvizici. Jestliže to ještě nedělá, je to jenom proto, že nemůže.“ (J. Brugereffe: *Le pretre francais et la société contemporaine; I., str. 221, 223*).

Encyklický dopis *Quanta cura* a *Syllabus* např. výslovně praví:

„Proklet budiž každý, kdo říká: Každý člověk může svobodně hájit nebo vyznávat náboženství, které podle svého úsudku pokládá za správné.“ (*Syllabus, článek XV*).

„... Je bláznovstvím domnívat se, že svoboda svědomí a vyznání je obyčejným právem každého člověka.“ (*Encyklický dopis Quanta cura*).

Soudě podle způsobu, jakým zachází s „bludaři“, není divu, že Vatikán systematicky odsuzuje všechny pokusy o usmíření mezi „křesťanskými“ státy a státy, které jsou oficiálně ateistické. „*Non est pax impilis*“ - „Žádný mír bezbožným!“

A jezuita otec Cavelli stejně jako mnoho jiných před ním hlásal, že tato „*nekompromisnost*“ je „*nejzávažnějším zákonem*“ římskokatolické církve.

Ani takováto jezuitská učení koncipovaná do Syllabu nebyla nikdy žádným z dalších papežů zrušena, a to i přesto, že zásada středověké teokracie zvítězila přímo uprostřed 19. století, tedy na prahu moderní vědy.

„Jediná věc, kterou Řím nemůže strpět, je svoboda v jakékoliv podobě.“ **Peter de Rosa: Temné papežství, str.260–261.** Na těchto stránkách bývalý jezuitský kněz de Rosa dále popisuje, jak Pius IX. (1846–1878) odmítá a odsuzuje všechna nová politická svobodná zřízení v Rakousku, Francii a v dalších republikách a jak apeluje na řk zákonodárce a na prosté věřící, aby novým, moderním konstitucím zabráňovali a pamatovali přitom na to, že jsou předně povinni skládat účty papeži, který na ně může se-slat odsouzení a duševní tresty podle apoštolských ústav a dekretů koncilů.

Nicméně papežství se nepodařilo proces osvobozování společnosti z vlivu řk církve zastavit. Aby dosáhlo svých cílů a záměrů, musí se nyní oblékat do roucha pluralitní demokracie. Dnes se tváří tak, že je to právě tato nezávislá politika, která římskokatolickému systému vyhovuje ze všeho nejvíc.

Avšak jeho neměnná a nezrušitelná dogmata se středověkým jezuitským duchem jsou těmi nejvýmluvnějšími svědky, že Řím bude svobodu svědomí, svobodnou vůli a náboženskou a politickou nezávislost nenávidět a potlačovat neustále, ať je to kdekoliv a ať ho to stojí cokoliv.

Vzorovým příkladem je například postup papežství proti demokraticky zvoleným zákonům dovolujícím potrat, antikoncepci, euthanasii a kontrolu porodnosti. Jakmile se svobodný politický systém nechová tak, jak to vyhovuje záměrům Vatikánu, pak je jisté, že papež a celá jeho kurie takový politický systém odsoudí. Roucho demokracie, tak oblíbené, se stává náhle nepohodlným.

O tom nám podává svědectví např. filozof V. Bělohradský ve článku: „**Papežské dogma a demokracie**“ (celý článek je v příloze k této studii): „Papež v encyklice prohlašuje za tyranské a nelegální přijetí zákonů dovolujících potrat, antikoncepci, euthanasii, kontrolu porodnosti, a to i když jsou přijaty podle demokratických pravidel a mají podporu většiny...

Prvním znakem této encykliky je, že vnáší do debat o nejzávažnějších otázkách postindustriální společnosti inkviziční, absolutistický, téměř teroristický tón.... Ve jménu autority svěřené mu Bohem papež volá katolíky k neústupnému boji proti těmto zákonům, k důsledné občanské neposlušnosti, protože zákony nezaložené na pravdě mají pouhé "zdání legality", ale legální ve skutečnosti nejsou.... žena, která se postaví na stranu spiklenců proti životu a rozhodne se k potratu nebo antikoncepci, je proto automaticky exkomunikována....

V papežově pohledu zákony odhlasované parlamentem jsou platné jen tehdy, když odpovídají Zákonu božímu.

Papežská encyklika prohlašuje určité hodnoty a tradice, do nichž patří, za nediskutovatelné imperativy, které nepřipouštějí žádný kompromis.... Svoboda, kterou díky relativizující konverzaci s druhými získáváme vůči tradicím, na nichž zakládáme naši identitu, je největším darem demokracie.... Bude nám katolická církev partnerem ve společenství..., nebo se stane uzavřenou sektou, zakazující svéprávným občanům svobodně smlouvat mezi sebou o tom, co pro ně má být zákonem a proč?“ (LN, 4.4.1995, str.7).

Plně pravdivá jsou i následující slova: „Cílem římskokatolické církve je... dosáhnout jejího postavení jako jediné právně uznávané církve. K dosažení toho je třeba postavit se proti každé svobodné a demokratické ústavě a vytvořit v příhodnou dobu takový typ vlády, který zaručí ochranu jedné církvi římskokatolické“ (Lehmann, Leo H.: *Vatikánská politika za druhé světové války*, Praha, 1947). K tomuto cíli má sloužit i hojnost majetku, která posiluje moc. Neměnným cílem vatikánské politiky je provést a prosadit rekatolizaci a podřídit zemi Vatikánu, strategií je taktika, jak zlikvidovat za různých podmínek demokracii v zemi, aby uchopily moc síly prosazující zájmy vatikánské politiky.

„Protidemokratická činnost (a jiné metody likvidační) byly převzaty od jezuitského řádu. Čistka prováděná podle tradičních způsobů jezuitské strategie měla obojí účel. Dnes této strategii říkáme pronikání pomocí páte kolony - je to použití formálně demokratických skupin a zřízení za účelem rozleptání demokracie zevnitř.“ (Lehmann: Ibid, str.14,15). Jak důležitá jsou to slova, můžeme vidět právě v současné době, kdy se klerikální strany US, KDU–ČSL a trosky z ODA v senátu snaží demokraticky zvolenou vládu ČSSD rozleptat i zevnitř a narušit její celistvou kontinuitu.

O rozleptávajících vlivech na demokraticky zvolené vlády mohou nejvíce hovořit pořadatelé výběrových klerikálních akcí, například výzva Impuls 99 zveřejněná 23.7.1999 a iniciovaná kardinálem M. Vlkem, T. Halíkem, Danielelem Hermannem, V. Havlem a dalšími aktivními římskými katolíky. Pod ušlechtilým cílem vtáhla pod své vedení nejvzdělanější část naší společnosti: vědce, vysokoškolské učitele, umělce, významné veřejné činitele apod. Nakonec se ale ukázal zatažený záměr aktivity (viz **Právo 20.8.1999**): „Aktivita byla nenápadně napojována na klerikální politické strany ve čtyřkoalici, k podobě jejich politiky.“ Dále si připomeňme např. hudební společnost Zdeny Podhajske, v jejímž čele jsou horliví zastánci linie řk církve, například Cyril Svoboda, Miloslav Výborný, Vilém Holář, Daniel Kroupa, Ivan Medek, P. Eben, Ilja Hurník, Pavel Tigrid; dále řk uvažující L. Vaculík, J. Vávra; patronem je Svobodná Evropa, cílem je »zlepšení politické i kulturní úrovně«. „Výzvu podpořily strany nynější čtyřkoalice i prezident Václav Havel.“ (Deník Metro 7.9.1999, Zemské noviny, 24.7.2000, str.2).

ZÁVĚR:

Řk církev podle svých starých dogmat a doktrín neuznává žádnou politickou a náboženskou svobodu, ani svobodu svědomí a svobodu lidské vůle v náboženských a politických otázkách, ani žádnou suverenitu národů. Řk církev trvá na prokletí všech forem duchovních, duševních, tělesných a politických svobod a nezávislosti na Vatikánu. Řk církev prosazuje v politickém světě výhradně svoji vlastní moc, uznává své právo použít sílu a znovu nastolit inkvizici, vyžaduje respektování svého práva na duchovní a politický monopol mezi všemi církvemi, náboženskými hnutími a duchovními směry po celém světě. Řk církev prosazuje dogma o svém nepodléhání žádnému občanskému ani trestnímu soudnímu tribunálu. Řk církev svá dogmata a učení o výše uvedených skutečnostech nikdy neodvolala, nikdy se jich nezrekla a nikdy je také nezpochybnila. Od svého vyhlášení platí dogmata trvale až dodnes.

16 INFILTRACE DEMOKRATICKÉ SPOLEČNOSTI

Infiltrace je maskované, nenápadné, utajované pronikání jednoho systému do druhého s cílem pronikávaný systém paralyzovat a nasměrovat k centrální moci nebo ho rozložit a pak ho většinou úplně zničit. Tato destrukční činnost patří k nejspolehlivějším a nejúčinnějším metodám jakékoliv zákulisní taktiky. Infiltraci však nejvíce používala a dodnes používá řk církev, zvláště pak její Tovaryšstvo Ježíšovo neboli jezuité. Římskokatolický systém dovedl infiltraci k úplné dokonalosti.

V politickém světě pronikají jedinci, spolky nebo přímo celé politické strany do druhé politické strany s cílem ovládnout jejich organizaci, překonvertovat jejich řízení na své, zabrat a využít jejich kontakty a zaujmout jejich politické posty.

Vzorový příklad likvidace protivníka infiltrací podle základní jezuitské taktiky, provedený Ivanem Pilipem, byl uskutečněn sloučením jeho klerikální strany KDS s ODS (ač jako klerikální strana měla nejbližší ke KDU-ČSL) s cílem demokraticky zvolenou vládu V. Klause infiltrovat, rozložit případnou koalici, svrhnout, zlikvidovat a dosáhnout potřebné vlády sloužící zájmům řk církve (vláda J. Tošovského).

Likvidační taktika – infiltrace – je dnes podporována v boji za likvidaci vlády ČSSD taktikou nenávistné kampaně sdělovacích prostředků. Cíl je více než jasný: Rozrušit opoziční smlouvu strany ODS se stranou ČSSD, vyvolat zemětřesení na politické scéně s následkem pádu demokraticky zvolené politické strany ČSSD (navíc nezávislé na Vatikánu) a tak ji nestandardním, to je nedemokratickým způsobem vyřadit z politických postů a tím vytvořit příhodné podmínky pro vznik takového typu vlády, který zaručí ochranu pouze jediné církvi, a to římskokatolické. Na zničení smlouvy mezi ODS a ČSSD se intenzivně pracuje již více než rok. Nejvíce se na tom účastní opět provatikánské politické strany: US, KDU-ČSL, ODA a DU (čtyřkoalice) a některé další z menších stran. Vše je zaštitěno prokatolickým prezidentem V. Havlem a jeho politickými provatikánskými rádci, dále masmédií s klerikálními nebo proklerikálními komentáři (např. v ČRo je to Ivan Hofman, Eva Hůlková, Pavel Tigrid a další). Jejich podsouvačné prokatolické, manipulující poznámky a komentáře, často urážlivé vůči demokraticky zvoleným politickým stranám ODS nebo ČSSD lze už jen těžko ignorovat a přehlížet.

Důležitou úlohu při infiltraci svobodných politických stran ve světě plní dnes klerikální strany mající většinou v názvu slova jako: křesťanská, křesťansko-demokratická (příp. sociální, národní apod.) strana (příp. unie, liga, strana svobody, strana sociální apod.). Prokatolické nebo přímo katolické stra-

ny jsou dnes zahaleny do roucha demokracie, svobody, sociální spravedlnosti a pomoci, humanitárních a charitativních akcí různých nadací a spolků, boje za práva menšiny, pomoci utiskovaným (etnické menšiny) atd. Vzorovým příkladem v České republice je opět Unie svobody a KDU–ČSL se svým patronem V. Havlem. Směr jejich působení a činnosti na politické scéně vede pouze k jedinému cíli: aktivně se podílet na přípravě státu a společnosti pro její definitivní a totální katolizaci, která celostátně započala již v době pobělohorské.

Ani v minulosti proto nenacházíme jiné tahy Vatikánu. Podívejme se např. do druhé poloviny 19. století a začátku 20. století. O této době je napsáno: „Pod pláštěm jezuitů, kteří se usadili ve Vatikánu, protože je světská moc vyvrhla ze svých svobodných zemí jako spolek zločinců, usilovalo papežství o nové cíle.... Pomocí Syllabu z roku 1864, který oni sami vymysleli, vyhlásil Pius IX. válku všemu svobodnému myšlení a o několik let později posvětil dogma o neomylnosti, které je skutečným historickým anachronismem a které moderní vědu vůbec nezajímá.“ (Louis Roguelin: *L'Eglise chretienne primitive et le catholicisme; Paříž, Maurice Boivent, 1927, str. 79-81*).

Podívejme se také, jak mistrně odhaluje vztah řk systému k demokracii a svobodě J.A. Wylie ve své době a jak se to plně shoduje i s dobou naší: „Aby mohlo papežství existovat, musí vládnout. Proto můžeme očekávat, že ze strany papežství budeme svědky nějakého sjednocujícího a rázného pokusu znovu nabýt původního panství. Zkoumá ducha všech národů, do hloubky sleduje politiku každé vlády, zná zásady každé sekty, školy a klubu – nálady a pocity téměř každého jednotlivce a svým obvyklým umem se pokouší ovládnout a sjednotit všechny tyto různé a protichůdné prvky, aby se dopracovalo ke svým vlastním cílům. Těm, kteří se bojí revolučních výstřelků, se římská církev představuje jako útočiště pořádku. Těm, kteří se bojí socialistického rouhání a nevěry, se předvádí jako koráb víry. Monarchům, kterým revoluce zatřásla s jejich trůny, slibuje, že se znovu dostanou k moci, ovšem za předpokladu, že jim bude církev vládnout. A pokud jde o ty nadšence, které svým umem nedokáže ochočit, má v rezervě nevyvratitelné a umlčující argumenty žalářů a popravišť. Papežství je duší reakce, která nyní postupuje celou Evropou, ačkoliv staví se svou obvyklou vychytralostí stát do popředí. Jezuité podněcují a plánují tažení na Řím. Právě jezuité zosnovali strašlivé masakry na Sicílii, které naplnily neapolské žaláře tisíci nevinných obyvatel. Jezuité zahnali do exilu všechny Římány, kteří byli příznivě nakloněni svobodě a oponovali papeži. Jezuité zavírali kluby a spoutávali francouzský, toskánský, německý a rakouský tisk. A ve skrytu vídenští jezuité rozdrtili národy a navrhovali justiční vraždy v Maďarsku. Historie vylíje všechnu tuto krev ke dveřím papežství. Všechna krev byla vylita při uskutečňování plánu, který zkonstruovala církev – nyní pod nadvládou jezuitismu – aby znovu získala svou dřívější převahu. Všeobecné ohrožení, které se v minulé revoluci týkalo jak církve, tak státu, přimklo tyto dvě síly těsně k sobě. »Já sama,« tvrdila v afektu církev státu, »tě můžu zachránit. Ve mně a nikde jinde nenajdeš zásady pořádku a centrum jednoty. Jedině duchovní zbraně, které mi patří, abych jimi vládla, dokážou přemoci a porobit bezvěrecké a ateistické zásady, které zplodily revoluci. Propůjč mi nyní svou pomoc a slib mi, že se mi v budoucnu podřídíš, a já převedu masy pod tvoji moc.« Tato logika byla všemocná a dohoda byla uzavřena. Proto v katolické Evropě neexistuje dvůr, kde by v této chvíli neměli jezuité svrchovaný vliv. A v současnosti se děje to, co se dělo ve všech předchozích obdobích zmatků, že úměrně s tím, jak stát selhává, nabývá církev síly. Ačkoliv se s ním kamarádila, když měly potíže, v této chvíli už církev vystupuje jako státu nadřazená. Rozpíná možnosti své nesrovnatelné politiky a univerzální organizace na občanská práva. Tak si potom stojí. Musí se všem vnutit přesvědčení, že tento vztah církve vůči státu nesmírně ohrožuje nezávislost světské autority a světských svobod. Nelze si uvědomit v jasnějším sledu všechno, po čem Řím dychtí. A brzy by si svůj cíl uvědomila, kdyby nebylo současné epochy, která se liší od všech předchozích tím, že teď v podobě bezvěrecké Demokracie existuje antagonistická síla.

Tyto dvě obrovité síly – demokracie a katolicismus – se vzájemně udržují v rovnováze a žádná nemůže vládnout, pokud existují obě dvě. Ale kdo dokáže určit, za jak dlouho se rovnováha poruší? Kdyby se váhy naklonily ve prospěch katolicismu – kdyby se papežství podařilo přetáhnout z nevěřícího a demokratického tábora dostatečné množství lidí a obrátit je na svou víru, aby mohlo rozdrtit svého soupeře – nadvláda je opět v jeho rukou. Až se zhroutí demokracie, až se vyčerpá stát a bude svou zá-

chránu hledat u církve, až kněžstvo zatouží pomstít se za katastrofy a ponížení uplynulých tří století. běda Evropě! Nejtemnější stránka její historie bude muset být teprve napsána.“ (J. A. Wylie: *Papežství, oddíl I., kapitola 7*).

O tom, jak jezuité stále víc a víc zatahují papežství do mezinárodní politiky, píše také M. Louis Roguelin: „Protože římská církev ztratila svou časnou moc, využívala každé příležitosti k tomu, aby opakovanými diplomatickými výpady znovu získala půdu, kterou byla přinucena vyklidit. Jejím chytré maskovaným plánem je totiž rozdělovat, aby mohla vládnout, proto se snažila každý konflikt obrátit ve svůj prospěch.

Podle plánu a Loyolových cílů dogma o papežské neomylnosti velmi podpořilo činnost svatého stolce. Jaký to mělo význam, můžeme měřit na základě skutečnosti, že většina států má ve Vatikánu akreditované velvyslance. Pod zástěrkou dogmatu a morálky, neboli plánů, které ve své podstatě popírají neomylné Slovo, dnes papež disponuje neomezenou mocí nad svědomím věrných katolíků.

Proto ve 20. století vidíme, jak se Vatikán aktivně zapojuje do vnitřní i zahraniční politiky různých zemí, a dokonce jim i vládne prostřednictvím katolických stran. ...“ (Louis Roguelin: *L'Eglise chretienne primitive et le catholicisme; Paříž, Maurice Boivent, 1927, str. 79-81*).

8. září 1973 svolává generál jezuitského řádu Pedro Arrupe 32. Generální kongregaci jezuitů. Kongregace se uskutečnila od 1. prosince 1974 do května 1975. Na tomto shromáždění byla infiltrační práce jezuitů prostřednictvím legií ohodnocena papežem velmi kladně a dostala k ní další vybídnutí a požehnání Vatikánu. (*La civiltà cattolica, 1974; Popoli e missioni, 1974, Febbraio, str. 6; Epoca, 1973, č. 1 203, str. 37*).

Od 5. ledna do 22. března 1995 se konala 34. Generální kongregace (za ČR se jí tehdy zúčastnil provinciál Josef Čupr, pokračovatel provinciála tovaryšstva z počátku 90. let, pátera Jana Pavlíka (**Katolický týdeník č.7, 15.2.1998**), za SR jezuité Emil Krapka a Emil Váni). V jejím průběhu, 8.4.1995 dostal generál řádu Peter-Hans Kolvenbach dopis plný uznání od papeže Jana Pavla II. V něm např. píše: „Jeho Svatost... vyjadřuje své uznalé ocenění práce, kterou jste vykonali. Nabádá vás k tomu, abyste vytrvali v Ignácovu ideálu služby pro Církev... Svatý Otec přeje vše nejlepší všem členům tovaryšstva a prosí mnoho svatých a mučedníků Tovařšstva Ježíšova, aby nad vámi bděli. Udílí Vám a vašim spoluřeholníkům své apoštolské požehnání.“

K infiltraci demokratických systémů a jiných politických zřízení píše exjezuitský kněz L. H. Lehmann: „Neměnicího se cíle může totiž katolická církev dosáhnout jedině za pomoci vlády autoritativní, avšak nikdy se souhlasem režimů demokratických. Nadto pak je nutno, aby se papežství postavalo o proniknutí této politiky do všech křesťanských zemí, do všech částí protestantské britské říše, do Spojených států, do pravoslavných slovanských a ruských krajů i do tzv. států katolických, včetně Latinské Ameriky. Činí si totiž nároky na exkluzivní jurisdikci nad všemi křesťany - protestantskými i pravoslavnými- ve stejné míře jako nad svými římskokatolickými příslušníky na celém světě. Zcela pravděpodobně může prohlašovat, že jejím stěžejním zájmem není taková nebo onaká vládní forma, takový nebo onaký hospodářský nebo sociální řád, neboť za svůj nejzákladnější úkol považuje zavedení své duchovní svrchovanosti. Při svém úsilí o dosažení tohoto cíle musí, chce-li ho vůbec dosáhnout, jejím bezprostředním úkolem být získání vlivu na vytvoření takových politických, hospodářských a sociálních režimů, které především nebudou odstraňovati prozatím již zavedené výhody katolické církve a které popřípadě jí pomohou dosáhnouti jejího pravého cíle. S takovými režimy, které nejsou výslovně socialistické nebo komunistické, může se katolická církev dočasně smířit, neboť její cesty jsou klikaté. Biskupové v politice jako běžci v šachu se pohybují v šikmých směrech.““ (L. H. Lehmann: *ibid, str. 8-9*).

Podle praktik používaných v jezuitském řádu pronikla řk církev u nás prostřednictvím svých pracovníků neuvěřitelným způsobem do všech důležitých institucí (skrytě i zjevně) a podřídila si je svým zájmům a svému vlivu. Tým pracovníků je k tomu účelu stále doplňován novými kádry řk církve. Například na výzvu kardinála M. Vlka byl proveden nábor řk mládeže z celé ČR do Prahy k absolvování

tříletého školení do různých potřebných rezortů (sdělovací prostředky, školství, výchovy dětí a mládeže aj.).

V současné době u nás hájí zájmy řk církve zejména politické strany KDU-ČSL, ODA, DU, Nezávislí a zvláště US, které jsou prostředníky k prosazování vatikánské politiky u nás. Jsou ochotny spolupracovat s každou politickou stranou (kromě stran extrémních), aby se dostaly k moci a mohly plnit své poslání, to je prosazovat zájmy a cíle řk církve. Program těchto stran není podstatný, slouží pouze k zaštitění vlastních cílů.

Kromě politiků čtyřkoalice náleží k prosazovatelům linie řk církve i mnozí nezávislí kandidáti a politici bez stranické příslušnosti (prezident Václav Havel, senátoři Petr Pithart a Václav Fischer, Ivan Medek, Pavel Tigrid a další, jakož i iniciativy „Děkujeme, odejděte“ a „Impuls 99“).

Je veřejně známo, že řk církev obdobně zajišťuje svůj vliv k uskutečňování svých cílů i v mezinárodních organizacích v Evropě, především v EU. Vytváří tak cílevědomou vatikánskou politikou silné mezinárodní vztahy s nejvlivnějšími zeměmi světa (USA, Německo, Anglie aj.). Prostřednictvím svých lidí v mezinárodních organizacích si tak zajišťuje přednostní postavení a své pronikání a rozšiřování ve světě, které bezprostředně souvisí s výhradními zájmy Vatikánu.

Uvedené citace s popsáními příklady vatikánské politiky poskytují jednoznačné důkazy, že řk církvi proniknutím do různých zemí jde o pokatolštění a převzetí ideologického vedení v zemi pod hlavou Vatikánu. Proto podporuje války, které to umožňují, spojuje se s autoritativními režimy a mocnostmi s agresivní politikou. Pomocí dokonale propracovaných jezuitských taktik a praktik rozrušuje demokratické systémy, proniká do cizích zemí a kontinentů. V mezinárodních organizacích získává pozice a vliv k prosazování svých cílů.

Příklady:

- V našem tisku byla zveřejněna znepokojující zpráva o tom, že v Rusku řk církev nebezpečně rozrušuje církev pravoslavnou a provádí katolizaci země.
- Pravoslavná církev v Aténách kritizuje řk církev, která chce vytvořit církevní unii všech východních církví, kde by všechny její složky uznaly jako svou hlavu římského papeže (viz **Právo 8.9.99**).
- V pořadu „Cesta naděje“ - katolickém magazínu (**18.7.1999, ČRo1**) – bylo oznámeno zahájení rozsáhlé činnosti řk církve pod vedením církevní hierarchie k plnění úkolů a vytýčených cílů ve Velké Británii, Americe, Francii, Anglii a dalších zemích.

Uvedené praktické příklady z nedávné minulosti z několika zemí jasně ukazují, že je demokratické zřízení úhlavním nepřítelem politiky řk církve. Proto se řk církev snaží demokratické systémy v zemi rozrušit, svrhnout a zlikvidovat za každou cenu a nahradit režimem autoritativním, který bude sloužit výhradně jejím zájmům. Prostředky jsou osvědčené. Řadu let je řk církev ve své zákulisní politice zálučně používá na celém světě k dosahování svých cílů. Tyto jezuitské taktiky a praktiky jsou od roku 1989 používány také u nás (viz **kap.29**).

ZÁVĚR:

Řk církev podle svých starých jezuitských taktik infiltruje za pomoci klerikálních stran (u nás US, KDU-ČSL, ODA, DU, Nezávislí a další) svobodně a demokraticky zvolené politické systémy a strany (u nás ODS a pak ČSSD) s cílem je oslabit a nakonec zničit a dát tak vysoké politické posty klerikálním stranám, které by v konečném důsledku pomohly realizovat neměnný cíl Vatikánu – totální katolizaci země (u nás také známou pod pojmem rekatolizace).

17 INFILTRACE MASMÉDIÍ

Po infiltraci české politické scény a parlamentu těsně po revoluci 1989 a 1990 přišla na řadu infiltrace masmédií. Cílem bylo prosáknout všechny české a slovenské sdělovací prostředky římskokatolickými agenty a nasměrovat orientaci masmédií na provatikánskou mediální kampaň a politiku.

Přečtěme si například *Katolický týdeník* č.5, 3.2.1991; č.30, 27.7.1997; č.31, 3.8.1997; č.34, 24.8.1997; č.36, 7.9.1997 a další čísla. Ze stránek těchto římskokatolických novin můžeme jasně vypožorovat příkaz papeže Jana Pavla II. českému velvyslanci PhDr. Fr. X. Halasovi, který byl zplnomocněn k nástupu do funkce od prosince 1990. Papež „... vyzdvihl význam náboženských svobod“ a dále řekl, že tyto náboženské svobody „musí církvi umožnit, aby... měla přístup ke sdělovacím prostředkům...“ (*Katolický týdeník* č.5, 3.2.1991, str.5; č.1-2, 13.1.1991, str. 11).

Dále můžeme z těchto článků jasně vypožorovat, jak římský katolicismus potom postupně proniká do všech veřejněprávních médií, do internetu a dokonce i do různých komisí pro oceňování filmů (viz např.: *Katolický týdeník* č.30, 27.7.1997 nebo č.17, 26.4.1998, str.8, článek: *Ekumenické poroty hledají hodnoty* nebo o řeckém katolictví viz např.: *Pátek L.N.*, 9.1.1998).

Bezesporu na tom mělo zásluhu také setkání českých biskupů v německém Pasově 6. až 11. ledna 1991, které se uskutečnilo z iniciativy kardinála Vlka a které proběhlo v uzavřeném jednání: „*V březnu 1990 jsme ve Fatimě mluvili například o tom, že je nutné, aby lidé zaměstnaní ve sdělovacích prostředcích, byli přesvědčení a praktikující křesťané.*“ (Neboli římské katolíci) (*Katolický týdeník* č.7, 17.2.1991, str.5).

Není proto divu, že římskokatolická Česká křesťanská akademie vedená jezuitským knězem T. Halíkem má ve svém programu také bod 8.: „... spolupracuje se sdělovacími prostředky a poskytuje publicistům informace a vzdělání v oblasti náboženské a duchovní kultury“ (<http://www.etf.cuni.cz/~cka>).

Neudivuje také ani to, že vedoucím redakce celostátního náboženského vysílání Českého rozhlasu nebyl zvolen nikdo jiný než silně prokatolický „*katolickoevangelický*“ farář Miloš Rejchrt, duchovní českobratrské církve (viz např.: *Katolický týdeník* č.35, 31.8.1997; č.13, 29.3.1998; č.21, 24.5.1998, str. 1 a 4).

Infiltrace veřejných sdělovacích prostředků je důsledek praktického plnění instrukcí z II. vatikánského koncilu: „*II. vatikánský koncil s uspokojením konstatoval práci jezuitů a vyzdvihl význam filmů, rozhlasu a televize pro šíření katolické propagandy a víry. Ve vydaném dekretu »Intermirifica« a v přesných instrukcích »Communio et progressio« byla mediální práce jezuitů pochválena. Byl zde formulován požadavek, aby se všech moderních prostředků pro celosvětové šíření informací využívalo k náboženské propagandě a k rozšiřování římskokatolického vlivu na veřejnost, a to co nejaktivněji. Tento úkol byl především odevzdán do rukou jezuitů.*“ (<http://mujweb.cz/www/novpoll>, sv.VII, kap.45, 2. část). I encyklopedie *Diderot, CD ROM, verze 2000, 1. vydání* informuje, že se jezuité „*angažují v hromadných sdělovacích prostředcích, ve školství a v teologickém bádání, poskytují duchovní cvičení (exercicie).*“

V roce 1993 naléhavě svolával kardinál M. Vlk v ČR opakovanými výzvami katolickou mládež do Prahy k vyškolení (na církevní půdě) pro práci ve sdělovacích prostředcích: „*Papež oceňuje naši práci v ČR, ale vybízí nás ještě k větší aktivitě a iniciativě... Vyzývám mládež z celé ČR: potřebujeme naléhavě mladé lidi k zaškolení v Praze do sdělovacích prostředků, školství, pro práci s dětmi, výchovu mladých. Ubytování zajistíme... Hlaste se, zájemci.*“ Lze dokázat, že se podařilo uchazeče nejen získat, ale že absolventi už v masmédiích dnes působí.

„*Společné jednání biskupů ČR a SR Banská Bystrica (miš) - V kněžském semináři v Badině u Banské Bystrice začalo včera dvoudenní plenární zasedání Konference biskupů Slovenska, kterého se účastní apoštolský nuncius pro Českou republiku Giovanni Coppa a spolu s ním i představitelé České biskupské konference, kterou vede arcibiskup pražský a kardinál český Miloslav Vlk... biskupové se zabývali náboženskou situací v obou zemích, jednali o pastorační mládeže, školství a masmédiích. Shodli se, že se zlepšily možnosti církevních představitelů při vstupu do médií, ...*“ (*LN*, 9.11.1994).

„Biskupové mají novou mediální koncepci PRAHA »V nové mediální strategii je zásadní spolupráce církve se zavedenými sdělovacími prostředky. Nechceme budovat, jako tomu bylo dříve, paralelní mediální svět,« prozrazuje Herman.“ (LN, 20.8.1997, str.5).

„Velký mediální úspěch Vatikánu představují dvanácté katolické Světové dny mládeže, které probíhaly minulý týden v Paříži.“ (LN, 25.8.1997)

„Spolupráce se světskými médii ... Česká katolická církev si podle mluvčího biskupské konference Daniela Hermana na zasedání Papežské rady pro sdělovací prostředky v Římě potvrdila správnost svého pohledu na vztah k médiím. »Církev se podle našeho názoru musí snažit být součástí společnosti a klást na to důraz i ve spolupráci se světskými médii, nemá se tedy snažit pouze budovat své paralelní mediální struktury,« řekl Herman po návratu z Vatikánu.“ (LN, 7.3.1997, str.16).

Jak blízko pravdy byla také anonymní výzva vyvěšená v pražských řk kostelích: *„Nejsme církev Halíků, Štampachů, Kolářů a Příhodů! Tito vnitrocírkevní zednáři, kteří jediní mají právo mluvit v našich svobodných médiích za katolickou církev, si myslí, že se jim podaří to, co se nepodařilo komunistům. Ovládli tisk, rozhlas, ...“ (LN, 10.12.1996, str.8).*

Všechna česká veřejněprávní i soukromá média a tisk jsou dnes už pod neustálou kontrolou (podle řk chápání „spoluprací“) římskokatolického systému. Jsou pod neustálým tlakem ze strany „přesvědčených a praktikujících křesťanů“ neboli římskokatolických prostředníků a jezuitů. Obsazením ideologických pozic svými členy zapustila řk církev hluboké kořeny do všech potřebných struktur společnosti. Získala svůj vliv v klíčových resortech veřejného života, pevně a spolehlivě ovládla masmédiu a propojila je s Vatikánem, čímž získala rozhodující vliv v politicko-ideologické sféře v naší zemi. (*Videokazeta Svobodná Evropa-ČRo6, písemné materiály a personální obsazení sdělovacích prostředků*).

Přímo v rukou řk církve je rozhlasová stanice Svobodná Evropa - ČRo6 s neobjektivním proklerikálním vysíláním. Je napojena na „Informační centrum České biskupské konference řk církve v Praze“ přes vatikánské zpravodajské centrum. Počítá s tím, že bude informačním zdrojem všem sdělovacím prostředkům u nás. Vybízí redaktory ke spolupráci s ČT a ČRo. Bylo zjištěno, že vydává nepravdivé zprávy z domova, které sdělovací prostředky přebírají, aniž by si je ověřily.

Rozhlasová stanice Proglas je plně římskokatolická. Pracuje výlučně pro zájmy a cíle této církve (uváděno v časopisech řk církve). Dva redaktori rádia Proglas byli na jaře roku 2000 nově zvoleni do Rady pro sdělovací prostředky, která je obsazena téměř všemi členy podporujícími proklerikální politiku (včetně Miloše Reichrta). Vedení a vysílání televizního kanálu Prima je rovněž v rukou proklerikální agentů prosazujících politiku, zaměřenou výrazně proti ODS a ČSSD.

Otevření římskokatolické teologické fakulty UK i laikům pomáhá mnoha členům řk církve získat vysokoškolské vzdělání a splnit jeden ze základních předpokladů pro výkon funkce redaktora v rozhlasu, televizi nebo v tisku. Vysokoškolsky vzdělaným lidem poskytuje řk církev stipendia na postgraduální studium žurnalistiky také například v Belgii, ve Francii nebo v Římě na jezuitské Lateránské univerzitě nebo na jezuitském institutu Propaganda Fide. Absolventi pak působí v oblasti cíleného podsouvání římskokatolické ideologie.

Dnešní infiltrace veřejných sdělovacích prostředků římskokatolickou církví není nic nového. O tom, že se tak dělo i v minulosti, píše například historik Füllöp-Miller: *„Peter Canisius, vedoucí jezuitů, který se měl stát zakladatelem jezuitských kolegií ve Vídni, Ingolstadt, Praze a Freiburgu... pochopil, že zápas mezi katolicismem je v neposlední řadě zápasem o moc v tisku a že vítězství získá ta strana, která si bude umět vytvořit působivější a pro lid vhodnější propagaci. Doporučil, aby se vytvořilo jezuitské kolegium spisovatelů, kteří se měli zabývat vytvářením agitační literatury. Nejdůležitější byla usilovná činnost učitelská..., zakládání četných škol – to byly prostředky, jichž se chopili jezuité... vyvíjeli na nepřítelů taktiky k jejich získání, to je laskavost, mírnost..., aby dosáhli cíle.“ (Füllöp-Miller, *ibid*, str. 347-400).*

O římskokatolickém tažení skrze média včetně internetu se můžeme dočíst například v periodiku: *Katolický týdeník* č.5, 3.2.1991; č.30, 27.7.1997; č.31, 3.8.1997; č.34, 24.8.1997; č.36, 7.9.1997; č.21, 24.5.1998, str. 1 a 4; č.24, 14.6.1998, str.8. Televize se tomu pochopitelně také nemůže vyhnout. Katolické vysílání plánuje vstoupit i do celé veřejnoprávní sítě (*Katolický týdeník*, č.21, 24.5.1998, str.4).

Tomuto tažení řík církve skrze masmédia a o podpoře ideologizace ze strany řík církve a o zapojení do hromadných sdělovacích prostředků nechtíc napomohla také vláda V. Klause tím, že umožnila díky vládní koalici s klerikálními politickými stranami KDU-ČSL, ODA a dřívější KDS, aby řídící místa ovlivňující ideologii země (ministerstva kultury, školství, národní obrany, zemědělství /k ovlivňování venkova/, zdravotnictví a další) byla obsazena právě těmito klerikálními stranami. Ty dále ovládly sdělovací prostředky, instituty mládeže a jiné. Tímto způsobem splnila řík církev u nás svůj základní úkol současnosti: zapustit do všech potřebných struktur hluboké kořeny, získat výhodné pozice při prosazování svých zájmů a upevnit se v nich tak, aby rozhodným způsobem ovládla výsadní postavení ve sféře vlivu na veškeré dění v naší zemi.

ZÁVĚR:

Řík církev podle starých jezuitských taktik postupně v ČR infiltrovala za pomoci řík institucí (např. ČKA), seminářů na řík školách (např. na KTF při UK) a za pomoci ekumenické spolupráce s ostatními církvemi všechny sdělovací prostředky. Všechna česká média jsou pod zvyšující se kontrolou a přímým vlivem řík systému prostřednictvím svých řík pracovníků. Cílem je pevně a trvale propojit masmédia s Vatikánem a ovlivňovat mínění veřejnosti ve prospěch řík ideologie a řík politiky. To má vést k usnadnění realizace neměnného cíle řík církve – ke katolizaci (u nás k rekatolizaci započaté v pobělohorské době).

18 INFILTRACE VEŘEJNÉHO MÍNĚNÍ – MATENÍ VEŘEJNOSTI

Je to dlouhodobý a pro jezuitský řád a řík církev náročný program vyhlášený papežem pod názvem „očištění a uzdravení paměti národa“ a připomenutý kardinálem Cassidyem roku 1992: „Smíření a uzdravení vzpomínek, tj. odstranění všech zranění v mysli i v duši tohoto národa Husova, národa reformace a rekatolizace.“ Ve skutečnosti však nejde o nic jiného než jen o uplatnění jezuitské infiltrace v praxi v České republice.

Veřejné mínění je utvářeno hlavně ve školství, dále pomocí sdělovacích prostředků, dále prostřednictvím zábavy, knih, dále pomocí průzkumů veřejného mínění, propagandy apod. V podstatě jde o celý komplexní program infiltrovat všechny prostředky, kterými se utváří veřejné mínění. Jednotlivé body tohoto programu nemají mezi sebou ostré rozhraní a mnohdy se vzájemně překrývají. Program infiltrace veřejného mínění si můžeme rozčlenit do několika základních úseků:

- 1) Infiltrace školství,
- 2) infiltrace mládeže mimo školu,
- 3) cílená propaganda,
- 4) římskokatolická cenzura,
- 5) průzkumy veřejného mínění,
- 6) skrývání se řík církve za demokratické ideály,
- 7) římskokatolický katechismus z roku 1995.

Program infiltrace veřejného mínění je v současné době již v plném proudu. V České republice začal krátce po revoluci infiltrací tehdejších československých hromadných sdělovacích prostředků a školství.

18.1 INFILTRACE ŠKOLSTVÍ

Hned po revoluci vstupují do českého a slovenského školství římskokatoličtí ministři a náměstkové přesně tak, jak to po celá staletí v minulosti dělala římskokatolická církev prostřednictvím svých jezuitů, dominikánů, františkánů a dalších řádů. Sama historie nám ukazuje, že prvořadým zájmem papežství a jezuitů v každé zemi, kam se dostali, byl vždy majetek a obsazení škol a univerzit. V dílech historiků **René Fülöp-Millera, J. A. Wylieho, T. V. Bílka, J. H. M. d'Aubigného** a dalších je příkladů více než dost.

V ČSSR, pak ČSFR a nakonec v ČR řídí resort školství například J. Gruša, P. Piřha, I. Pilip, J. Sokol. Všichni tito lidé jsou aktivními „křesťany“ neboli římskokatolickými prostředníky Vatikánu.

Například o ministru školství z června 1992 až 1994, řk knězi, Prof. Dr. Petrovi Piřhovi čteme: „*vy-studoval teologii a v roce 1969 byl v Holandsku řádně vysvěcen.*“ (**Katolický týdeník č.13, 29.3.1998**).

O ministrovi Jiřím Grušovi máme zmínku například v **LN, 24.11.1997** nebo v příloze **LN PÁTEK, 29.5.1998** a o ministru Pilipovi (bývalém předsedovi KDS) čteme různé zmínky, například v **Katolickém týdeníku č.49, 7.12.1997; TÝDEN č.37, 8.9.1997, str.88, TÝDEN č.50, 8.12.1997, str.49**.

V roli ministra školství byl pak Jan Sokol. O jeho aktivním římskokatolickém postoji k otázce „církev a společnost“ viz například **Katolický týdeník č.22, 31.5.1998, str. III, Perspektivy**. Postoj uvedený v tomto článku bude sotva hlásat člověk, který není praktikujícím římským katolíkem.

Každý z nich přispěl svým dílem k uškrcení a rozkladu státního školství a k rozvoji školství církevního. Každý z nich zařídil, aby se v učebnicích pro základní a střední školy objevila římskokatolická ideologie bez ohledu na vyučovaný předmět, na různorodost vyznání víry mládeže a na to, zda si to rodiče přejí či nikoliv. Nad tím se pozastavuje i bývalý velvyslanec v Izraeli, L. Pavlát ve článku „**Občanská výchova konfesijně**“ (celý článek je v příloze k této studii): „... Podle staronových osnov... má být ve státní škole oblast etiky a morálky důsledně vykládána nábožensky, na základě křesťanského vyznání... občanská výchova ve státních školách má být - a zčásti už je - konfesijně zaměřená... cílem... je orientovat ji jednoznačně konfesijně... jako občan a daňový poplatník demokratického státu nemohu přijmout... skutečnost, že v občanské výchově by měla být dětem bez vyznání, případně jiného než křesťanského vyznání vnucována určitá, státní školou preferovaná náboženská hodnotová a životní orientace, ať si to rodiče dětí či děti samy přejí, nebo ne. S ideou odluky církve od státu je v příkrém rozporu, jestliže žáci v povinné občanské výchově musí přijmout poměrně zevrubný výklad některých věroučných zásad křesťanství... materiály jsou dílem kolektivu autorů, vedeného bývalým ministrem školství za Křesťanskodemokratickou stranu P. Piřhou. Za jeho působení byla takto orientovaná občanská výchova rozpracována a za jeho nástupce, I. Pilipa, rovněž z KDS, se projekt občanské školy dále uskutečňuje...“

Římskokatolický systém jednoznačně preferují také učebnice Prvouky a Vlastivědy ZŠ. Např. o době pobělohorské se ve Vlastivědě pro 4. ročník ZŠ hovoří jako o době rozkvětu českého národa (nejkrásnější stavby, nejhezčí hudba vánoční, nejčistší český jazyk – jezuita Balbín, vyzdvižen Jan Nepomucký) apod. Otevřeně se zde píše, že se vůbec nejedná o dobu temna, jak se tato doba často označuje. Úplně je vypuštěno římskokatolické pronásledování, mučení a vyvražďování protestantsky smýšlející devadesátiprocentní většiny českého národa, které nastalo po roce 1620. Útěk stovek a stovek českých šlechticů a vzdělanců z českého království a zabírání českého majetku všech vyvražděných a všech utečenců nově nastoupenou šlechtou z ciziny (**LN, 14.8.2000, str.1**) je popsán jednou větou jako odchod do ciziny.

Česká historie je v učebnicích ZŠ a SŠ popisována vždy jen jako součást římskokatolického systému, který zde údajně existoval od nepaměti, zatímco doba Husova a husitů je prezentována jen jako víceméně nesprávná nebo přímo kacírská úchylka od „pravého křesťanství“ neboli od římského papežství.

Učebnice dějepisu a jiné historické publikace byly po roce 1989 urychleně vydány pro všechny typy škol. Avšak historie českého národa je v nich silně zkreslena, deformována, je pojata z hlediska řk

církve a neposkytuje objektivní pohled na dějiny naší země. Křesťanská akademie (v podstatě od základu římskokatolická) ovlivňuje výuku na státních školách tím, že pořádá oficiálně pro učitele základních a středních škol školení dějepisu a občanské výchovy, filozofie a religionistiky. (O tzv. nutnosti změny historie ČR navrhované římskokatolickými historiky a kardinálem Vlkem viz článek „**Církev mění pohled na své dějiny**“ v příloze).

Dalším z hlavních úkolů vatikánské politiky je převzít výchovu a dohled i nad školstvím vyššího stupně. Učitelská místa na vysokých školách, speciálně humanitního směru, byla obsazena „spolehlivými“ kádry, stojícími pevně za politikou a zájmy řík církve. Např. vlivní a aktivní katolíci: rektor UK Radim Palouš, přednášející na FFUK, řík kněz Tomáš Halík, nevysvěcený absolvent katolické fakulty Stanislav Soušedík a jiní horliví a „*praktikující*“ římsští katolíci. Dochází k ovlivňování posluchačů výhradně v římskokatolickém duchu. Římskokatolický systém prosákl již všemi českými univerzitami a všemi významnými vysokými školami.

Stále platí dogma řík církve o právu výchovy, které zaznělo v papežském prohlášení ke Spojeným státům: „*Úplné a naprosté právo na výchovu nepřísluší státu, nýbrž církvi a stát jí nesmí překážet nebo ji omezovat v provádění a plnění jejích práv ani ji nemůže odkazovat k náhradnímu vyučování náboženské pravdy.*“ (Lehmann, *ibid*, str. 22).

Jeden z cílů infiltrovaných státních škol a obnovených nebo nově zřízených církevních škol prozrazuje **Mezinárodní REPORT, č.2. Únor, str.48**. Jedná se o tzv. Pastorační program pro kulturu, který má vést k obnově římskokatolické kultury předepsaný padesátistránkovým dokumentem zveřejněným 1.června 1999 pontifikální radou pro kulturu: „*K obnově kultury, uvádí papežská rada, bude nutná obnova vyučování filosofie, aby se kultura odlišila od hromadění znalostí... Pastorační program pro kulturu uvádí seznam mnoha velmi specifikovaných prostředků, jimiž se mohou katolíci podílet na úsilí o obnovu kultury. Poselství evangelia může být uváděno do života pomocí homilií, katechezí, misí, škol a dalších forem evangelijního dosahu; k týmž účelům lze využít i nástrojů moderní komunikace včetně Internetu. Dokument nabádá věřící, aby uznali obrovský potenciál moderních komunikačních prostředků a nedovolovali jejich zneužívání k podkopávání kultury.* (Např. zveřejňováním pravdivých událostí z dob české a světové reformace). *Vatikánské prohlášení také podporuje vznik výborů v rámci biskupských konferencí, které mohou být zaměřeny na záležitosti kultury, aby se tak biskupské konference ve všech zemích zapojily o obnovu kulturního dědictví každé jednotlivé společnosti. Dokument dodává, že zapojení církve do kultury společnosti může být silnou obranou proti sektám – de facto »opravdovou protilátkou proti sektám v kvalitě církevního života.« Mocným nástrojem ochrany původní kultury (tj římskokatolické) by mohlo být i katolické školství, poznamenává dokument. Papežská rada navrhuje vytváření nových kulturních středisek a institutů pro formaci kněží, seminaristů, řeholníků a laiků. Také umění by mělo být využito k propagování evangelia, nejen ke sklizení zisků, říká dokument.*“

Proto nyní řík církev intenzivně usiluje také o to, aby církevní školství v ČR bylo na stejné právní a společenské úrovni jako státní, ne-li ještě vyšší včetně finančního zázemí ze strany státu. Tento stav můžeme už nyní pozorovat na Slovensku: „*Nová slovenská vláda přislíbila církvím zlepšení v oblasti financování církevních škol státem. Po rozhovoru s nitranským biskupem Rabekem, který má otázky školství v rámci Konference biskupů Slovenska na starosti, ohlásil ministr školství Ftáčnik návrh zákona, který bude počítat s financováním státních, církevních a jiných škol na stejném principu... Ze 145 církevních škol na Slovensku je jich 132 spravováno katolickou církví. Církev řadu let kritizovala skutečnost, že její školy jsou znevýhodňovány oproti státním školám,...*“ (Mezinárodní REPORT, č.1, 1999, Le-den, str.16).

O církevním školství, zvláště ve světě je možné napsat samostatné, mnohosvazkové dílo. Ve všech církevních školách dnes panuje „elita“ římskokatolického systému – jezuité. Podle časopisu **L'Unità, 1. 12. 1974** řídili jezuité v této době (1974) přímo na 59 univerzit, přes 500 vysokoškolských kolejí a více jak 8500 středních a vysokých škol. Mezi nejvýznamnější univerzity jezuitů patří Gregoriánská

univerzita v Římě, Georgetown (první a největší) a Fordham v USA, Nijmengenská univerzita v Holandsku, Katolická v belgické Lovani, dále v Tokiu, Paříži, Záhřebu, Wroclavi a v dalších městech. Ovšem dnes jezuitům prostřednictvím římskokatolických a protestantských univerzitních hodnostářů patří nepřímo i takové univerzity jako Oxford, Harvard, Cambridge nebo v Čechách Klementinum, Karlova Univerzita, Univerzita Palackého a mnoho vysokých škol. Zde všude mohou jezuité politiku těchto škol velmi dobře ovlivňovat. (O největší jezuitské univerzitě v Čechách, Klementinu a snahách jezuitů ji vlastnit přímo, viz např. *Katolický týdeník* č.32, 9.8.1998, str.4. A původ univerzity v Olomouci naznačuje článek *Škola a vzdělání* v deníku LN, 22.5.1998.).

Jak také *Mezinárodní REPORT*, č.1, 1999, Leden, str.9 ve článku *Teolog uvolněn z učitelských povinností* prozrazuje, je zástupcem kancléře Gregoriánské univerzity sám generál jezuitského řádu Hans-Peter Kolvenbach.

Pro zahraniční službu ve Washingtonu (*Lehmann, Ibid, str.12*) jsou rozšiřovány po celém světě jezuitské diplomatické školy. Absolventi pak uskutečňují cíle vatikánské politiky koordinovaně. V současné době byla založena na anglické Oxfordské universitě Rhodesova nadace, aby v Anglii a Americe poskytovala výcvik vybraným mladým mužům, kteří se mají stát vůdci nadcházejícího nového světového řádu. Takovou jezuitskou školou v USA – Georgetown University a následně jezuitskou universitu yaleskou (globální základnu a výcvikové centrum) absolvoval i prezident USA Bill Clinton. (*Dwight L.Kinman, „The World's Last Dictator“, New York, 1993*).

(O jezuitském názoru na školství píše *Katolický týdeník* č.36, 7.9.1998, str.12, o pronikání řk církve do školství různou cestou píší např. *Katolický týdeník* č.28, 12.7.1998, str.4; č.32, 9.8.1998, str.4; č.36, 6.9.1998, str.12; č.37, 13.9.1998, str.4; č.38, 20.9.1998, str.3; č.39, 27.9.1998, str.3;... nebo č.46, 15.11.1998, str.1 a 12).

ZÁVĚR:

Řk církev provádí podle starých jezuitských taktik postupně infiltraci celého českého státního školství od nejnižšího stupně po nejvyšší typy škol prostřednictvím řk ministrů školství. Ve státních základních a středních školách infiltruje řk systém utváření názorů a mínění žáků pomocí římskokatolicky upravených učebnic, na vysokých školách a univerzitách infiltruje veřejné mínění navíc prostřednictvím přímých kontaktů s nově dosazenými řk učiteli a rektory. Cílem řk církve je co nejvíce oslabit státní necírkevní školství ve prospěch školství církevního a mít v konečném důsledku i přímý vliv na státní školství a tím mít ideově podchycenu mládež jako novou generaci s budoucím římskokatolickým míněním neboli jako novou generaci budoucích římských katolíků. To má vést k usnadnění realizace neměnného cíle Vatikánu – katolizaci (v ČR rekatolizaci započaté v pobělohorské době).

18.2 INFILTRACE MLÁDEŽE MIMO ŠKOLU

Bezprostředně po revoluci se objevilo mnoho různých mládežnických klubů, z nichž mnohé se dříve nebo později začaly orientovat „křesťanským“ směrem. To převážně potkalo ty kluby, jejichž patronátem se stala vysoká škola. Mládež je v těchto klubech znovu vystavována skrytému římskokatolickému vlivu. Děje se to ovšem takovou formou, aby byla co nejméně nápadná a nenásilná. Jezuitský časopis řk církve *Mezinárodní REPORT* prozrazuje: „*Jak můžeme předkládat pravdy víry lidem, kteří jsou předem připraveni náboženství odmítnout? Jedinou možností je přinést víru na sekulární tržiště: otevřeně mluvit o současných problémech jazykem, který je zbaven náboženského žargonu, ale přesto je veden katolickou ideou. Pokud to provedeme klidně a přesvědčivě, ... půjdou mnozí cestou... až ke katolické víře.*“ (*Mezinárodní REPORT*, č.1, Leden, 1999, str.3). Podle této jezuitské linie pracuje mezi mlá-

deží na vysokých školách vynikajícím způsobem jezuitský profesor T. Halík, který ji tímto podchycuje pro římskokatolickou ideologii.

Činnost těchto klubů je sledována, podporována a navrhována řeholníky z různých řádů. Zájmová činnost klubů je natolik široká, aby byla co nejlákavější, nepřitažlivější a nejzajímavější pro co největší okruh mládeže. Kluby mají kromě dalšího i různé kempy, organizují skauting, trempování, vodáctví, turistiku, pořádají „křesťanské“ stanové tábory, ekumenická shromáždění, misijní přednášky pod širým nebem, různé druhy koncertů (i takové jako např. country), dále výlety, zájezdy, poutě, tématicky zaměřené putovní pochody, tématické přednášky apod.

O propojení skautingu s řádů církví není třeba pochybovat. Jasně to dokládají články např. v *Katolických týdenících*, č. 29, 20.7.1997, str.4; č.19, 10.5.1998; č.22, 31.5.1998, str.5; , č.23, 7. 6. 1998; č.34, 23.8.1998; č.39, 27.9.1998, str.5; č.41, 11.10.1998, str.5 nebo v *MF Dnes*, 23.12.1997 nebo v *LN*, 29.9.1994 str.2 („Skautská bohoslužba s předáním Liliových křížů se včera konala ve Svatováclavské kapli katedrály sv. Víta v Praze. Odznaky posvětil biskup František Lobkowicz“); 23.2.1995, str.2; 31.3.1998, str.10 a dalších.

Tyto „křesťanské“ kluby jsou ve skutečnosti moderními řeholními domy římskokatolické církve. Nejsou uzavřeny nikomu. Mohou je dokonce navštěvovat i nevěřící materialisté, ateisté, nihilisté a další, pokud svými názory nebudou proti klubu bojovat či vystupovat. A právě v této různorodosti je utajené „kouzlo“ těchto novodobých moderních řeholních domů. Zde se totiž odehrávají první kontakty nic netušící mládeže s různými řádů řeholníky. Dnes tyto kluby existují již v každém větším městě většinou pod hlavičkou VKH (Vysokoškolské katolické hnutí) nebo ČKA (České křesťanské akademie). Klubem pro mládež s římskokatolickým duchem je také Betanie.

Děti, mládež i dospělí jsou však římskokatolickému vlivu vystavováni také při četbě zájmové literatury, sledování pořadů v televizi, filmů v kinech nebo při poslouchání rozhlasu. Podrobněji na to poukážeme v kapitole **18.3**: Cílená římskokatolická propaganda.

ZÁVĚR:

Řádů církev podle starých jezuitských taktik infiltruje veřejné mínění české mládeže také mimo školu. Provádí to prostřednictvím různých klubů (např. pod hlavičkou VKH), prostřednictvím různých zájmových činností pro mládež (junáctví, skautství, vodáctví, táborů, turistiky, ekumenických shromáždění, misijních přednášek, poutí, koncertů, putovních pochodů, zájezdů, tématických přednášek aj.). Cílem řádů církev je co nejvíce ovlivnit výchovu mládeže ve prospěch řádů ideologie a v konečném důsledku mít ideově podchycenou mládež jako novou generaci s budoucím římskokatolickým povědomím neboli jako novou generaci budoucích římských katolíků. To má vést k usnadnění realizace neměnného cíle papežství – katolizaci (v ČR rekato-lizaci započaté v pobělohorské době).

18.3 CÍLENÁ ŘÍMSKOKATOLICKÁ PROPAGANDA

S římskokatolickou propagandou se dnes setkáváme snad na každém kroku. Nacházíme ji:

- a) V zájmové a vzdělávací literatuře pro děti,
- b) v zájmové a vzdělávací literatuře pro mládež,
- c) v zájmové a vzdělávací literatuře pro dospělé,
- d) v televizních pořadech,
- e) ve filmech,
- f) v rozhlasu a tisku.

Ad 18.3.a: Cílená římskokatolická propaganda v literatuře pro děti

Největší procento dětských knih jsou právě knihy s „křesťanským“ (neboli římskokatolickým) nebo prokatolickým obsahem. Příběhy se většinou nějak dotýkají římskokatolických svátků, svatých a řk dogmat uzpůsobených pro děti. V náboženské literatuře si děti čtou hlavně o Marii, o Josefovi, o životě svatých řk církve, o Petrovi jako o prvním papežovi, o klášterech, o mnišských řádech, o chrámech a zámcích, o obrazech apod. Tato oblíbená témata jezuitů s prvky řk dogmat můžeme například vysledovat v knize „*Jak k nám přišla Bible*“.

V jiných knihách můžeme sledovat vymyšlené, nebiblické příběhy o Petrovi a o svatých, vyvyšování neděle, zpovědi a různých pohanských zvyků, uctívání obrazů, soch a svatých apod. To vše je promíseno ekumenickými tématy o bratrství, lásce a přátelství mezi všemi věřícími, o kamarádství s farářem jako svým zpovědníkem a přítelem, o respektu k řk „otcům víry“ neboli k jezuitům a další témata.

Ve všech knihách je původní křesťanská víra z dob Ježíše Krista a jeho prvních učedníků bezprostředně ztotožňována s dnešní římskokatolickou církví a celý papežský systém je dětem předkládán jako jediný „křesťanský“ správný směr a jako originální učení Ježíše Krista.

Ad 18.3.b,c: Cílená římskokatolická propaganda v literatuře pro mládež a dospělé

Největší zásahy řk propagandy se týkají vzdělávací literatury, zvláště pak historických údajů. Pokaždé je římský katolicismus postaven na úroveň pravého křesťanského náboženství, je mu přisuzována monopolní náboženská úloha v celé Evropě a je neustále veřejnosti předkládán jako nejstarší křesťanské náboženství existující už od dob narození Ježíše Krista nebo dokonce už od dob Starého zákona jako pravá víra patriarchů a starozákonních proroků.

Existují však velmi hodnotné studie, které zřetelně dokazují, že římskokatolický systém vychází z pohanského babylonského, později z egyptského náboženství a že dnešní tvář tohoto náboženství nemá s pravým biblickým křesťanstvím naprosto nic společného a že to není nic víc než pohanství zahalené do roucha slepeného z malého kousku křesťanství a z ještě menšího dílu judaismu. Je to mohutný konglomerát všech pohanských směrů a proudů pozlacený tenkou slupkou z křesťanství a židovství. Navenek se však tento gigantický systém vydává za pravé původní křesťanství s monopolním postavením mezi ostatními náboženskými směry.

Aby římskokatolický systém toto své pozlátka a svoji skutečnou podstatu utajil a aby si udržel monopolní postavení mezi všemi křesťanskými církvemi, musel vytlačit původní, biblické křesťanství. Proto se neustále snaží o změnu a falzifikaci skutečných historických údajů. Proto se řk církev také snaží o zamlžení českých dějin a chce se naroubovat na čistou, biblickou víru našich vzdělaných předků.

Používá přitom neblahé praxe komunistů, kteří se z propagačních důvodů snažili vyzvednout například z celého husitství jen stránku sociální, „*třídně*“ vyloženou. V komunistické interpretaci bylo husitství jen jakýmsi předchůdcem komunismu.

V současnosti z výše uvedených důvodů panuje silná snaha po potlačení paměti na českou reformaci v tomto duchu: „Husité a jejich nástupci jsou příčinou všeho zlého a i dnes je jejich dědictví hodno odsouzení nebo alespoň »*nového výkladu*«“. Tato nová interpretace směřuje k tomu, aby byli lidé přesvědčeni o podřadnosti reformace a husitství a o tom, že vrcholným obdobím českých dějin byla právě doba rekatolizace po Bílé hoře, která nebyla přeci jen tak zlá, jak se o tom stále hovoří, a že snaha uvést všechny pod papežovu poslušnost je dodnes snahou zákonnou a bohubílou.

Část nepohodlné historie má být podle programu „*očistění paměti národa Husova*“ navždy zahlazena, pravda zamlčena a tím zlikvidována. Splnění tohoto požadavku znamená značně veliké zkreslení historického povědomí českého i moravského lidu. Je prováděna velmi pečlivá revize tohoto procesu, a to dokonce i ve vědě historické a ve vyučování dějepisu ve škole. Ve vědě historické se objevují, zvláště v populárně naučných pracích například konstatování o blahodárném působení jezuitského řádu, a to i v oblasti české literatury.

Taková zkreslení jsou například v publikaci Jiřího Bílého o Koniášovi a Ivany Čornejové o jezuitěch. Kladné hodnocení programových rekatolizátorů proniká tak nejen do okruhu objektivní vědy, ale i do církví vyrůstajících z husitství. Svědčí o tom například recenze zmíněné knihy *Jiřího Bí-*

lého: Jezuita Antonín Koniáš, osobnost a doba, v *Theologické revui* Husitské teologické fakulty UK v Praze, číslo 5/1996, z pera doc.PhDr.J.B.Láška.

Podobně se snaží působit na školní mládež i mnohé učebnice. Jako příklad uvádíme známou publikaci *Dějiny zemí Koruny české*. I v naší souvislosti platí slova Ing. Dalibora Plichty (**přednáška z roku 1997**): „Vezmeme-li do ruky *Dějiny zemí Koruny české* (schválilo ministerstvo školství, mládeže a tělovýchovy dne 24. dubna 1992 pod čj. 16 383/92-21 k zařazení do seznamu učebnic), budeme přinejmenším mít o čem přemýšlet, nebudeme-li se často divit různým významovým posunům, jež nenápadným způsobem tendenčně mění obraz našich dějin, jak je známe z děl velkých českých historiků: Palackého, Pekaře, Šusty, Krofty a dalších. Budeme mít pocit, že je tu obraz našich dějin měněn nikoli v důsledku nových poznatků a v zájmu pravdy, nýbrž bez ohledu na pravdu... Takového nepřesnosti a významové posuny, jakkoli se mohou zdát při zběžném čtení nenápadné nebo dokonce zůstat nepostřehnuté, není možno odbyť mávnutím ruky. Dokonce čím jsou nenápadnější, tím mohou být záladnější a nebezpečnější. Sugerují člověku změněná tvrzení, aniž člověk změnu postřehuje, manipulují jeho představy, myšlení, emoce.“ (Např. v případě rehabilitace Husa a zkreslovaného pohledu na husitství, na českou reformaci apod. O tom také viz článek v příloze: „**Církev mění pohled na své dějiny**“, *MF Dnes*, 29.6.2000, str.6). „A že takto pracují *Dějiny zemí Koruny české*, bylo by možno velice snadno si ověřit. Stačilo by vybrat namátkou školáky příslušné věkové skupiny, dát jim přečíst některé pasáže, a pak se ptát, jak jim rozumějí a jak se dívají na naše dějiny a naši politiku. Hned by bylo jasné, jaké občany nám tato učebnice vychovává.“

V této knize schválené ministerstvem školství je například obrana husitů, kteří hájili holé životy před genocidou křížových výprav, označována za agresi (viz *hlava pátá, I., str.158*). Nebo je zamlžena skutečnost ve věci umučení Jana Krásy. Císař Zikmund, který se ucházel o český trůn, vyhlásil ve Vratislavi proti husitům křížovou výpravu. Husité s ním však chtěli jednat o požadavcích zabezpečujících lidská práva jako podmínce přijetí Zikmunda za českého krále. Místo jednání dal Zikmund vedoucího delegace, pražského měšťana Jana Krásu, veřejně brutálně popravit (byl usmýkán k smrti před zraky celého města). Tento krutý čin není v knize vůbec zmíněn (viz *hlava pátá, II, str.166*). Převrácenou pravdu najdeme například v *hlavě sedmé, IV, str.288*, kde se znásilňované svědomí při brutální rekatolizaci v pobělohorské době pokládá za chvályhodné, když se tak děje v zájmu římskokatolické církve, a další.

Stejnou deformaci pravdy nacházíme také v již zmíněné knize o fanatickém rekatolizátorovi a ničiteli knih Koniášovi. Tento jezuitský fanatick je v knize od J. Bílého očišťován jako kladná postava.

Co však o Koniášovi nacházíme ve mnoha historických podkladech? Antonín Koniáš (*Praha 1691-†1760 tamtéž), jezuita, byl fanatickým rekatolizátorem, jehož životním smyslem bylo pokatolizování českých zemí. Aktivně vyhledával především tajně uschovávanou literaturu pronásledovaných, aby ji ničil. Při vyhledávání „kacířských knih“ byl až chorobně vynalézavý. Stal se symbolem tmářství a nevybíravého a bezohledného postupu „při obracení lidí na pravou víru“. Sestavil katalog zakázaných knih: „*Klíč kacířské bludy k rozeznání otvírající, k vykořenění zamykající, aneb rejstřík bludných, pohoršlivých, podezřelých neb zapověděných knih, s předcházejícími oučinnými prostředky, kterými pohoršlivé a škodlivé knihy vyzkoumati a vykořeniti se mohou.*“ (vydán v letech 1729, 1749 a znovu 1767). V tomto katalogu byly sepsány knihy, které byly z hlediska učení římskokatolické církve závadné - téměř všechna česká literatura z let 1414 -1620 a veškerá literatura exulantů. Jeho „*Klíč*“ připomíná například seznamy zakázaných knih z doby německé okupace nebo knihu „*Klady na čarodějnice*“. Sám Koniáš se chlubil tím, že zničil nejméně 60 000 knih (*T.V. Bílek: Dějiny řádu Tovaryšstva Ježíšova, str.532*), které odporovaly římskokatolickému učení. Ničil i knihy cizojazyčné (latinské a německé). Bránil tak širšímu vzdělání lidí a šíření informací. Koniáš se stal pro české země symbolem boje proti zakázaným knihám. (*P.Mašek, Libri prohibiti - zakázané knihy šesti století, Praha 1914 - Katalog výstavy Národního muzea s.2*; viz také *Kdo byl kdo v našich dějinách do roku 1918, kol. autorů, str.162*). Koniáš se účastnil i potlačovatelských akcí přímo. Bezpečně víme, že se podílel r.1748 i na činnosti inkvizičního soudu v Novém Bydžově, kde byl krejčí Jan Pita z Chudenic upálen, Jan Vacek sřat a Ludmila Bourová, která jediná mučení odolala, byla po zlámání kloubů rovněž upálena. Podle původního rozsudku měl být Pitovi i Bourové též vyříznut jazyk.

Dnes se prosazuje zkreslený a nepravdivý pohled na A. Koniáše jako na výjimečného vzdělance. Likvidoval prý pouze knihy, které tzv. vybočovaly z křesťanského (tzn. římskokatolického) pojetí světa nebo byly nekvalitní. Ve skutečnosti šlo převážně o likvidaci nevhodnějších knih české reformace (včetně knih J.Husa a J.A.Komenského), což lze zjistit v Koniášovu seznamu zakázaných knih. Deformace jsou uvedeny například v již zmíněné publikaci J.Bílého o Koniášovi, která je součástí široké fronty předem promyšleně připraveného nového výkladu historie. Cílem je očistit záporné postavy a zamlžit kladné postavy tak, aby další generace už pravdu neznaly.

Důkazy o předělávání dějin nacházíme i v knihách *Kronika lidstva, Bodo Harenberg a kol., Ed. Fortuna Print s.r.o., Bratislava, 1992* a *Kronika křesťanství, Praha, 1998* rovněž od německých historiků. Kronika křesťanství je římskokatolickými redaktory doplněná římskokatolickými nebo prokatolickými českými historickými tématy, jak to přiznává *Katolický týdeník č.43, 25.10.1998, Perspektivy, str.VII*. Otevřená i skrytá jezuitská a římskokatolická propaganda se nedá v těchto knihách přehlédnout.

Podobně jako *Kronika lidstva* jednoznačně prokatolicky vyznívá i popis historie v knize *Dějiny Evropy* od 12 evropských historiků pod vedením Frédérica Delouchea (za ČR Jiřího Grušy), vydalo *Argo 1995*. Zde se například dovíme, že Lutherova „náboženská revoluce“ což bylo ve skutečnosti vysvobození zoufalých německých katolíků z útlu papežských dogmat (zpověď, kupování odpustků, únavné poutě, placení mší, kupování ostatků svatých, sebetýrání apod.) byla pro Evropu „krizí“ (*str. 232, kapitola: Náboženská revoluce*). Nebo, že jezuitský řád, který „ve světě doznal nezadržitelný rozkvět“ konal v Japonsku „nejzdařilejší apoštolskou činnost“ a v Polsku dosáhl „skvělého úspěchu“ (*str. 238, Protireformace a katolická reformace*). Všechny tyto příklady jsou deformací skutečné historie.

Stejnou propagandu nacházíme v knihách vychvalujících projezuitský habsburský rod a různé satelitní rody související s tímto velerodem. Byl totiž největším oblíbencem Říma právě pro svůj postoj k jezuitskému řádu a proto, že mnoho Habsburků bylo přímo jeho členy. Knihy jsou vydávány i v češtině.

Hodně také napoví název nakladatelství. Římskokatolická nebo prokatolická jsou například: Zvon, Kalich, Vyšehrad, Oliva, Portál, Refugium, Krystal, Paulínky, Řád, Velehrad, Karmelitánské a další. Tato nakladatelství propagují hlavně ideje římskokatolického systému v jakékoliv podobě.

Za nástroje k předělávání dějin pod pláštěm „zachování pravé kultury národa“ slouží řk instituce jako např. ČKA (*viz kap. 5*) nebo tzv. „Pastorační program pro obnovu kultury a národní identity“ popsany v časopise: *Mezinárodní REPORT, č.2. Únor, str.48* a částečně citovaný v kap. **18.1**.

V padělání dějin je řk církev skutečným mistrem již od svých raných počátků. Zvláště v tom vynikal papež Řehoř VII. „Těžko říci, zda si byl vědom toho, že většina jeho tezí se zakládala na padělaných listinách... Po sedm století nazývali Řekové Řím domovem padělků. Kdykoliv se pokoušeli domluvit s Římem, papežové vytáhli padělané listiny, dokonce i papežské dodatky k poradním listinám, které Řekové přirozeně nikdy neviděli. Řehoř došel až ke Konstantinovu darování. Celou školu padělatelů měl přímo pod nosem; chrtili listiny jednu za druhou s papežskou pečeti na znamení pravosti, aby mu posloužily, kdykoliv je bude potřebovat... Preláti pro každý skutek doslova vyrobili vhodnou listinu. Nebylo třeba po ničem pátrat: vše se v historii uskutečnilo tak, jak je vyličeeno v dané listině. Mnoho dřívějších listin bylo upraveno, aby dokazovaly pravý opak toho, co v nich bylo původně napsáno. Některé z těchto raných listin byly samy o sobě padělky... Tato metoda utváření historie byla velmi účinná. Zejména tehdy, když padělky dokazovaly opodstatněnost církevního zákona. Nesčetným množstvím nepatrných změn těchto zákonů se zdá, že katolicismus je neměnný. V listinách se slovo »dnes« změnilo na »vždy bylo a bude«, což o katolicismu platí dokonce i dnes, i přes objektivní výsledky historických bádání. Tak se uskutečnila nejtišší a nejdéle trvající ze všech revolucí: »vše se událo na papíře... Vytvořit historii není nic jednoduchého« (Peter de Rosa: *Temné papežství, str.65, 67*).

Ad 18.3.d,e,f: Cílená řk propaganda v televizi, rozhlase, tisku a filmech

Další oblastí římskokatolické propagandy (přímé i skryté) jsou televizní pořady, rozhlasové vysílání a celovečerní filmy. Infiltrované hromadné sdělovací prostředky jsou nejúčinnější zbraní římskokatolického systému v propagandě svých dogmat. V roce 1972 – tedy již krátce po II. vatikánském

koncilu – nejmocnější řk řád (jezuité) zaplavoval svět 150 miliony výtisků o 1000 družích a téměř ve stovce světových jazyků a ovládali na 24 světových rozhlasových stanic. Jenom Rádio Vatikán mělo 260 zaměstnanců pod přímým vedením 28 jezuitů. Tato jezuitská stanice vysílala týdně na 470 pořadů!

Už v lednu 1967 jmenoval papež Pavel VI. generálním ředitelem Rádía Vatikán jezuitu G. Marteganiho, dřívějšího ředitele jezuitského časopisu *Civiltà Cattolica*. Po něm pak tuto stanici převzal R. Tucci. Není také tajemstvím, že jezuité pracují i v mezinárodní Organizaci pro rozhlas a televizi a že jsou i přímo v její správní radě a vedení. Kromě toho jsou také zastoupeni i v papežské komisi pro otázky společenských komunikací (*Informations catholiques internationales*, 1972, č. 421, str. 14–15).

II. vatikánský koncil s uspokojením ocenil práci jezuitů a vyzdvihl význam filmů, rozhlasu a televize pro šíření katolické propagandy a víry. Ve vydaném dekretu *Intermirifica* a v přesných instrukcích *Communio et progressio* byla mediální práce jezuitů pochválena. Byl zde formulován požadavek, aby se všech moderních prostředků pro celosvětové šíření informací využívalo k náboženské propagandě a k rozšiřování římskokatolického vlivu na veřejnost, a to co nejaktivněji. Tento úkol byl především svěřen do rukou jezuitů.

Vypsat všechny propagandistické aktivity řk církve v oblasti televize, rozhlasu, filmů a tisku by si vyžádalo mnohosvazkové dílo. Stačí se jen dívat např. na seriály jako *Případy otce Dowlinga* (USA) nebo *Otec Schwarz zasahuje* (SRN) vysílané na prokatolických TV kanálech Prima nebo předtím Nova a jsme pod přímým vlivem řk propagandy. Té jsme také vystaveni, sledujeme-li ČT2, neboť i tam je mnoho pořadů laděno římskokatolicky.

Ani v českém rozhlase tomu není jinak. ČRo 1 přebírá některé zprávy a komentáře z římskokatolického rádia Svobodná Evropa ČRo 6, ČRo 2 Praha a ČRo 3 Vltava jsou přímo římskokatolicky laděny stejně jako sama ČRo 6. Nejintenzivnější je řk propaganda vždy v období řk svátků, kdy se opírá o ožívování nejrůznějších, často již zapomenutých, tzv. „církvních“ nebo pohanských tradic.

Na všech těchto stanicích a televizních kanálech můžeme sledovat také větší či menší štvavou kampaň proti demokraticky zvoleným vládám. Ovšem sdělovací prostředky můžeme považovat pouze za výkonný orgán a zprostředkovatele mezi politickým zákulisím a masami, neboť jsou ideologicky pevně řízeny a ovládány. Podle dostupných podkladů lze vyloučit, že by např. štvavá kampaň proti ČSSD byla způsobena nedostatečnou komunikací s redaktory sdělovacích prostředků, jak se přisuzovalo členům této vlády. Jde však o organizovanou likvidační kampaň proti vládě ČSSD - obdobně jako v roce 1997 proti vládě V. Klause. Obě jsou totiž nepřijatelné pro řk církve, zvláště pak v otázce církevních restitucí a neuznávání nadřazenosti řk církve nad politiky, jak prozrazuje časopis *Mezinárodní REPORT*, 1999, č. 1, str.18–21.

ZÁVĚR:

Řk církve podle starých jezuitských taktik infiltruje veřejné mínění také důsledně prováděnou řk propagandou prostřednictvím masmédií, zájmové a vzdělávací literatury a filmů pro všechny vrstvy a věkové kategorie obyvatel. Řk propaganda uplatňuje zkreslování, zamlžování nebo přímo deformaci historie a předkládá cílený nepravdivý pohled i na naše dějiny. Řk propaganda přitom vychází z vlastních doktrín o tom, že řk církve se přesně shoduje s Kristovou církví z doby prvoapoštolské a že jediné ona je tou správnou a pravou církví mezi všemi církvemi. Prostřednictvím cílené řk propagandy se řk církve svévolně ztotožňuje s biblickým křesťanstvím. Existují však jasné důkazy o pohanském původu celého řk systému. Cílem řk propagandy je odstranit u nevěřících lidí averzi vůči řk církvi a dostat všechny věřící bez rozdílu vyznání pod řk vliv. Tím by pak byla v konečném důsledku velmi usnadněna realizace neměnného cíle Vatikánu – katolizace (u nás dokončení rekatolizace započaté v pobělohorské době).

18.4 ŘÍMSKOKATOLICKÁ CENZURA

O cenzuře historických událostí, o polopravdách, o deformaci českých dějin apod. je psáno v kapitole **18.3.b.c.** Dnešní řk cenzuru tisku dokazují např. *Katolický týdeník*, č.34, 20.8.2000, str.12, kde kardinál M. Vlk zakazuje všem kostelům a farnostem šíření řk časopisu *Mezinárodní REPORT*, protože prý urazil diecézního biskupa nebo např. články: „Modlitba za naše cenzory“ (LN, 14.10.1996, str.9) a „Pochod bahnem mravních kompromisů“ (LN, 25.4.1997, str.6). Oba články jsou uvedeny v příloze. Vyplývá z nich, že řk církev a řk politici mají stále zájem provádět cenzuru informací, a to stejným způsobem, jakým to dělala řk církev ve středověku a nebo jakým to dělal komunismus za minulého režimu. Povaha řk církve se nikdy nezmění. Jakmile je jí dána příležitost, okamžitě ukáže svůj pravý charakter.

Rekatolizace se v každé době projevuje tím, že Vatikán cenzuruje činnost formálně samostatných neřímskokatolických církví. Cenzura nepomáhá pouze udržet v povědomí lidí řk církev jako kladný prvek ve společnosti. Jejím současným prvořadým úkolem je napomáhat vytvoření církevní unie křesťanských církví v čele s papežem a zajišťovat ideovou svrchovanost Vatikánu. Do každého státního aparátu proto zasahuje přímým nebo nepřímým řízením vnitřní i zahraniční politiky, správního aparátu, školství, kultury, výchovy a dalších odvětví.

Historik, profesor J. Válka, píše: „*A konečně je zde riziko spojení víry a nové religiozity s pokusy různých náboženství a sekt proniknout do politického a hospodářského života a spojit opět církev nebo sekty s mocí, bohatstvím a cenzurou. Jsou zde varovné případy totálního ovládnutí náboženského společenství zvrhlým vůdcem a pokusy ovlivňovat církevním vlivem volby, kulturní politiku, média, školství, symboly a usadit se ve vysokých financích. Všechny tyto průvodní jevy nové religiozity ohrožují jeden z principů a pilířů moderní liberálnědemokratické společnosti, totiž princip laicity. Laicita znamená oddělení státu a církve a radikální odmítnutí konfesijního státu a jeho vzdělávacího a kulturního monopolu, jak to naše země poznaly od pobělohorského obnoveného zřízení zemského z roku 1627/8 do vydání tolerančního patentu Josefem II. r. 1781 a jak to prožívají dnes některé muslimské země.*“ (LN, 18.10.1996, str.11) (Celý článek „Návrat Boha a laický stát“ je v příloze.)

Papežství však v historii neprovádělo jenom cenzuru a falzifikaci běžných nebo svých interních dokumentů. (O padělání církevních listin v historii samotnou církví viz např. *Peter de Rosa: Temné papežství*, str.64–67). Odvážilo se vztáhnout ruku i na samotný základ křesťanské víry – na Bibli svatou. Jezuitský řád podstrčil anglikánské církvi svůj vlastní, cenzurovaný překlad *Rheims-Douayovu Bibli* pořízený z Jeronýmovy latinské Vulgáty do angličtiny bez ohledu na hebrejský text Starého zákona a řecký text Nového zákona. O Rheims-Douayově Bibli rozhlásili jezuité, že právě tato bible je správným anglickým překladem. Tím se jim podařilo zpochybnit a později i vytlačit anglický překlad svatých Písem pro krále Jakuba z roku 1611 (KJV). Pochybnost byla vnášena prostřednictvím tzv. vyšší kritiky biblického textu. O 200 let později zasahoval jezuitský řád přímo do řeckého novozákonního rukopisu Textu Receptu tak, aby výsledný text co nejvíce odpovídal římskokatolickému učení a jezuitským dogmatům. Z tohoto cenzurovaného novozákonního řeckého textu jsou zhotovovány překlady Nového zákona po celém světě i v dnešní době.

ZÁVĚR:

Řk církev podle starých jezuitských taktik infiltruje veřejné mínění také prostřednictvím cenzury „nepřijemných“ informací ze života řk církve. Cílem řk církve je ukazovat sebe sama v co nejlepším světle i za cenu utajování pravdy a neobjektivnosti. V konečném důsledku to má u veřejnosti vypěstovat náklonnost k řk církvi a tím také usnadnit průběh realizace neměnného cíle – katolizace (v ČR rekatolizace započaté v pobělohorské době)

18.5 PRŮZKUMY VEŘEJNÉHO MÍNĚNÍ

Na základě podrobného sledování souvislostí od roku 1989 můžeme konstatovat, že římskokatolická propaganda je podsouvána české veřejnosti i v případě výsledků veřejného mínění. Zatím se ještě nikdy nestalo, aby byl průzkum veřejného mínění u klerikálních a provatikánských stran, jako např. US, ODA, KDU–ČSL a jiných menších souputnických stran a římskokatolických politiků, negativní.

Vzorovým příkladem byl leden a únor 1998, kdy se Unie svobody bez jediného opravňujícího mandátu voličů okamžitě postavila na úroveň všech ostatních řádně zvolených politických stran a dokonce se samovolně účastnila jednání na Hradě o podpoře nové vlády a s naprostou suverénností se účastnila i následujících vládních jednání. Tehdy výsledky průzkumů veřejného mínění okamžitě oznamovaly, že US patří k oblíbeným politickým stranám a že je to strana, která konečně splňuje požadavky české veřejnosti a má její podporu. Opak byl však pravdou. Její nestandardní vstup do politiky urážel každého demokraticky smýšlejícího občana.

Dalším příkladem byly průzkumy veřejného mínění ohledně oblíbenosti Tošovského vlády v roce 1998. Po jmenování guvernéra České národní banky Tošovského premiérem nové vlády přišly agentury s výsledky průzkumů veřejného mínění, že právě Tošovský je nejoblíbenější politik v zemi a že jeho nová vláda má podporu nejširší vrstvy obyvatel. Prostí občané však jasně vnímali, že jde o podsouvání tohoto názoru veřejnosti a o útok proti demokraticky zvolené vládě ODS.

Agentury provádějící průzkumy veřejného mínění se však nezastavily ani před štváním proti další demokraticky zvolené vládě ČSSD. Sotva tato řádně zvolená vláda začala pracovat, již přicházely výsledky průzkumů o tom, že dělá svoji práci špatně, že je pomalá a že neplní své volební sliby. Pochopitelně „oblíbenost“ klerikálních stran byla vždy hodnocena o něco výše, než u ČSSD nebo u jejího politického partnera ODS.

Tento trend dnes můžeme sledovat dennodenně také v tisku, rozhlase a televizi. Snahou je, aby agentury a masmédiá podlomily přízeň voličů k ČSSD nebo ODS a převedly co nejvíce jejich hlasů směrem k provatikánským stranám a pomohly tak zlikvidovat opoziční smlouvu mezi ODS a ČSSD. Denně jsme svědky podkopávání pozic svobodně zvolených stran intenzivní propagandou, soustavným hanobením, pranýřováním a zesměšňováním jejich politických aktivit a kroků.

Jako další příklad uvedme průzkum veřejného mínění ohledně nedávno schváleného volebního zákona. Ihned po opětovém nadpolovičním odhlasování vráceného volebního zákona z Hradu (a tím přehlasování prezidenta) sdělují média výsledky průzkumu veřejného mínění, že většina národa souhlasí s negací zákona a navrácení se k jeho původní verzi. Není však těžké uhadnout, že starý volební zákon vyhovoval právě klerikálním stranám, zvláště Unii svobody.

Jiným příkladem podsouvání řík propagandy je průzkum veřejného mínění agentury STEM konaný začátkem července 2000 ohledně „nezastupitelné role církve ve společnosti“ a „nezbytného“ postavení řík církve ve státě a ve společnosti. Média přinesla výsledek, že 60% (!) obyvatel České republiky podporuje řík církev jako součást společnosti, souhlasí s jejím „nezbytným“ a „nezastupitelným“ postavením ve společnosti a ve státě a uvědomuje si její nutnou potřebu pro společnost. Slovem „církev“ se pochopitelně nemyslí žádná jiná církev než „římskokatolická“. (LN, 18.8.2000, str.11, ČRo 1, začátek července, 2000). Přídavné jméno však bylo bezesporu záměrně při dotazu vypuštěno. Těžko lze však uvěřit tomu, že se 60% obyvatel ČR ztotožňuje s představou římskokatolických duchovních, že jejich církev je pro společnost žádoucí a naprosto nenahraditelná jinou společností nebo církví. V čísle 60% je vidět jednoznačnou snahu vsugerovat veřejnosti názor, že společnost sama si ve skutečnosti přeje dominantní postavení řík církve nad všemi ostatními církvemi jako „nezastupitelné“ a „nezbytné“ vůči jiným církvím a jiným náboženským i světským společnostem.

Veřejnost je záměrně matena slovními hříčkami římskokatolických a proklerikálních moderátorů a agentur, neboť dávají slovům s náboženským obsahem záměrně jiný význam, než ve skutečnosti mají. Například:

Prívlastek **křesťanská, křesťanský**... a slova **křesťanství, křesťané** apod. se dnes ztotožňují výhradně s římskokatolickým systémem. Výraz se neoprávněně používá pro řk církev, jako by ostatní církve nebyly církvemi křesťanskými. Tohoto označení používá řk církev například v názvech sdružení, literatury, shromáždění apod. (V Rakousku si stěžují nekatolické církve v knize **Rakousko 1918-38, str. 281**, že podle nové ústavy je „*křesťanstvím*“ míněn pouze římský katolicismus.)

Prívlastek **katolická, katolický**... je záměrně vztahován pouze na řk církev, přičemž toto označení znamená „obecná“, tj. (řec. *katholikos*) a náleží všem křesťanským církvím. U nich se však toto označení nepoužívá. Vypuštěním slova **římsko** z celého názvu římskokatolické církve dochází k chybnému označení, čímž se řk církev záměrně přidružuje k ostatním křesťanským směrům a vtahuje tak všechny křesťanské církve pod svou ideologii. Cílevědomě tak likviduje jejich význam, existenci a povědomí.

Slovem **Církev** se má dnes na mysli pouze řk církev. Ostatní církve se z povědomí národa vymazávají.

Používaný název **Česká katolická církev** neodpovídá pravdě; jde o řk církev na území ČR. (Chybný název má naznačit, že tato církev má být spojena s národním cítěním).

Název **Biskupská konference** je konference řk biskupů (biskupskou konferenci mají i jiné církve, například Církev československá husitská, Starokatolická církev aj.)

Výklad slov **smíření, tolerance, uvědomění, demokratické cítění, spolupráce, společný dialog** z hlediska politiky řk církve vůči nežádoucím subjektům znamená podříditi se zájmům a politice řk církve. V případě kladné odezvy a spolupráce ze strany nekatolických politiků nebo církví jde pak o vzájemné demokratické cítění, demokratické uvědomění, o společný dialog, o smíření, o toleranci apod.

Této taktiky používá řk církev ve svých praktikách běžně již desítky let jako východiska k dosahování svých cílů ve skrytosti, tichosti a v zákulisí své cílevědomé činnosti. Tato obratná a skrytá jezuitská taktika řk církve se ukázala velmi účinnou, neboť je například schopna zaktivizovat širokou podporu oklamaných, kteří tak nevědomky ochotně plní vytčené cíle řk církve, ač jsou tyto cíle i nepřátelské či likvidační vůči nim samotným.

Tato jezuitská taktika není v rozporu s politikou řk církve, která dovoluje používat jakýchkoliv prostředků (nepravdy, podvrhů apod.), slouží-li ku prospěchu řk církve. Proto je činnost řk církve velmi nebezpečná. Na veřejnosti není vidět nebo se jeví jinak, než jaká ve skutečnosti je, a není dostatečně vnímána pro neznalost základních jezuitských taktik řk církve v politickém dění. Je známé, že Vatikán vstupuje aktivně do mezinárodní politiky a že i na mezinárodní scéně používá běžné křesťanské výrazy, kterým ovšem dává svůj význam neboli za nimi skrývá své pravé zájmy.

Příklady:

1. **Evangelizace** vyhlášená papežem Janem Pavlem II., ve skutečnosti římská rekatolizace, je prováděna dnes pod různými krycími názvy. Pravý význam slova „evangelizace“ je úsilí o prohloubení náboženského života podle evangelia. Mnohá světová setkání všech církví však pod různými označeními pomáhají vtahovat nekatolické církve do područí Vatikánu a nepozorovaně „nasávat“ jejich učení.

2. **Ekumena** (ekumenické hnutí nebo Ekumenická rada církví, také Ekumenie)
Užívá se ten pojem, který vzbuzuje jinou představu. Ekumena by měla představovat demokratickou spolupráci samostatných (svébytných) a naroven si postavených subjektů, což neodpovídá skutečnosti. Ve skutečnosti se totiž „ekumena“ stala „převodovou pákou“ politiky Vatikánu, to je aby ostatní církve sdružené například v Ekumenické radě církví u nás hájily zájmy Vatikánu a byly použity jako zástupci řk církve dokonce tam, kde se to představitelům řk církve nehodí (z diplomaticko-taktických důvodů, například prosazování restitucí a získávání majetku).

Příklady „Ekumeny“:

- ◆ Vzpomínkové shromáždění k uctění památky upálení Jana Palacha - člena církve českobratrské evangelické. V rámci tzv. „ekumeny“ vystoupil se slavnostním projevem římskokatolický kněz Tomáš Halík.
- ◆ Proslulou dětskou knížku „Broučci“ od Jana Karafiáta, evangelického faráře si vydává římskokatolické nakladatelství s určitými ideologickými úpravami (z hlediska řík církve) v jeho životopise.
- ◆ Na velkém vzpomínkovém shromáždění k uctění památky upálení M. J. Husa v Praze v roce 1994 měli hlavní proslovy přední představitelé řík církve, včetně římskokatolické fakulty v Praze.
- ◆ Katedrálu sv. Víta na Hradčanech chce do svého vlastnictví protiprávně získat řík církev (žaloba od soudu nebyla stažena zpět, řík církev čeká na příznivější situaci). Na zasedání hlavního města Prahy (ZHMP) řík církev často a opakovaně usilovala o hřbitov Vyšehrad, avšak protiprávně.

3. Husovská komise. Její cíl je zlikvidovat postavu M. J. Husa v jeho pravé podobě a udělat přehradu mezi Husem a husity. Tato taktika už pokročila natolik, že se dnes běžně píše o husitech jako o lupičích, agresorech atp. Husitství bude už dnes prakticky zlikvidováno, jestliže se proti tomu nepodniknou co nejdříve účinná opatření.

4. Rekatolizační komise má prokázat, že pobělohorská římská rekatolizace (jedno z nejtěžších období teroru a totality, spojené s krveprolitím v našich dějinách) nebylo tak zlé a historie je prý nepravdivě zveličovala.

5. Nepravý výklad slov. Např. válka v Jugoslávii na základě řady faktů, skutečností a různých navzájem si odporujících souvislostí má rovněž více označení. Prezident Václav Havel ji nazývá „válkou humanitární“, ale je označována i za válku „výhodnou“ aj.

V literatuře se uvádí, že řík církev prováděla v době rekatolizace v 17. století pronásledování a likvidaci nekatolíků „z lásky ke své církvi“ a pro „dílo boží“ či „pro blaho národa“.

6. Falšování historie a nežádoucích pravdivých skutečností po roce 1989 se provádí přesně podle jezuitské taktiky řík církve zde citované – tichou, nenápadnou cestou. Za pouhých 10 let trvání demokracie v naší zemi se změnilo ideologické pojetí našich dějin neuvěřitelným způsobem. To, co nás v historii proslavilo a na co může být národ hrdý, se tvrdě odsoudilo, pošlapalo či zesměšnilo a co bylo pro národ potupné, to se vyzvedává a očišťuje.

Historie se předělává k obrazu řík církve nepravdivým a zkresleným výkladem. Například temná místa řík církve z neblahé minulosti, plná násilí a krveprolití, se zkreslují, vynechávají či zlehčují tak, aby byla řík církev očištěna. Nejkrutější postavy z historie řík církve se ospravedlňují, prohlašují i za svaté a mají nahradit skutečné velikány našeho národa s úmyslem, aby Tito upadli v zapomnění.

Příklady:

- **Jan Sarkander** (1576 - 1620), kněz řík církve beatifikovaný Piem IX. roku 1859 a svatořečený papežem Janem Pavlem II. v roce 1995. Je neprávem prohlašován za mučedníka ze msty moravského zemského hejtmana a zpovědního tajemství. Ve skutečnosti byl vyslýchán a vězněn pro důkazné podezření z přímé a osudové účasti na zradě při vpádu polských kozáků na Moravu. Ti pak vyhlazovali v zemi protestanty. Na Moravě se účastnil rekatolizace prováděné surovým a brutálním způsobem pramenícím z fanatické nenávisti vůči evangelíkům a z lásky k jezuitskému řádu, podílel se také na rušení zemských svobod. Podle řík církve byl věrným a vzorným římským katolíkem a její snahou je, aby byl na Moravě uctíván jako jeden ze zemských patronů.
- **Antonín Koniáš** (1691 - 1760), horlivý kněz řík církve a člen Tovaryšstva Ježíšova, krutý rekatolizátor, účastnil se také poprav nekatolíků (před rokem 1748 v Novém Bydžově). Byl autorem prvního seznamu zakázaných knih. Zabavil a spálil nejméně 60 tisíc nejvzácnějších tzv. kacířských knih českých i cizojazyčných (*T.V. Bílek: Dějiny řádu Tovaryšstva Ježíšova, str.532*) (například knihy od J.A. Komenského, M.J. Husa a další. Mnoho cenných písemných památek tak úplně zaniklo, neboť byly definitivně vyhlazeny). Podílel se i na těžkých škodách napáchaných pobělohorskou násilnou

protireformací na české kultuře. V současné době jej řík církev vyzvedává jako vzorného římského katolíka, aby vstoupil do povědomí národa jako kladná postava našich dějin. Dokonce je po něm pojmenován knihovnický systém v Městské knihovně v Praze. Takže jeho jméno zaplňuje celou obrazovku na všech počítačích jako vstupní uvítání do sítě Městské knihovny.

- **Jan Nepomucký** († 1393) byl svatořečen jako mučedník za obranu zájmů řík církve tím, že pod nátlakem nevyzradil zpovědní tajemství královny Žofie, manželky krále Václava IV. Jde o nepravdu, neboť Jan Nepomucký zpovědníkem této královny nikdy nebyl. Ve skutečnosti byl umučen proto, že porušil panovníkovo právo vyjádřit se k volbě nového opata. Dokazují to historické podklady. Již po bitvě na Bílé hoře bylo prosazováno svatořečení J. Nepomuckého, aby se zapomnělo na M. J. Husa a ten mohl být nahrazen Janem Nepomuckým. (*T.V. Bílek: Dějiny řádu Tovaryšstva Ježíšova, str.525–527*)

Janem Sarkandrem a Janem Nepomuckým a jejich skutečným působením a původem se podrobně vědecky a historicky zabývá také publikace: *Evangelíci o Janu Sarkandrovi, Sborník ke kanonizaci nového katolického světce, 1995, ISBN 80-900696-9-X*.

K ideologickému matení veřejnosti a ovlivňování veřejného mínění také slouží zahlazování veškerých stop o české reformaci a husitství, které proslavilo český národ a získalo mu ve světě úctu a obdiv za statečnost a boj za svobodná náboženská (lidská) práva. Příklady zahlazování:

- **Stálá výstava o husitství** s kresbami Mikoláše Alše na Bílé hoře v pavilonku Hvězdy byla zlikvidována (pod záminkou rekonstrukce), za čas (až národ zapomene), se tam mají konat příležitostné výstavy různého druhu (informace z Památníku národního písemnictví).
- **Stopy po bojovnících na Bílé hoře zahlazeny.** Jejich ostatky byly vyzvednuty z městského muzea v Praze a kardinálem M.Vlkem roku 1999 na podzim pohřbeny na místě potupném pro český národ, tj. v prostorách u kostela tzv. Panny Marie Vítězné, která byla patronkou vítězství katolických vojsk a německého císaře Ferdinanda II. nad českými vojsky v bitvě na Bílé hoře. Toto pro protestanty potupné pohřbení ostatků zhodnotil kardinál M. Vlk jako projev „smíření“!
- **Zatajení pravdivého ideologického výkladu o tzv. mariánském sloupu** na Staroměstském náměstí, který je ve skutečnosti symbolem totality, nesvobody, ztráty lidských práv a nejkrutějšího krveprolití v českých dějinách a o jehož znovupostavení houževnatě usiluje řík církev prostřednictvím katolické Společnosti pro obnovu mariánského sloupu.
- **Deformace historie v knihách používaných pro vyučování dějepisu na středních školách** (na základě revize knih například České a čsl. dějiny, I, Praha 1991, Dějiny zemí koruny české, I, II, Praha 1992 aj.). Informace jsou uváděny jednostranně, neobjektivně, dochází ke zkreslení českých dějin. Jsou používány nepřesnosti, polopravdy a nepravdy, nekonkrétní formulace, zamlčování a zamlžování skutečností apod. Tzv. Mariánský sloup na Staroměstském náměstí v Praze je uveden jako duchovní střed Evropy, bez vysvětlení a výkladu.

Tento úpadek současnosti je možno přičíst velkému nedopatření v naší politice po roce 1989. Řík církev tehdy využila situace, kde nebylo v tomto směru tolik zkušeností a znalostí. Vše bylo zaměřeno na transformaci naší ekonomiky a na hospodářské záležitosti země. Zraky celé veřejnosti se upínaly na politické strany. Nikdo však netušil, že už v té době některé z nich zastupovaly ve vládě zájmy řík církve a že záměrně, strategicky, cílevědomě a plánovitě obsadily všechny zásadní pozice v nejdůležitějších rezortech s určitým ideologickým zaměřením. Dělo se tak zvláště v rezortu klíčového významu včetně sdělovacích prostředků. Tyto prokatolické strany nebo římskokatoličtí infiltrátoři v jiných stranách hluboce rozvinuly kořeny a síť pro konání základní podvratné činnosti v různých oblastech. Lze ji dnes jasně rozpoznat a pozorovat - ač je většinou řízena zákulisní politikou. Díky tomuto upevnění jejich pozic lze pak tudíž velmi snadno manipulovat s veřejným míněním a ovlivňovat tak i výsledky průzkumů.

ZÁVĚR:

Řk církev podle starých jezuitských taktik infiltruje veřejné mínění také prostřednictvím římskokatolicky ovlivněných průzkumů veřejného mínění. K tomu také záměrně používá slova se zkresleným a polopravdivým významem. Cílem je zmanipulovat mínění českého národa ve prospěch klerikálních politických stran (US, ODA, KDU–ČSL, DU, Nezávislí), klerikálních vlád (jako byla poloúřednická vláda J. Tošovského z roku 1998) a klerikálních politiků, tím ovlivnit volby ve prospěch politického kléru a tím v konečném důsledku umožnit řk církvi zrealizování svého neměnného cíle – dokončení rekatolizace ČR započaté v pobělohorské době.

18.6 ŘÍMSKOKATOLICKÁ CÍRKEV SE SKRÝVÁ ZA DEMOKRATICKÉ IDEÁLY

Římskokatolická církev je nejdéle existující a současně nejrozsáhlejší totalitní a diktátorský systém, jaký se na naší planetě vůbec objevil. Avšak i přes svoji hegemonistickou povahu se dovede za každého režimu a za každé vlády naprosto bezkonkurenčně přizpůsobit domácímu prostředí na kterémkoli místě Země. Je přitom jedno, zda je současně v jedné části země prostředí revoluční, v sousedství kvete demokracie a o kus dál vládne komunismus. Římskokatolická církev se dokáže přizpůsobit každému systému, byť i ve stejné době, každý dokáže infiltrovat a každý pak dokáže používat ve svůj prospěch nebo ho přímo přeměnit ke svému obrazu. Ironií je však ta skutečnost, že řk systém nikdy neuznává žádné svobodné systémy, i když s nimi spolupracuje. Tam, kde je římskokatolická církev v menšině tváří se, že svobodné politické systémy vítá, uznává a ctí. Tam, kde je ve většině, svobodné politické systémy dusí, paralyzuje, rozvrací a nakonec úplně likviduje.

Nejinak je tomu s demokracií v České republice. V současné době je řk církev v menšině. Časopis *Mezinárodní REPORT* s centrálním vydavatelstvím *Ignatius Press, USA* však prozrazuje, že se „*postavení křesťanů brzy změní, protože už dnes na 200 narozených dětí podle statistiky připadá minimálně 120 pokřtěných*.“ »Poprvé od začátku století bude mít česká populace větší podíl křesťanů než nekřesťanů.« Během jedné generace křesťané budou mít šanci stát se vlivnou, ne-li rozhodující politickou silou« (Mezinárodní REPORT, č.1, Leden 1999, str.20). („Křesťané“ = římskokatolíci, „nekřesťané“ = všichni, kdo se nepodřídí řk církvi, „křest“ = římskokatolický křest svěcenou vodou).

Co o tom soudí poslední papež Jan Pavel II.? „*On, stejně jako každý papež, považuje za samozřejmé, že tam, kde je církev silná, se její moc musí používat k tomu, aby postavila mimo zákon to, co sama odsuzuje*.“ Papež Pius IX., který byl prohlášen za neomylného ... v roce 1870, o tom mluvil celkem otevřeně.“ (Peter de Rosa: *Temné papežství*, str.23).

Proto se řk církev v ČR přetvařuje, že „*vítá demokratické změny*“, nicméně doufá, že pod pláštěm demokratických změn a svobod dosáhne snadno svého cíle, to je posílí své pozice, přivlastní si všechnen majetek (objekty, budovy, lesy, pozemky a další), který přímo či nepřímo souvisí s řk církví a dokončí totální katolizaci ČR započatou v pobělohorské době. O plánovaném využití demokracie pro cíle Vatikánu čteme tuto důležitou informaci z prosince roku 1990:

„*Není pochyb o tom, že poválečný úspěch křesťansko-demokratických stran v Evropě přesvědčil Vatikán, že sociální demokracie s křesťanským štítkem je cestou vpřed, a to zvláště po očividném kra-
chu komunismu. Jezuité, využívající katolickou Akci a další formy politické činnosti a nátlaku, sehráli klíčovou roli v těchto úspěších v západní Evropě a jsou připraveni dosáhnout téhož na Východě. Papež konkrétně vyzval tovaryšstvo, aby vycvičilo kněze pro východní Evropu, aby tak římskokato-
lická církev získala to, co deník The European nazval »vůdčí úlohou v politické reformě Východní Ev-
ropy.« (The European, 14.-16. prosince 1990).*

Time Magazine téhož měsíce oznamuje, že uprostřed prosince 1990 se v Římě sešli jezuitští experti, aby si tuto práci naplánovali. Jezuité, kteří v současné době vychovávají 1,8 milionů studentů na kolejích a školách po celém světě, jsou považováni za »intelektuální elitu«, která vzdělává smetánku katolické společnosti a zároveň se považuje za největší misijní útvar v katolické církvi.“ (*Time Magazine*, 10. prosince 1990; Michael de Semlyen: *All Roads Lead to Rome?*, 1993 Dorchester House Publications, str. 136-137).

Papežství se ve Východní Evropě obléká do demokratického pláště a hlásí se k demokratickým osvobozujícím principům a k demokratickým ideálům. Na odív veřejnosti staví své „přesvědčení“ o nutnosti respektovat „obecné blaho společnosti“, „svobodnou vůli každého člověka“, „svobodu jako takovou“, „právo na život“, „svobodu vyznání“, „náboženskou svobodu“, „respektování osoby jako takové“, „společenský blahobyt a rozvoj“, podílet se na rozvíjení demokracie a svobodných a spravedlivých politických útvarů atd. Tato slova nacházíme v římskokatolickém **katechismu** z roku 1995.

Stejnou strategii také nyní hrají české klerikální politické strany. Sledujeme-li jejich řečnické akrobacie a útoky na demokraticky zvolenou ČSSD, pak máme dojem, že tyto strany jsou ještě demokratičtější než demokracie sama. Jejich největší starostí je právě ono zmiňované „obecné blaho společnosti“, „zajištění těch nejlepších potřeb pro člověka“, „zajištění té nejspravedlivější vlády na zemi“ apod. Jakmile vláda nebo parlament učiní nějaké kroky, které tyto provatikánské strany posouvají do správně vymezeného postavení, ihned křičí jako ti nejublíženější pod sluncem, poukazují na nedemokratický postup a dovolávají se soucitu a porozumění celého národa. Tutéž taktiku lze sledovat také u současné české řík církve.

Kromě toho se papežství ve východních postkomunistických zemích obléká do roucha charitativních činností a akcí (koncerty), humanitárních akcí, proniká do nemocnic jako ten nejpovolanější k péči o nemocné, buduje tábory pro drogově závislé, úzkostlivě se zastává práv menšinových skupin (zvl. Romů), vybízí k adopci dětí na dálku apod. I toto všechno je součástí římskokatolické propagandy a od veřejnosti se nežádá nic víc než jen neustálý obdiv a chvála římskokatolických aktivit.

Druhý, zatím poslední Vatikánský koncil (1962-65) přinesl »aggiornamento«, to je přiblížení se k běžnému životu v mnoha ohledech, například národní jazyk při mši, užívání bible apod., aby se římskokatolická církev mohla s lidmi druhé poloviny 20. století vůbec dorozumět. Nezměnilo se však základní: Římskokatolická církev (Vatikán) zůstává »ústavou spásy«, to je prostředníkem mezi Bohem a člověkem. Papež tedy zastupuje Boha na zemi. Struktura řík církve je hierarchická; neomylnou hlavou ve věcech víry je stále papež. Skutečně demokratické prvky jsou i dnes s římskokatolickou církví nelslučitelné, i když Vatikán a jeho organizace – římskokatolická církev – nyní oblékla šat formálně (slovně) utkaný z demokratických zásad jako své nejcnostnější roucho.

Pod záminkou „boje za lidská práva“ jsou řík církví podporovány v různých zemích také etnické čistky proti tzv. nepřátelům vatikánské politiky. Například z katolického Chorvatska (které za podpory Vatikánu úzce spolupracovalo s nacistickým Německem za 2. světové války a tím se podílelo na vyvražďování srbského národa) bylo s velikou podporou Vatikánu vysídleno 300 tisíc pravoslavných Srbů, obdobně i z Makedonie 200 tisíc. Dělo se tak v rámci násilné rekatolizace Balkánu. (Viz důležitý dokument: Videokazeta ze 17.8.1999 *TV Max* a tam, jak řík církev vyvražďovala pravoslavné Srby).

ZÁVĚR:

Řík církev podle starých jezuitských taktik infiltruje veřejné mínění také prostřednictvím samotné demokracie tím, že se schovává za její ideály a za její osvobozující principy. Tutéž strategii uplatňují i klerikální strany (v ČR: US, ODA, KDU–ČSL, DU, Nezávislí a další) a klerikální politici. V současné době je to nejúspěšnější taktika infiltrace veřejného mínění. Konečným cílem je vštípit veřejnosti mínění, že řík církev je demokratický, liberální, pluralitní a svobodmilovný systém.

Přijetím takové přetvářky řk církve a jejích politických stran a politiků pak snadněji probíhá totální katolizace země (u nás rekatolizace).

18.7 ŘÍMSKOKATOLICKÝ KATECHISMUS Z ROKU 1995

Je souborem pravidel pro každého člena římskokatolické církve. Jeho učení je oproti předcházejícím katechismům naprosto odlišné. Jeho osnovu vyhlásil Papež Jan XXIII. na svém II. vatikánském koncilu (1962–1965) v programu o „*obnově myšlení, činnosti, mravů a mravní síly*...“ a nasměroval řk církev k otevřenosti a k přátelství vůči protestantským a nekatolickým církvím. Na základě závěrů přijatých na tomto koncilu byl v letech 1985 až 1992 pod vedením papeže Jana Pavla II. sestaven nový římskokatolický katechismus.

Při studiu tohoto katechismu nabýváme dojmu, že pokoncilní papežství je snad nejdemokratičtější a nejsvobodomyšlnější systém, jaký kdy svět viděl. Jeho cílem je předvést řk církev jako nevyšší ochránkyni lidských práv, svobod a ideálů. Snad na každé stránce nacházíme výrazy jako blaho, svoboda, láska, taktnost, tolerance, ochrana práv člověka, spravedlnost, pravda, právo na život, humančnost, dále nacházíme odsouzení zločinů, bezpráví, útaku, pronásledování apod. Avšak ani v jedné ze svých vět nový katechismus neodsuzuje ani nezpochybňuje ani neruší všechna předešlá římskokatolická dogmata (viz kap. 11 – 18). Jako kdyby vůbec ani neexistovala.

Podíváme-li se však do starého katechismu kardinála Gibbonse z roku 1876 (vydáno v Olomouci), můžeme tam ještě tato římskokatolická dogmata vysledovat. Navíc je starý katechismus v každém svém článku koncipován konkrétně a výhradně pro římského katolíka. Má zřetelné římskokatolické určení a vymezení. Oproti tomu nový katechismus je naprosto nekonkrétní, všeobecný a ve svých formulacích místy až záhadný. Vůbec se nedá určit, pro koho je věrouka určená. Zda pro římského katolíka nebo pro nevěřícího člověka.

Nový katechismus je sice na jedné straně určen výhradně římským katolíkům (viz předmluva papeže Jana Pavla II.), ale na druhé straně předepisuje a určuje, co mají a nemají dělat všichni občané státu bez ohledu na víru. Nový katechismus diktuje, co má dělat celá společnost, co má dělat stát, co mají dělat politici, vláda a jak se má chovat každý člověk bez ohledu na vyznání. Staví se sice za římské katolíky, ale současně si přivlastňuje právo být kodexem mravnosti a morálky všem lidem na světě bez rozdílu. V katechismu se „*papežství samo pokládá za morálního soudce světa, za přímého zákonodárce*...“ (Peter de Rosa: *Temné papežství*, str.406). Tváří se přitom jako vysoce humánní, liberální, shovívavý, taktní a tolerantní ke všem, ovšem bez konkrétních ryze římskokatolických postojů. Komu je tedy katechismus ve skutečnosti určen? Kdo se jím má řídit? Odpověď se ztrácí v rozplzlé šedi nekonkrétních a naprosto všeobecných definic a slovních akrobacií, pokud nepřipustíme, že nový katechismus je již přípravou na katolizaci celé veřejnosti. Pak katechismus nabývá nových a zcela logických rozměrů.

Nový katechismus proto důsledně zakrývá a vypouští taková slova jako *kacíř, jinověrectví, inkvizice, církevní tělesné tresty, právo řk církve na trest smrti* atd. Nový katechismus je vrchol skutečného pokrytectví a přetvářky celého římskokatolického systému. Je to pouze oficiální tvář zakrývající to, čím Řím ve skutečnosti je. Skutečná církevní doktrína papežské stolice se v tomto katechismu schovává za mravokárná a humanistická slova, jako například u hesla *genocida a zabítí* (str. 564-566), *politická pravomoc* (str. 548-549) nebo u hesla *války, mír, lítost, láska, pokora* atd. (*Katechismus katolické církve, Zvon, Praha, 1995, 1. vydání*).

V novém katechismu jsme svědky záměrného zaměňování pojmů církevních se světskými. To vede k domněnce, že katechismus pojednává o světských záležitostech a praktikách a že jsou tyto světské termíny v duchu „křesťanské lásky“ katechismem pouze komentovány podle „křesťanské morálky“. Dvoj i vícevýznamové termíny však v sobě ukrývají tu skutečnost (jak nám to historie již několikrát ukázala), že se církev chystá k převzetí vlády nad celým světem (tedy i nad českou zemí) neboť povolnost veřejnosti, vlád a parlamentů vůči římskému katolicismu je více než příznivá.

Celý nový katechismus je koncipován tak, aby byl nadčasově alibistický, neboli to znamená, aby se dalo dokázat přesně to, co římskokatolická církev potřebuje v každé době dokázat. Když bude dnes římskokatolický systém obviněn z toho, že v katechismu podporuje například trest smrti, bude dokazovat, že napsaná věrouka se týká pouze státu a státní politické moci. A když přijde v budoucnu doba, kdy vlády zemí uvolní zákony natolik, že papežské stolici bude dovoleno legálně (zákonně) trest smrti provést, změní katolicismus svůj dřívější výklad opět „v souladu s katechismem“ tak, že bude jasně zastávat trest smrti a dokazovat, že toto učení hlásá již od svého vzniku a podle pravidel katechismu.

Proto je katechismus záměrným kompletem napohled nesrozumitelných a výcevyznamových vět, aby vyhovoval římskokatolické církvi za každého režimu, kdy je katolická církev potlačována, a nebo kdy je naopak sama státní mocí.

Tento nový katechismus je proto schopen věroučně římskou církev podporovat jak v současné době tam, kde je církev druhotnou mocí, tak i v době budoucí, ve které se chce církev stát mocí prvotní a jedinou. Z každé kapitoly lze proto už nyní vidět, jak je římskokatolická věrouka v katechismu připravena splnit i tento budoucí záměr papežské stolice.

ZÁVĚR:

Řk církev podle starých jezuitských taktik infiltruje veřejné mínění také prostřednictvím svého souboru věroučných pravidel – katechismu. Řk církev ho ve veřejnosti předkládá jako kodex nejmorálnějšího učení pro každého člověka, jako soubor dogmat o tom, že řk církev je nejvyšší ochránkyní lidských práv, svobod a ideálů. V porovnání s utajovanými řk dogmaty (viz kap. 11–15) a se skutečnou zákulisní činností řk církve (kap. 4–10, 16–29) ukazující skutečnou povahu řk systému však pokrytecká povaha katechismu zcela vyniká. Mnohoznačnost jeho termínů a výrazů je přípravou pro realizaci neměnného cíle řk církve – katolizaci (u nás rekatolizaci).

19 INFILTRACE PROTESTANTSKÝCH CÍRKVÍ – EKUMENA

Infiltrace protestantských církví probíhá již od poloviny 16. století, kdy reformační návrat k původnímu učení Bible svaté nabyt velké síly. Do boje s reformací byli nasazeni jezuité. Zákeřnou změnou biblických textů se jim nakonec podařilo proniknout do všech protestantských církví, postupně je paralyzovat a zlomit jejich odpor k papežství jako ke světovládné duchovní i politické samozvané moci.

Cílem infiltrace protestantismu je v rámci ekumenického společenství spojit všechny reformační směry v jeden jediný náboženský blok, který by podléhal papežství a vykonával všechna jeho nařízení jako příkazy nejvyšší duchovní a pozemské moci. Sama římskokatolická církev však není členem ekumenického hnutí, ovšem zasahuje do něj, ovlivňuje ho (viz např. **Charta oecumenica** vyhlášená v Ženevě / St. Gallen, červenci 1999, **ČZ, 12.3.2000, str.5–6**), usměrňuje a řídí a celé hnutí vede postupně k sobě jako k nejvyšší duchovní autoritě. Tento proces probíhá skrytě a pomalu.

Mezníkem v infiltraci protestantismu bylo v minulosti proniknutí a oslabení hlavně Luteránské a Anglikánské církve. Toto postupné, pomalé oslabování bylo krok za krokem korunováno konferencemi, které měly za úkol sjednotit různé protestantské směry a jejich učení. „Prvním pokusem o společnou akci měla být Konference o jednotně konané misii, svolaná na rok 1810 na mys Dobré naděje. Ta však realizována nebyla a sešla se nakonec až v roce 1888 v Londýně. Další misijní konference se pak sešla roku 1910 v Edinburgu a dá se říci, že od té doby začal napříč církvemi vanout nový duch porozumění a solidarity – duch ekumenismu. Bolestnou ránu však rozvoji ekumenismu zasadila první světová válka, v níž proti sobě stáli na různých stranách válečných front i křesťané. Po válce zpytovaly církve svědomí, že nedokázaly válečnému běsnění zabránit, a pokusili se – inspirováni vznikem mezinárodní Společnosti národů – vytvořit obdobné grémium mezicírkevní. V roce 1925 se tedy ve Stockholmu sešla Světová konference pro praktické křesťanství, která ignorovala dogmatické rozdíly a usilovala o spolupráci mezi církvemi na konkrétních praktických projektech. Jinou cestou se vydala konference Víra a řád svolaná v roce 1927 do Lausanne, která chtěla hledat společné hodnoty teologické. Tyto snahy bohužel překazila další světová válka. Teprve po ní přistoupily církve ke konkrétnímu činu a v roce 1948 založily v Amsterdamu Ekumenickou radu církví; nyní se nazývá Světová rada církví a sídlí v Ženevě.“ (Planeta Země, č. 147, Říjen, 2004, str.224).

V naší době již probíhá dokončování průniku všech ostatních, menších církví. V ekumenické Světové radě církví založené 23. srpna 1948 v Amsterdamu je dnes „sdruženo přes tři sta církví a římskokatolická církev s ní úzce spolupracuje.“ (Mezinárodní REPORT, č. 1, Leden, 1999, str.44). Později byla také založena Konference evropských církví (KEK) spolupracující s Radou evropských biskupských konferencí (CEE) a s Katolickou biskupskou konferencí Evropy. (Charta oecumenica, ČZ, 12.3.2000, str.5–6).

Dalším mezníkem byl II. vatikánský koncil. Jedno z jeho prohlášení, *Spiritus Domini*, říká, že „Duch Páně je v současné době při práci v ekumenickém hnutí současnosti“ a zároveň zdůrazňuje, že toto ekumenické hnutí má dosáhnout jednoty všech křesťanů, která má být mezi „křesťany“ znovu vybudována. Všichni lidé mají vyznávat jednoho Ježíše (Spasitele a Pána), jednu víru a jedno eucharistické mystérium neboli římskokatolickou mši. Dokument II. vatikánského koncilu, str. 515 říká, že „Všichni křesťané by měli být ekumenického smýšlení.“ Kromě toho také říká církev dnes učí, že „Ekumenismus by měl být adekvátním způsobem uveden do všech institucí, které vzdělávají lidi.“ To znamená, že všechny instituce, které vzdělávají kazatele a pastory a všechny univerzity a vysoké školy by měly podporovat ekumenické hnutí.

Na 4. zasedání II. vatikánského koncilu se tehdejší jezuitský generál řádu Pedro Arrupe projevil stejně tak aktivně jako jezuité na tridentském koncilu 1546–1563. Arrupe vystoupil s propracovaným plánem boje proti ateismu. Jeho nejsilnější zbraní se stala infiltrace a dialog s komunismem a s reformními církvemi. 31. kongregace jezuitů (7.5.1965 – 17.11.1966) schválila 40 dekretů, které se zaměřují na sjednocení všech křesťanů do ekumeny a na její převedení pod správu katolické církve. Dále na boj s komunismem a ateismem formou „dialogu“, na podchycení všech laických katolických i nekatolických organizací a na jejich centralizaci pod jednu jedinou - římskokatolickou - církev. (Missioni, 1966, Novembre, str. 42).

V srpnu roku 1971 generál řádu Arrupe jasně v Liege prohlásil: „Řád musí dnes sehrát v katolické církvi stejně významnou, ne-li dokonce významnější úlohu než za časů Ignáce z Loyoly.“ (L'Osservatore Romano, 21. 8. 1971).

V září 1971 se konal v Dublinu IV. kongres o ekumenických otázkách, kterého se zúčastnilo na 120 jezuitských špiček ze 30 zemí. Zprávu nazvanou *Církev a církev katolická* přednesl americký jezuita E. Dulles. Vyzval řád, aby svou aktivitu v otázkách ekumeny zesílil a zdůraznil nezbytnost dialogu s křesťany - nekatolíky. Náplní ekumenických styků by se měly stát otázky vzdělávání, teologické úvahy a sociální apoštolát. (America, 1971, sv. 125, č. 6, str. 141; L'Osservatore Romano, 20. 8. 1971).

Proto nový řk *katechismus*, 1995, např. na str.220, bodě 821. obsahuje příkaz k dialogu „mezi teologií“, k „setkávání křesťanů různých církví a společenství“, ke „spolupráci mezi křesťany v různých ob-

lastech služby lidem“, k „*veřejných modlitbách za jednotu křesťanů*“, k „*duchovnímu ekumenismu*“, k „*ekumenické výchově věřících a zvláště kněží*“ a ke „*vzájemnému bratrskému poznávání*.“

Proto v roce 1998 čteme např. i tuto zprávu: „*Křesťanská konference se vyslovila pro dialog církvi. Bohoslužbou ve Svatovítské katedrále a besedou s kardinálem Miloslavem Vlkem, který je od roku 1993 již dvě funkční období předsedou Rady evropských biskupských konferencí, skončila včera v Praze mezinárodní konference. Účastníci z více než 20 evropských zemí, mezi nimiž české hodnostáře zastupoval plzeňský biskup František Radkovský, vyzvali křesťany k jednotě a dialogu a zdůraznili priority ekumenické spolupráce křesťanských církví.*“ (LN, 2. února 1998).

Podíváme-li se do řk *katechismu*, 1995 např. na str.359–360, jsou reformační církve nazývány „*církev odloučené*“ a nekatolíci „*odloučení bratři*“. Tedy již ne „*kacíři*“ nebo „*heretici*“ či „*bludaři*“ jako v minulosti. Jsou přijímáni za „*křesťany*“ „*a synové katolické církve je oprávněně uznávají za své bratry v Pánu*“ (str.219, bod 818, *tamtéž*). Pokud však budou chtít tyto reformační církve svítit (slavit) Památku večere Páně (řk eucharistii) v řk kostele, „*je nutné, aby projevíli katolickou víru...*“ (bod 1401). Na str.218, v bodu 816, *tamtéž* se píše: „*Dekret 2. vatikánského koncilu o ekumenismu objasňuje: »Jedině prostřednictvím katolické církve, která je 'všeobecným nástrojem spásy', je dosažitelná plnost všech prostředků spásy... jedině apoštolskému sboru, jemuž stojí v čele Petr, svěřil Pán všechno bohatství Nového Zákona, aby ustanovil jedno Kristovo tělo na zemi, k němuž se musí přivtělit všichni...«.*“

V rámci ekumeny usiluje římskokatolický systém o sjednocení všech křesťanských církví a o odstranění teologických rozporů (*Charta oecumenica*, ČZ, 12.3.2000, str.5–6). Pochopitelně, že vůdčím vyznáním víry musí být vyznání římskokatolické. Řím se tím snaží v rámci Nového světového pořádku vybudovat jedinou, světovou supercíkev, která by se skládala hlavně z vůdčí římskokatolické instituce, dále ze všech protestantských církví v rámci ekumenického hnutí, které budou uznávat nadvládu papežství, dále z židovství a z východních náboženství, jakými jsou např. islám či buddhismus. Všechny tyto složky světové supercírkve by pak měly uznávat autoritu papežství jako duchovní a politické moci.

Proto také souběžně s infiltrací protestantských církví probíhá infiltrace židovského náboženství, židovských sborů, organizací, institutů a vzdělávacích středisek a totéž pozorujeme i v aktivitách řk církve směrem k východním náboženstvím. V Německu se v r. 1999 např. uvažovalo o zavedení islámu jako státního náboženství s veškerou stejnou vládní a finanční pomocí státu „*jako katolicismu a protestantským denominacím*.“ (Mezinárodní REPORT, č.1, Leden 1999, str.12).

V současné době je hlavním cílem řk církve zlomit prostřednictvím ekumeny odpor protestantů k podepsání a zavedení papežského konkordátu s tím či oním státem. V Polsku byl podepsán konkordát mezi Vatikánem a polským parlamentem ovládaným Solidaritou v březnu 1997 (Mezinárodní REPORT, č.1, Leden 1999, str.12). I v ČR hrozí nebezpečí prosazení konkordátu. Tomu je však nutné zamezit.

Dnes, čteme-li římskokatolický tisk, je ekumenická spolupráce mezi římskými katolíky a protestanty na dennodenním pořádku. „*Ekumenismus patří k prioritám spolupráce*“, zdůraznila Rada evropských biskupských konferencí (CCEE) v prohlášení uveřejněném na závěr svého zasedání v Helsinkách ve dnech 1. až 4. října 1998, tedy rok po druhém Ekumenickém shromáždění ve Štýrském Hradci. Rada také „*požaduje větší úsilí katolické církve v oblasti ekumenismu*“ (Katolický týdeník č.43, 25.10.1998, str.3). A tak řk církve mající vidinu plánovaného konkordátu na dosah zesiluje tlak na ČR. Katolický týdeník č.47, 22.11.1998, str.5 informuje, že 12. listopadu 1998 byli v nové budově Husitské teologické fakulty Univerzity Karlovy v Praze - Krči oceněni největší zasloužilci o ekumenický rozvoj. „*Pamětní medaily za zásluhy o ekumenismus*“ dostali na prvním místě apoštolský nuncius Giovanni Coppa a kardinál Miloslav Vlk, tedy vysocí římskokatoličtí funkcionáři.

Cíle římskokatolické církve a jejího jezuitského vojska pod rouchem ekumenických společenství v ČR jsou tedy jasné: Co nejvíce zasahovat do veřejného, politického, kulturního, ekonomického, vědeckého a hlavně církevního dění a všechny tyto roviny propojovat s „*křesťanskou*“ neboli římskoka-

tolickou církví a s římskokatolickou Evropou v čele s Vatikánem jako budoucím náboženským monopolem.

Dnes se řk církev snaží své skutečné ambice na monopolní postavení mezi všemi církvemi a na politické upevnění své dřívější moci zastřít pláštěm ekumenické spolupráce s ostatními církvemi. Pod rouchem přátelství, vzájemného porozumění, tolerance a bratrské jednoty si vytváří klidné, ničím nerušené prostředí, v němž postupně upevňuje své pozice a nenápadně tak nabývá na původní síle, jakou měla ve středověku a částečně i v novověku.

Jak dnes probíhá infiltrace nekatolických církví? Např. na evangelické a husitské fakultě studují římští katolíci a jsou k dispozici pro dosazování do funkcí státního a církevního aparátu. Naopak římskokatolická fakulta je ideologicky přísně upevňována a střežena od protiřímskokatolických vlivů. V nekatolických církvích je často prosazována tolerance a ekumenický přístup znamenající přijmout pro římskokatolickou orientaci. Podvratná ideologická činnost se nejednou provádí pod rouškou ekumeny. Například přednášky T. Halíka o Sarkandrovi, krutém moravskoslezském rekatolizátorovi, jehož vy-podobnil jako příkladného světce a křesťana. V těchto církvích jsou šířeny i římskokatolické časopisy s nepřátelskou protireformační tematikou. Zmanipulovaní zástupci reformačních církví, zbavení reformačního povědomí a pod kontrolou řk církve pomáhají plnit rekatolizační cíle v ČR.

Avšak sami římští katolíci jsou ekumeně zcela uzavření. Ač sami iniciovali prostřednictvím jezuitského řádu vznik ekumeny a ekumenických organizací a institutů, ač sami provedli a provádějí infiltraci všech nekatolických směrů, proudů a církví, ač sami ekumenismus podporují, ač samy ekumenické církve přejímají řk učení, svátky a tradice, řk církev se NIKDY s protestantským učením neztotožnila a nikdy také neztotožní. To prozrazuje např. i *Mezinárodní REPORT, č.2, únor, 2000, str.40–41*: „*Ekumenismus je dnes nutný, žít v přátelství a lásce a vzájemné úctě, v mravní i hmotné podpoře a ve snaze po plné jednotě. Ale není možné vybrat si z každé církve, co by vyhovovalo všem: kompilaci víry... Evangelické křesťanství se přiblížilo světu, takže není příliš odlišné od kultury světa... Proč by tedy měla udělat ze sebe církve katolická dvojníka evangelického křesťanství?! Moudří vidí dnes v katolické církvi jediný sloup, který si... zachovává pevnost pravdy a mravnosti. Není proto rozumným požadavkem autorita jedné osoby – papeže – případně sboru biskupů v čele s papežem?...* Nekatolické církve včetně pravoslavné si uvědomují, že jim chybí nejvyšší autorita, která by je sjednocovala, že i v případě ekumenismu není nakonec s kým jednat.“ Se stejnou uzavřeností římských katolíků vůči učení všech nekatolických církví se setkáváme i na římskokatolické fakultě KTF na UK (*Mezinárodní REPORT, č.1, leden, 1999, str.3*).

Celý tento spis v podstatě ukazuje, jak řk církev usiluje o svůj vytčený tzv. neměnný cíl, tj. získat nadvládu a rozrušit demokratické principy a všechny reformační církve prostřednictvím ekumeny. Viz proslov Karla Lehmana na německé biskupské konferenci za přítomnosti Tomáše Halíka. Proslov byl uveden v *Katolickém týdeníku 17, 25.dubna 1999*: „*Musíme se přiznat k našemu neměnnému profilu.*“... „*Ekumena, která pouze uznává status quo, kde se nikdo nemusí měnit, je pro křesťana (římského katolíka) těžko snesitelná. Proto musíme mnohem více růst při souboji se silou druhého a nesmíme se spokojit s nějakým společným jmenovatelem.*“

ZÁVĚR:

Řk církev podle starých jezuitských taktik infiltrovala také všechny církve, všechny duchovní směry a všechna náboženská hnutí ve všech státech. Cílem je v rámci ekumenického společenství spojit všechny tyto směry, hnutí a církve v jeden jediný náboženský blok, který by podléhal papežství a vykonával všechny jeho rozkazy jako příkazy nejvyšší duchovní a pozemské moci. Nejbližším cílem řk církve je v rámci ekumeny zlomit odpor protestantských církví a judaismu k řk církvi a k jejím doktrínám, což má pak vyústit v podepsání a zavedení konkordátu mezi Vatikánem a příslušnou zemí. Dalším cílem ekumenismu je dát řk církvi ze strany

ostatních církví klidné, láskyplné a bratrské prostředí, dokud se sama řk církev nestane silnou a nadpočetnou nad ostatními, včetně nevěřících lidí. Po dosažení tohoto stavu pak plánuje zrealizovat svůj neměnný cíl – katolizaci země (u nás rekato-lizaci započatou pobělohorskou dobou).

20 INFILTRACE VOJENSKÉHO SEKTORU; NATO A EVROPSKÁ UNIE

Rovněž silný vliv řk církve se projevil na Ministerstvu obrany a v útvarech jemu podřízených. Po roce 1989 byl v naší armádě rychle přebudován „princip masarykovské linie“ - pojetí dějinného odkazu naší historie. Z armády byly vymýceny husitské prvky a tradice zavedené TGM. Nastoupila tendenční výuka mládeže zejména ve výkladu historie našeho národa.

Infiltrace Ministerstva obrany a tzv. transformace armády neboli průnik římskokatolických vlivů do armády, její řk ideologizace pro válku na Balkáně (což je ve skutečnosti moderní křížácká výprava proti balkánskému pravoslaví v rámci „mírových“ sil NATO a OSN) a její zabudování do složek NATO probíhalo nejrychleji a nejmarkantněji za římskokatolických ministrů RNDr. Viléma Holáně (KDU-ČSL) (září 1994 – prosinec 1996), Miloslava Výborného (KDU-ČSL) (leden 1997 – prosinec 1997) a Michala Lobkowicze (ODS-US) (prosinec 1997 – červen 1998), který také podepsal „smlouvu o vytvoření funkce kaplana v české armádě... s představiteli církví zastoupenými Českou biskupskou konferencí a Ekumenickou radou církví. (LN, 29.5.1998, str.4).

Samo Severoatlantické společenství, NATO s dobře propracovanou vojenskou „duchovní péčí“ má své základy ve Vatikánu: „Zvlášť usilovně se činil papež a jeho lidé při zakládání severoatlantického společenství - NATO. Již roku 1946 poukázal Pius XII. ve svém projevu »Církev jakožto životní princip lidské společnosti« na nutnost nadnárodního západního společenství států. Papež jmenoval do sboru kardinálů několik nových, neitalských členů, dal tak své církvi kosmopolitický ráz a nabídl ji demonstrativně nadnárodním záměrům západu... Podle představ Vatikánu mělo toto západní společenství států nejprve podchytit Itálii, Rakousko, Francii a západní Německo. Vatikán uplatňoval všechen svůj diplomatický vliv, aby tento plán uskutečnil, a není tajemstvím, že papež měl pak na výstavbě a zdokonalování NATO podstatný podíl. V četných projevech uděloval stále nové pokyny k »integraci Evropy« (vzpomeňme na dnešní snahy o integraci Evropy a jak je papež neustále schvaluje a popohání k realizaci) a napomínal západní politiky, aby se rychle dohodli na severoatlantické válečné alianci. Učinil tak například ve vánočním poselství z roku 1953 v projevu před V. celostátním sjezdem Svazu katolických právníků Itálie dne 6. prosince a v projevu o stavu a úkolech evropského sjednocení ze 13. června 1957. V této souvislosti je také třeba se zmínit o soukromých audiencích, které Pius XII. stále uděloval politikům a vojenským velitelům NATO ke konzultačním účelům, a to bez ohledu na náboženské vyznání účastníků. Na podporu severoatlantického vojenského společenství pořádá Vatikán již několik let takzvané Evropské studijní týdny. Ačkoli se o průběhu zachovává přísné mlčení, umožňuje vystupování určitých osob učinit jisté závěry o předmětu těchto porad. Na Evropském studijním týdnu, který se konal od 27. února do 1. března 1956 v Římě, promluvili jako hlavní řečníci spolkový ministr války Strauss a kardinál Frings... V Německu jsou to především biskupové (protestantští) Dibelius, Halfmann, Stählin a probošt Asmussen, kteří se ve vleku Vatikánu aktivně účastní válečných příprav ve prospěch NATO. Kruh kolem Asmussena přitom neusiluje pouze o spolupráci politickou, nýbrž i o rekatoлизaci protestantismu na poli teologie. Hledí toho dosáhnout přes Mariologii, jak dokazuje jeho spis: Maria, matka Boží. Jednotná fronta mezi katolicismem a protestantismem je základem takzvaného jednotného západního světového názoru, jenž je ideovou nadstavbou NATO... Proto také kladou vedoucí činitelé NATO velký důraz na vojenskou duchovní péči.“ (Karl A. Molnau: Hříchy politického katolicismu, pravá tvář církevní hierarchie, str. 149-152).

*„Spodním tónem papežské politiky v posledním století je ustálené přesvědčení, že silně militaristické Německo je nezbytnou podmínkou pro to, aby si římskokatolická církev udržela své přednostní postavení v křesťanství.“ (Lehmann, *ibid*, str.23).*

Americká armáda, vzor pro budoucí vojsko NATO měla proto své římskokatolické kaplany. Téměř pokaždé tuto úlohu plnili jezuité nebo jejich spolupracovníci z řad římskokatolických kněží. Jakou funkci plnili tito lidé? *„Vojákům předkládají a namlouvají, že jejich důstojníci nejsou nic víc a nic méně než zástupci Boha... Důstojník si vyžaduje poslušnost na základě moci, která pochází od Boha... Nesmýšlej o důstojníkovi jako o člověku, který se snaží dostat z tebe co nejvíc. Smýšlej o něm jako o zástupci Boha.“ (J. Lavreckij: **Vatikán, náboženství, finance a politika, Bratislava, 1958, str. 263-264**).*

Ve šlépějích papeže Pia XII. pokračuje i papež Jan Pavel II. Při návštěvě ČR v r.1997 prohlásil: *„... je naléhavé umožnit církvi, aby byla přítomna v oblastech převážně duchovního rázu, jak je tomu už dlouho v jiných evropských zemích. Mám na mysli vyučování náboženství ve státních školách, které si zaslouží, aby bylo považováno za zásadní přínos k budování Evropy, která má základy v onom bohatství křesťanské kultury, která je společná národům evropského Východu i Západu. Myslím dále na pastorační péči v nemocnicích a ve věznicích a obzvláště na duchovní službu v armádě, vykonávanou dobře připravenými vojenskými kaplany. Dozvěděl jsem se o prvním pokuse v tomto smyslu v oddílech rozmístěných v Bosně, který má dobrý úspěch, a to nejen u katolických vojáků. A když jsem připomenul tyto úlohy, pak bych také chtěl objasnit, že Svatá Stolica poznává přímo vaše tužby a potřeby a je vždy k vaší dispozici, aby vám poskytla diskrétní a konkrétní spolupráci při řešení těchto problémů“ (Projev papeže Jana Pavla II. v České republice, Apoštolská nunciatura, Setkání se členy České biskupské konference, Praha, 25.4.1997).*

Sám Vatikán si přeje a přál zapojení ČR do evropských struktur, tedy do Evropské unie a do aliance NATO. A můžeme také v souladu s tím pozorovat, jak mnoho provatikánských nebo přímo římskokatolických politiků z bývalé ODA, z US a z KDU – ČSL, jakož i dřívější Tošovského vláda a sám prezident V. Havel tlačili a tlačí dodnes veřejnost k názoru, že si to koneckonců veřejnost sama přeje a že je to v jejím zájmu.

Je to manipulování veřejným míněním. Veřejnosti je prokatolický názor na EU a NATO různými politiky, redaktory a moderátory mistrně podsouván, a to ve stále větší intenzitě. Tohoto jsme byly svědky už v roce 1991. Všimněme si například postoje moderátora ČRo, Ivana Hoffmana, jednoho ze šesti vyzyvatelů ke vzniku křesťanskodemokratického hnutí na Slovensku: *„Domnívám se, že nejen naše dva národy, ale celá Evropa se může spojit právě na základě křesťanského duchovního odkazu.“ (Katolický týdeník č.4, 27.1.1991, str.4).*

Nebo si vzpomeňme na slova bývalého federálního politika, předsedy slovenské vlády v rámci ČSFR, dr. Fr. Mikloška, který *„očekával, že církev bude ve společnosti prorockým hlasem“ a který „se ztotožňuje s varovným hlasem Jana Pavla II.: Bud' bude Evropa křesťanská (tj. římskokatolická), nebo nebude vůbec“ (Katolický týdeník č.1-2, 13.1.1991, str.9).* Je to však už výrok papeže Pavla VI. (*Mezinárodní REPORT, č.2. únor, 2000, str.6*).

„Kardinál (Vlk) zdůraznil potřebu »znovuobjevit duchovní základ Evropy« a dát procesu sjednocování kontinentu pevnou základnu tradičních morálních hodnot. Ke splnění tohoto požadavku by podle jeho slov mohla rozhodujícím způsobem přispět »inspirující síla křesťanské víry«... Kancelář Kohl vysoce ocenil přínos kardinála Vlka k demokratickým změnám v ČR a také jeho úsilí o dodání duchovního rozměru evropskému sjednocovacímu procesu.“ (Katolický týdeník č.4, 25.1.1998 nebo podobně také Katolický týdeník č.5, 2.2.1997).

Na síti Internetu se můžeme dočíst, že pětaosmdesátiletý *„... někdejší následník rakousko-uherského trůnu, nejstarší syn posledního rakouského císaře Karla I. a nynější poslanec Evropského parlamentu a předseda Panevropské unie, Otto von Habsburg... je... přesvědčeným stoupencem společných evropských institucí, jako je Evropská unie (EU). V rozhovorech pro tisk často zdůrazňuje její funkci jako bezpečnostního a politického útvaru. Její úloha ekonomická je podle něj až na*

druhém místě... Setkal se s prezidentem Václavem Havlem a začal se zasazovat o přijetí bývalých satelitů někdejšího sovětského impéria do evropských struktur... Otto Habsburský vystudoval státní a sociální vědy na katolické univerzitě v Lovani... V polovině třicátých let Habsburg vstoupil do Panevropské unie usilující již tehdy o integraci Evropy na křesťanských a demokratických základech...“ (ČTK, Praha, 19. listopadu 1997).

A papež se modlí slovy: „Nejsvětější Panna Maria, milovaná a uctívaná jak na Východě, tak i na Západě, kež vyprosí dnešním křesťanům, aby svorně pracovali na nové evangelizaci (tj. pokatolizování) a aby se všechny evropské národy setkali v jednom společném domě (tj. pod římskokatolickou církví v čele s Vatikánem), kam by každý vnesl svůj přínos... (Z promluvy Jana Pavla II. před modlitbou Anděl Páně 15.2.1998).“ (Katolický týdeník č.8, 22.2.1998).

Proč si toto zapojení východních postkomunistických států do Evropy přeje Vatikán? Jak NATO, tak i Evropská unie a další organizace, které s tím souvisejí, jsou ve skutečnosti dětmi římské papežské stolice z dřívějších let a právě za pomoci těchto struktur bude probíhat další katolizace v Evropě. Z pohledu Vatikánu je proto nutné, aby tyto papežské organizace pohltily a dostaly pod svou moc celou „křesťanskou“ (ve skutečnosti římskokatolickou) Evropu.

Mezinárodní organizace jsou obsazovány podle přísného výběru na základě zájmu mocností (viz **Dwight L.Kinman: The World's last Dictator, str.18, 23**). V EU hraje exkluzivní roli právě Vatikán. Proto hnací silou vstupu ČR do EU byli od počátku zejména kardinál M. Vlk, prezident V. Havel, předseda Křesťanské akademie, jezuitský kněz Tomáš Halík (včetně jím organizované iniciativy Impuls 99 a údajně nepřímo také výzvy: Děkujeme, odejděte), politické strany stojící za zájmy řk církve (KDU-ČSL, ODA, DU a US). Tito představitelé rovněž rozpoutali za pomoci prezidenta Havla kampaň proti opoziční smlouvě mezi ODS a ČSSD, která prý proces přijetí brzdí a zpomaluje.

Vedení řk církve zůstává v současné době stále na mezinárodní politické scéně a ideologicky se podílí na koncepci svého programu. Dokladem toho je zajištění pozic v EU (například soudnictví, školství a výchova, mezinárodní instituce). Výrazným příkladem je spolupráce evropských jezuitů na tzv. evangelizaci (rekatolizaci) Evropy.

Řk církev pracuje intenzivně na rekatolizaci Evropy rovněž prostřednictvím svých rozvětvených jezuitských evropských organizací: CEO, OCIPE, FCE, Evropské školy aj.:

„Evropská společenství, která spadají do CEO (konference evropských provinciálů, to je vedoucích jednotlivých oblastí jezuitského řádu) jsou tři: Brusel, Straßburg a Sarajevo. Jezuitská evropská díla (organizované akce) jsou také tři:

- OCIPE (Office Catholique d'Initiative pour l'Europe = Služba katolické iniciativy pro Evropu)

- FCE (Foyer Catholique Europeen = Evropské katolické středisko), a

- Evropské školy, které se snaží utvářet budoucího občana prostřednictvím křesťanských (tj. římskokatolických) hodnot.“ (Časopis Jezuité, č.1, ročník IX, r.2000).

ZÁVĚR:

Vatikán infiltroval podle starých jezuitských taktik také všechny militaristické organizace prostřednictvím vojenských kaplanů, inicioval a plně podporoval vznik nadnárodního NATO a nadnárodního sdružení všech evropských států – EU. Cílem těchto aktivit je kromě jiného také usnadnění a urychlení katolizace států bývalého Východního bloku včetně ČR.

21 ZÁKULISNÍ CENTRALIZACE

Jedním z hlavních prostředků k dosažení cílů, jak jednat „přes hlavy lidu“ (tj. soustředit moc do rukou jednotlivce nebo organizace do jednoho řídicího centra), čímž se omezí pravomoc a dosáhne se

podřizování mas lidí i celých národů jednotlivci, je centralizace. Rozhodující vliv v těchto centralizovaných organizacích mívají nejvýznamnější velmoci, ostatní členské země víceméně přispívají k dosažení jejich vytčených cílů. Napohled jakoby demokratické společenství je tedy prakticky zmanipulované.

Příkladem zákulisní centralizace je např. NATO, Evropská unie, Světová banka, OPEC (centralizace zemí vyvážejících ropu), globalizace světa, ekumenismus a jiná centralizovaná hnutí, organizace a společnosti. Např. v Ekumenické radě církví jsou zástupci jednotlivých církví, kteří za své církve jednají (jedinci jednají za celou církev). Ovšem hlavní slovo má jednotlivec – vedoucí – předseda Ekumenické rady církví. Tímto předsedou (jednotlivcem) jsou všechny zúčastněné církve manipulovány, aniž mají skutečnou možnost tuto činnost ovlivnit. Centralizace je v podstatě shrnutí kompetencí a pravomocí do rukou jednotlivce, který má pověření prosazovat a realizovat potřebný program a politiku. Tato činnost je většinou zdůvodňována potřebnou koordinací. Jde prakticky o postupné omezování a oklešťování kompetencí a tím zvyšování podřízenosti ústřední instanci. Při centralizaci je zajištěna podřízenost politické nebo jakékoliv jiné organizace vrcholné ideologické moci.

Žádoucí politiku centralizačních mezinárodních organizací zajišťují vybraní absolventi jezuitských diplomatických škol v USA a Anglii. Výběr zástupců z jednotlivých členských zemí do těchto centralizačních mezinárodních organizací bývá velmi cílený, aby v nich prosazování činnosti a cílů fungovalo hladce a bez překážek. Prokazatelně existuje souhra mezi nejvyššími funkcionáři školenými ve speciálních diplomatických jezuitských školách v Anglii a USA, kteří se mají stát vůdci nového světového řádu. Tento nastupující nový řád světové politiky je přesně založen na principech a zásadách jezuitského řádu, ze kterých již několik staletí vychází veškerá činnost, tj. taktiky a praktiky řík církve v mezinárodní politice.

NATO, EU a další mezinárodní organizace fungují na principu podřízenosti zájmům mocností, které jsou v těchto organizacích zastoupeny a mají rozhodující slovo a pravomoci. Například ředitel NAI, Jeffrey Gedmin, na otázku, zda jsou USA ochotny v případě nějaké potřeby skutečně poskytnout pomoc, odpověděl: „*Jde o to, aby Evropané nezatáhli USA do válek, které nebudou v zájmu USA. Když USA nebudou chtít, tak prostě nikam nepůjdou...*“ (*zpráva z denního tisku, 24.3.1998*). Co pokládají USA za svůj zájem? „*USA jsou mimořádně zainteresovány na neomezeném přístupu k surovinám v zahraničí. Kdyby se mělo rozhodnout o životních zájmech národa, rozhodně použijeme sílu, a když to bude nevyhnutelné, tedy i jednostranně.*“ (*Bill Clinton, r. 1994, denní tisk 22.12.1997*).

Např. Tošovského vláda, která nevzešla z demokratických voleb, byla organizována na jezuitském principu poslušnosti k nejvyšší církevní autoritě. Její sestavení podléhalo principu jezuitského řádu a byla složena převážně ze členů stojících za politikou kléru. Jak její kroky prozrazovaly, upevňovala s řík církví kontakty a organizovaně plnila její úkoly.

Nepřítelem pro vedení řík církve je každý, kdo odporuje poslušnosti a podřízení se zájmům jejího vedení. Proto například Pavel Dostál, ministr kultury, zpočátku narazil na silný odpor při řešení otázky vztahu církve a státu. Rovněž i všichni další, kteří svou činností a zájmy nejsou ochotni se podrobit a podřídit autoritě církve, budou narážet na odpor.

Kult přísné organizace a absolutní poslušnosti nejvyššímu představiteli řík církve lze pozorovat, když jde například o veřejné vyjádření stanovisek k určitým záležitostem, na kterých je řík církve zainteresována. Pak je možné zjistit, že všichni stojící za politikou řík církve, mají stejné, uniformní stanovisko. Příklad z poslední doby: Válku v Jugoslávii veřejně schválil hned po zahájení bombardování papež Jan Pavel II, krátce na to u nás kardinál M. Vlk, Daniel Hermann z Biskupské konference řík církve, Tomáš Halík, V. Havel a členové klerikálních politických stran u nás, to je KDU-ČSL, US, ODA s Danielem Kroupou (o jeho římském katolictví viz např. *Katolický týdeník č.11, 1996, str.4; příloha MF Dnes, 14.10.1993, str.20; ČRo 1, 19.8.2000, pořad: Doteky víry, 21.00–22.00*) a tzv. vybrané, prověřené, elitní skupiny společnosti našeho národa, stojící za zájmy řík církve.

V řk církvi existuje tvrdá disciplína a poslušnost, a to jak v aparátu řídicím, tak v aparátu pomocném. Do pomocného aparátu jsou vybráni a zapojeni také pro řk církev přijatelní členové z řad nekatolíků a odborníků. Například ve sdělovacích prostředcích, v náboženské redakci, v různých křesťanských společenstvech, v politickém aparátu i v ekumenických organizacích, na teologických fakultách i vysokých školách humanitního i technického směru a jinde. Tito lidé postupně zapadají do tohoto systému organizační poslušnosti, jsou doslova zmanipulováni, a aniž si to přímo uvědomují, slouží ideologii řídicího aparátu řk církve. Dokonce po dlouhých kontaktech se shledává, že se tito lidé mění povahově i názorově. I osobně slušní a vstřícní lidé, jakmile se dostanou do soukolí této *organizační hierarchie*, přestávají být vlastními pány, musí se podrobovat římskokatolickým záměrům. Když se z této závislosti někdo pokusí vymanit, je nejen zbaven vlivu, ale zpravidla je mu znemožněno jakékoliv další působení.

Poslušnost prostých řk věřících, kněží a biskupů svému papeži jasně definovala již stará dogmata (viz **kap.11–15**). O papežových pravomocích a nárocích na své poddané hovoří mnoho velmi solidních studií a historických pojednání. Ze všech vyplývá, že si papež nárokuje bezmeznou, slepou a nekompromisní poslušnost nejen ve všech otázkách řk doktrín, ale i ve věcech politických: „... *papež je nejenom biskupem Říma, ale také biskupem celého světa. Stejně tak Benedikt XIV řekl: »Papež je hlavní kněz celé církve, který může vzít z jurisdikce biskupa jakoukoli místní církev, kdykoli si to bude přát.«*“ (Peter de Rosa: **Temné papežství, str.153**). „*Věrní katolíci musí poslouchat nejen jasně narysované učení, ale i obvyklé autoritativní učení, jak to vyjádřili papež a biskupové.*“ (Ibid, str.154).

Jinými slovy to v konečném důsledku znamená, že každý prostý římský katolík a každý řk kněz a biskup a další funkcionáři celého řk systému musí bezpodmínečně na prvním místě poslouchat a respektovat papeže a vyplňovat nejprve jeho vůli a teprve potom na druhém místě smí poslouchat a plnit nařízení vlády a státních úřadů země, ve které žijí. Každý římský katolík je proto nejprve občanem Vatikánu s jeho římskokatolickým náboženským systémem, kterému plně podléhá a patří i fyzicky a teprve potom je občanem své vlastní země. Nikdy tomu nebude naopak. Autorita papeže a biskupů je podle neměnných dogmat vždy víc než autorita státu, jeho vlády a úřadů. Práva a povinnosti řk občanů k papeži a jeho biskupům jsou vždy nadřazeny nad právy a povinnostmi k jejich vlastní zemi. Proto také papežství nikdy nehájilo jiné zájmy než své vlastní a někdy i svých řk věřících, avšak nikdy nehájilo práva a svobodu nekatolíků nebo dokonce lidí nevěřících. „*Lev XIII řekl, že politicky »je vždy opravdu nutné, aby hlavní zájem byl – myslet nejvíce na to, jak sloužit zájmům katolicismu... Po druhé světové válce byl Pius XII. připraven exkomunikovat kteréhokoliv katolíka, který dal svůj souhlas komunistickému kandidátu místo katolickému.«*“ (Ibid, str.160).

Poslušnost biskupů nejlépe vyjádřil benátský kardinál a patriarcha, když v září roku 1894 vydal pastýřský list, kde píše: „*Když hovoříme o náměstkovi Krista, nesmíme obcházet pravdu, musíme poslouchat; nesmíme měřit, co řekl, abychom omezili rozsah naší poslušnosti... Společnost je nemocná... Jedinou nadějí, jediným lékem je papež.*“ (Ibid, str.273) „*Biskupové nepřisahají, že budou sloužit církvi a náboženství, ale že budou »udržovat, bránit, rozšiřovat a podporovat práva, pocty, privilegia a autoritu svého pána, papeže.« ... biskupové nemají žádnou nezávislost. Srozumitelně řečeno: biskupové a teologové mohou sloužit pravdě pouze svou poslušností papežovi.*“ (Ibid, str.153, 154). To se pochopitelně týká i všech řk prostých věřících a laiků vůči jejich knězi a vůči všem řk biskupům a kardinálům.

„*Podle dekretu Pastor aeternus, hlavního dekretu I. vatikánského koncilu (1869), papež není pouze »dohlížitelem« nebo vysokým administrátorem církve. Má »plnou a nejvyšší jurisdikci církve v těch otázkách, které se týkají předpisů a nařízení církve, rozšířených po celém světě.« Papežova moc je svrchovaná; vztahuje se přímo a s okamžitou platností na každý kostel, každého pastora, každého laika. Koncil prohlašuje, že toto tvrzení znamená... »zachovávat jasné a výslovné dekrety obou našich předchůdců, římských papežů a všeobecných koncilů.«*“ (Peter de Rosa: **Temné papežství, str.261–262**)

ZÁVĚR:

Řk systém používá zákulisní centralizaci jako prostředek k oslabení pravomoci ve všech oblastech společenského, politického, ekonomického, vojenského, kulturní a náboženského života. Prostřednictvím zákulisní centralizace Vatikán iniciuje a spoluvytváří nadnárodní organizace, instituce, hnutí a společnosti (např. NATO, EU, Ekumenismus aj.), které shromažďují a předávají Vatikánu strategické informace. Tyto centrální orgány mají současně výkonnou pravomoc k prosazování ideologických cílů řk církve a ke svazování nižších organizačních článků. Centralizované subjekty jsou „prodlouženou rukou“ Vatikánu sloužící k realizaci neměnného cíle – k totální katolizaci celé Evropy a dalších kontinentů. Jejich spolupráce s Vatikánem je založena na přísné poslušnosti celému řk systému podle schématu: Napřed musíš poslechnout papeže a jeho biskupy, pak teprve ty ostatní. Napřed patříš Vatikánu a papeži, teprve potom těm druhým.

ČÁST IV – PŘÍMÉ DŮSLEDKY ZÁKULISNÍ ČINNOSTI V ČESKÉ REPUBLICE

22 POUČENÍ Z DĚJIN A TAKTIK ŘÍMSKOKATOLICKÉHO SYSTÉMU

V předchozích dvou částech bylo stručně ukázáno, že v pozadí za politickou a náboženskou zákulisní činností v ČR stojí hlavně řk církev, která přesně podle plánu a svých cílů infiltruje krok za krokem všechny oblasti společenského, politického, kulturního, ekonomického, vojenského a vědeckého života. Bylo rovněž zdokladováno, že tato zákulisní řk infiltrace je prováděna s podporou některých představitelů státu, některých vládních orgánů, některých státních úřadů a všech klerikálních politických stran.

Taktiky a dějinné souvislosti načrtnuté v předchozích dvou částech nás vybízejí k velmi důležitému, závažnému souhrnnému závěru:

Přímým konečným důsledkem zákulisní činnosti římskokatolické církve v České republice JE LIKVIDACE PŮVODNÍCH KŘESŤANSKOBIBLICKÝCH HODNOT A PŘEMĚNA DEMOKRACIE NA ŘÍMSKOKATOLICKÝ SYSTÉM neboli REKATOLIZACE CELÉ SPOLEČNOSTI A STÁTU S CÍLEM VYBUDOVAT RYZE ŘÍMSKOKATOLICKÝ STÁT.

Tak tomu totiž bylo v historii vždy, když se ve kterémkoliv království zavedly jezuitské taktiky a praktiky. Pokud se jim včas nezabránilo, pak jejich konečným důsledkem nebylo nikdy nic jiného než papežská katolizace celého národa.

Katolizace se odehrávala podle následujícího schématu: Jakmile se římskokatolický systém cítil v infiltrované zemi již silným, nastala veřejná likvidace původního, biblického učení Ježíše Krista z Nového zákona, výroky a myšlenky apoštolů se překroutily a předkládaly králi, jeho dvoru a lidem tak, aby papežství získalo trvalý náboženský monopol a trvalou pozemskou moc nad samotným králem. Pokud se proti tomu opět nikdo nevzepřel, donutil jezuitský řád postupně panovníka k tomu, aby vyhlásil římskokatolické náboženství za státní a legální a všechna ostatní náboženství, hlavně reformační a židovské, za protistátní a nezákonné. Tím začala etapa římskokatolického státu a poslední etapa katolizace se mohla projevit ve své plné zrůdnosti.

Jakmile bylo dosaženo vyhlášení řk církve a jejího náboženství za státní, nastaly okamžitě represe, pronásledování, mučení, věznění a likvidace protestantských církví a protestantů s cílem úplného zničení všeho, co by jakkoliv připomínalo skutečnost, že římské papežství nebylo předtím žádnou státní náboženskou institucí a že si své místo pod sluncem dobývalo vždy ohněm, mečem a diplomacií.

Do dnešní doby se snaží řk církev v čele s papežstvím utajit pravdu, že původ dnešního řk systému leží v pohanském Římu a jeho náboženství, že náleží do Babylonu a Egypta. Do dnešní doby se snaží řk náboženský systém zakrývat tu skutečnost, že než si vydobylo své současné postavení na Zemi, muselo předtím zlikvidovat mnoho křesťanských národů, mnoho křesťanských panovnických rodů a vyhubit každého, kdo odhalil jeho skutečný původ a kdo pochopil, že se římskopohanský náboženský systém narouboval na původní křesťanství a že si z jeho učení udělal svoji „křesťanskou“ masku. Římské papežství si v průběhu dějin muselo podmanit a podříditi všechny krále a císaře, každého panovníka a pokořit mnoho zemí, než si postupně vydobylo v jednotlivých zemích statut legální, státní, náboženské instituce v podobě „křesťanského“ systému a vytěsnilo tak protestantské církve z jejich postavení.

Tam, kde bylo papežství státem uzákoněné a zlegalizované, bylo okamžitě převedeno celé školství pod římskokatolickou správu, od škol nejnižšího stupně až po univerzity a vysoké školy. To samé se stalo s veškerým majetkem státu a všemi vojenskými a zbrojními složkami země. Od té chvíle všechno podléhalo Římu, který určoval, jak a s čím se má dál disponovat, neboť je papež od středověku pokládán za „nejvyššího administrátora a správce veškerého církevního majetku“, což bylo oficiálně vyhlášeno „podle církevního rozhodnutí číslo 1518 sbírky z roku 1917.“ (Peter de Rosa: *Temné papežství*, str.31).

Toto schematické shrnutí najdeme rozvedené ve všech historických studiích jako např. v literatuře od J. Pekaře, R. Fülöp-Millera, J. A. Wylieho, T. V. Bilka, J. Micheleta, J. Kadlece, L. H. Lehmana, D. Hamšíka, P. de Rosy, G. S. Fabera, P. Allixeho, W. Jonese, H. Ch. Lea, J. G. Graye, J. H. M. d'Aubigného a dalších.

Stejně tak postupoval Vatikán ve 30. letech našeho 20. století: „Papeži Piovi XI. se také zdál Mussoliniho výklad konkordátu příliš blahovolným při posuzování svobody jiných náboženství v Itálii. Pius trval na tom, že jiná náboženství nemají v Itálii žádných práv a že je jim jen »dovoleno« sloužiti Bohu z důvodů klidu. »V katolickém státě«, řekl Pius, »musí být svobodě svědomí a diskusím rozuměno v soulase s katolickým učením a zákonem, který je potlačuje«. Prohlašoval rovněž, že nemůže být dovolena kritika katolického náboženství a že podle podmínek konkordátu podléhá jakákoliv diskuse o náboženství trestu podle zákona, ať již je to diskuse ústní nebo psaná, neboť by „snadno mohla svěsti z cesty dobrou víru těch, kdo jsou méně osvíceni«. V roce 1930 Mussolini sám dal přepsat trestní zákoník a v článku 402 předepsal trest vězení každému, kdo snižuje tzv. »státní náboženství.«“ (Lehmann, *ibid*, str.21, 22).

O dnešní situaci např. v USA píše bývalý římskokatolický kněz Lehmann toto: „Dokonce i nejliberalnější katolický církevní hodnostář v USA, Msgr John A. Ryan, opakuje znovu a znovu, že Spojené státy v případě, kdyby se staly zemí s katolickou většinou, byly by nuceny změnit a změnily by svou ústavu tak, aby byl umožněn »politický zákaz« všech církví nekatolických. Cílevědomý postup římských katolíků v otázce postavení římskokatolické církve v demokratické Americe je autoritativně vyjádřen v oficiální učebnici právního oddělení katolické university ve Washingtonu D.C.“ (Lehmann, *ibid*, str.8).

Proč se Američané dali oklamat činností a cíli řík církve? Jsou to hlavně tři důvody:

- „Jejich nezáměr o vztahy mezi církví a státem, jež jsou důležitým faktorem ve vládě.
- Jejich přehlédnutí katastrofálních důsledků římského politického církevnictví v minulých stoletích.
- Úmyslný zmatek způsobený v Americe římskokatolickou propagandou, zakrývajícím skutečné cíle římskokatolické politiky v demokratických zemích.“ (Lehmann, *ibid*, str.7).

Poučí se z toho státotvorné a zákonodárné složky České Republiky?

Dnes se řík církev snaží své skutečné světovládné duchovní i politické ambice na monopolní postavení po celé Zemi zastříti pláštěm ekumenické spolupráce s ostatními církvemi. Pod rouchem přátelství, vzájemného porozumění, tolerance a bratrské jednoty si vytváří klidné, ničím nerušené prostředí, v němž postupně zákulisně upevňuje své pozice a nenápadně tak nabývá na původní síle, jakou měla ve středověku a částečně i v novověku.

V České republice se zatím proti římskokatolickým taktikám a praktikám nikdo otevřeně nepostavil. Nebyly vůbec demaskovány. Nebylo o nich informováno ani v jednom sdělovacím prostředku, nebyly demaskovány a diskutovány ani na půdě parlamentu či senátu, ani je nedefinoval žádný vládní činitel. Ochromení řík taktik a praktik spočívá v jejich veřejném odhalení a v jasném demonstrování, kam to může Českou republiku zavést, dovolíme-li jejich pokračování. Úplná likvidace řík taktik a praktik včetně neměnného cíle řík církve spočívá v jejím neustálém sledování a ve veřejném odhalování a vysvětlování všech jezuitských a papežských praktik, které s naším státem souvisí. Účinnější postup neexistuje.

V jaké jsme nyní fázi rekatolizace? Následující kapitoly ukazují, že jde již o víc než jen o samotnou infiltraci. Římskokatolická rekatolizace dnes už přechází do dalšího stádia katolizace – do likvidace původní křesťanské historie českého národa.

23 LIKVIDACE ODKAZU MISTRA JANA HUSA

Jedním z prvních tahů likvidačního stádia rekatolizace, který řk církev provedla, byla likvidace historie českého národa spojené s původním, čistým biblickým křesťanstvím. Prostřednictvím svých nástrojů v masmédiích rozšířila dnes již všeobecně přijímaný názor, že česká duchovní minulost vyvěrá a čerpá HLAVNĚ z pohanských, keltských dějin a že HLAVNÍM „křesťanským“ mezníkem zde byl příchod římskokatolických (!) věrozvěstů Konstantina a Metoděje, dále křesťanský přínos římskokatolického (!) Vojtěcha a římskokatolického (!) sv. Václava, jehož největším přínosem prý bylo mírové spojení „barbarského a nekřesťanského národa českého“ s „křesťanským Německem“. Nikdo se proti těmto strašlivým lžím neozval a neozývá doposud. Všechno je přece už tak dávno... Veřejnost – vzdělaná i prostá – to vzala jako hotovou, pravdivou věc. Sotva kdo postřehl, že došlo k vytlačení původního čistého biblického řeckého křesťanství z historie Čechů a k naroubování římskokatolického náboženství na jeho místo. Došlo tak k jednomu z nejdůležitějších kroků likvidačního stádia rekatolizace.

Co však udělat s Mistrem Janem Husem z Husince? Toho už si veřejnost vzít nenechala. Tady církev narazila. Vzdělanci se konečně začali ozývat, jakmile si řk církev dovolila vztáhnout své ruce na představitele ryzího protestantismu a udělat z něho zase jen římskokatolického kněze, jako kdyby se v historii téměř nic nestalo.

Husův přínos a odkaz českému národu není v definování sociální nespravedlnosti ve městech a na vesnicích, jak se nám snažili namluvit komunisté. Ani není v evropském ekumenismu, jak se nám snaží vsugerovat řk církev (viz např. **LN, 3. až 8. 7, 1996**). Husův odkaz je v návratu k původnímu, biblickému křesťanství, k původní víře Ježíše Krista, k původní zbožnosti starozákonních a novozákonních velikánů a kladných postav. Husův odkaz je v nabádání celého českého národa, aby se vrátil ke své původní víře a zbožnosti, jakou měl národ v minulosti ještě předtím, než do Čech vstoupilo římskokatolické pohanské náboženství v křesťanském rouchu. To je první odkaz. A druhý Husův odkaz je nebát se římskokatolické církve. Tento odkaz spočívá v jeho reformačním duchu, s nímž se neohroženě postavil proti celému římskokatolickému systému. Ve svých spisech Mistr Jan Hus, ač sám římskokatolický kněz, jasně definoval, v čem je římskokatolické náboženství obludným a pohanským systémem a nebál se s tím vystoupit i veřejně ve svých kázáních a nakonec i před koncilem v Kostnici.

Zná dnes česká veřejnost, co Mistr Jan Hus hlásal a za jaké učení byl Řím upálen?

„Po nějaké chvíli zatroubil skvostně oděný trubač ve dveřích chrámové lodi a ihned hrdě vstoupil císař s mnoha pány, oblečený v drahocenné šaty; všichni pak, i císař Zikmund, se usadili na svá místa. Nato povstal kronikář a četl Husovi obžalobu sestávající ze 74 článků, z nichž hlavní důraz byl kladen na šest následujících:

1. *Obžalovaný nevěří v proměnu hostie,*
2. *opovrhne vírou v papežovu neomylnost a opovrhne vzýváním svatých,*
3. *popírá mocnost rozhřešení uděleného (hříšným) knězem a zpověď u něho,*
4. *zavrhne nepodmíněné poslušství k světským představeným,*
5. *zavrhne zákaz kněžského manželství,*
6. *nazývá odpustky hříšnou simonií proti Duchu svatému.*

Pro tyto a jiné bezbožné příčiny a řeči jest Jan Hus obžalován z kacířství a povolán před císaře a církevní otce, aby zásady svého učení odprísáhl.“ (Výslech, odsouzení i upálení Mistra Jana Husa, Ličí očitý svědek POGIUS, Tisk Brno, 1993, str.42-43).

Právě tyto odkazy Mistra Jana Husa chce nynější římskokatolická církev úplně zlikvidovat a na jejich místo podsunout ekumenickou ideologii, která by byla přijatelná nejen pro Řím, ale i pro české reformační církve. Tuto likvidaci provádí opět jezuitskou metodou: Řk církev polituje drastického způsobu při Husově smrti a vyhlásí nový pohled na Husa a česká veřejnost na oplátku zapomene na Husovo skutečné učení a nebude již nikdy více připomínat jeho protiřímskokatolický postoj. Chytristika Říma je zde více než jasná.

Dnes jsou navíc tendence vypracovat úplně nový „ekumenický“ životopis Jana Husa a změnit církevní dějiny českého národa, jak o tom hovoří **kapitola 24** a článek v příloze „**Církev mění pohled na své dějiny**“: „*Není papežova omluva za Husovu smrt málo? Neměl by vzniknout v dohledné době ekumenicky přijatelný Husův životopis? Nebylo by vhodné, aby redakci takového životopisu bylo pověřeno grémium - sice ekumenické, avšak mimo jakékoli konfese?*“ ptá se Jan B. Lášek z Husitské teologické fakulty. Sekretář Komise pro studium problematiky spojené s osobností, životem a dílem Mistra Jana Husa František Holeček však předpokládá, že Husova bibliografie by mohla být vydána až u příležitosti šestistého výročí jeho upálení jako kacíře v roce 2015. „Je třeba zvážit a vydat ještě mnoho materiálu,“ poznamenal Holeček.“ (MF Dnes, 29.6.2000, str.6).

ZÁVĚR:

Řk církvi se již podařilo v ČR postavit se na místo původního čistého křesťanství v raných dějinách českého národa a při pokusu učinit totéž s dobou Jana Husa narazila na odpor protestantských církví. Vatikán se nyní snaží Husův životopis a Husovy životní odkazy pokatolčit a to, co zlikvidovat nepůjde představit veřejnosti jako záležitost výhradně řk církve. Cílem Vatikánu je zastřít jeden ze zřetelných pomníků boje řk církve proti české i světové reformaci a posílit si tak svoji budoucí pozici v ČR.

24 NÁSTROJE PRO LIKVIDACI ODKAZU MISTRA JANA HUSA

První z hlavních nástrojů řk církve pro rekatolizaci dnešní České republiky je tzv. Husovská komise. Má za úkol pozměnit (přesněji zlikvidovat) Husovy odkazy – jeho pravdivý, skutečný náboženský život a víru a jeho reformační, protikatolické učení.

Druhým hlavním nástrojem řk církve k rekatolizaci ČR je Ekumenická rada církví (ERC). Komise i ERC spolu velmi úzce spolupracují. Ekumenická rada církví sdružuje převážně reformační církve a stejně jako Husovská komise slouží jako prostředek k dosahování cílů řk církve. Předseda ERC Pavel Smetana vstupuje za reformační církve do různých aktivit řk církve, například k získání majetku pro řk církev, podporuje různé politické petice, kterými řk církev prosazuje své cíle. Jeho osobní vlastnosti odpovídají výběru kádrů vhodných do pozic řízení z hlediska zájmů a politiky řk církve. ERC se stala nástrojem rekatolizace tím, že pomáhá vytvořit jednu církev pod vedením Vatikánu. Členové nekatolických církví, sdružených v ERC jsou činností ERC manipulováni, aniž mají skutečnou možnost ji ovlivnit. Pečlivě jsou rovněž vybíráni zástupci nekatolických církví ve sdělovacích prostředcích ČT i ČRo, kteří pracují spolehlivě pro politiku řk církve pod hlavičkou ERC.

Hus byl pro zakladatele Československé republiky základem české státnosti na rozdíl od prorakouské orientace tehdejší římskokatolické církve. „*Na den pětistého výročí Husova upálení v roce patnáctém jsem v Ženevě v reformační síni za předsednictví Luciena Gautiera vystoupil s Denisem veřejně proti Rakousku. Ten den jsem volil proto, abychom i v očích světa navázali na historickou kontinuitu, na dějiny našeho státu.*“ (Karel Čapek: *Hovory s TGM, 1969, str.129*).

Má-li být tato kontinuita překonána, je nutno zbavit Mistra Jana Husa jeho vlastní identity a vytvořit obecně přijatelnou postavu mravně bezúhonného, dogmaticky pravověrného, pro věc zapáleného římskokatolického kněze a reformátora církve, který to ve svém zápalu v něčem přehnal, ale upálen být neměl. Zmizet musí dle záměru Vatikánu Mistr Jan Hus, který odmítá podrobit se jakémukoli autoritě, je-li v rozporu s jeho svědomím, mistr Jan Hus moderní a burcující svým důrazem na to, že lidská bytost nesmí být žádným člověkem programově manipulována.

Husovská komise byla ustavena (z podnětu papeže Jana Pavla II. při jeho návštěvě České republiky) dne 11.6.1993. Oficiální název zní: „**Komise pro studium problematiky osobnosti a díla Mi-**

stra Jana Husa při České biskupské konferenci“ (řkc). Sekretářem komise byl římskokatolický řeholník ThDr. Fr. Holeček, OM. Později byla kromě toho ustavena k podobnému účelu, totiž k zamlžení historické skutečnosti, ještě další komise týkající se rekatolizace, a to při Ekumenické radě církví a opět při České biskupské konferenci (řkc) (viz např. **LN, 3.7.1996, str.16**).

Husovská komise byla ekumenická v tom smyslu, že do ní byli přibráni i někteří zástupci církví navazujících na českou reformaci, ovšem loajální pro vytčený cíl. Tímto cílem bylo od počátku tzv. vyhojení ran minulosti a smíření historické paměti církví v naší republice. Osoba Mistra Jana Husa se proto měla stát inspirací pro jednotu a pro vzájemné společenství namísto důvodu k rozdělení.

Dílčí zprávu o práci komise podal referát ThDr. Fr. Holečka na schůzi Tábořského muzea a Husova muzea v Praze v Táboře dne 22.9.1998. Konkrétně bylo sděleno:

- 19.9.1998 čeští biskupové oficiálně požádali papeže, aby do chystané omluvy za křížové výpravy zahrnul i křížové výpravy proti Čechům v 15. století. Tato žádost byla přijata.
- Husovská komise získala zvláštní vážnost tím, že se stala jedním z 31 tzv. dialogů Svatého Stolce, které měly připravit překonání nejzásadnějších problémů mezi katolíky a evangelíky, respektive i jinými nekatolíky, k počátku třetího tisíciletí.
- Papežská Rada pro jednotu křesťanů rozhodla připravit symbolické poselství ke třicetileté válce ve Schwarzenberském paláci v Praze, protože tato válka začala a skončila v českých zemích.
- Papež rozhodl, aby ostatky padlých na Bílé hoře byly symbolicky pohřbeny představiteli římskokatolické církve a Ekumenické rady církví, což bylo uskutečněno v kostele Panny Marie Vítězné, to je té, která podle historického výkladu římskokatolické církve v té době zajistila řk církvi vítězství na Bílé hoře. Tento kostel na Malé Straně, známý pod názvem U Pražského Jezulátka, byl přestaven z původního evangelického kostela, konfiskovaného právě po Bílé hoře.
- Sekretář husovské komise byl jako pozorovatel pozván na sympozium o inkvizici 29.-31.10.1998 ve Vatikánu.

V poslední době se komise soustředila na přípravu čtyř základních dokumentů, které byla povinna předložit do konce roku 1999. Na jejich základě Svatý Stolec, konkrétně Jan Pavel II., na němž všechno záleží, měl přistoupit k rozhodujícímu výroku. První dokument se týkal Husova odvolání ke Kristu, druhý jeho chápání předurčení, třetí Husovy ekkleziologie (nauky o církvi) a čtvrtý se zabýval křížovými výpravami proti Čechům. Na podnět kardinála Vlka byl pověřen redakcí dokumentu doc. PhDr. Petr Čornej.

Zakončením a vyvrcholením práce husovské komise bylo 15.-17. prosince 1999 sympozium v Římě. Papež potom „*vyjádřil hlubokou lítost nad krutou smrtí Jana Husa, která se stala zdrojem mnohých konfliktů a rozdělení v myslích a srdcích českého národa*“.

Mistr Jan Hus byl pak zahrnut i do souborné omluvy papeže vyřčené dne 12.3. roku 2000, která se vztahovala na oběti exkomunikací, inkvizice, čarodějnických a kacířských procesů, křížových výprav a antisemitismu.

Všechny tyto akce jsou jednak *pozdní* a jednak neřeší *podstatu* věci. Politování je vysloveno vzhledem k brutálnímu způsobu nakládání s oběťmi, nikoliv vzhledem k příčině pronásledování a k odlišným názorům i postojům. Tak např. právě Mistr Jan Hus, který byl před svým upálením z kněžství odsouzen, je dosud pro římskokatolickou církev nepřijatelným zejména pro svou ekkleziologii (nauku o církvi), protože odmítal zprostředkovatelskou úlohu církve mezi Bohem a člověkem a způsob její světské vlády, platný a existující v římskokatolické církvi dodnes. Proto nemůže být logicky Hus touto církví rehabilitován a není ani důvod si to přát.

Vlastní smysl iniciativy „*omluva za krutou Husovu smrt*“ spočívá proto především v zamlžení minulosti do nepřehledna ve snaze udělat za všemi událostmi i jejich příčinami „tlustou čáru“, a tím učinit římskokatolickou církev českému národu přijatelnější, aby se mohlo její vedení snáze zapojit do současného dění a tak uskutečňovat své neměnné cíle vytčené již v dávném středověku. „*»Drolí a hroutí*

se obraz nepřítele, což je předpoklad vzájemného plodného soužití do budoucnosti,« řekl o sváru katolické a reformační tradice v českém povědomí Holeček.“ (MF Dnes, 29.6.2000, str.6, celý článek je v příloze).

ZÁVĚR:

Řk církev provádí likvidaci vlastní identity Mistra Jana Husa a jeho odkazů prostřednictvím svých nástrojů – Husovské komise a Ekumenické rady církví. Cílem je zamlžit zápornou minulost řk církve, kdy drtila českou reformaci, a dosáhnout tak nepřerušené celodějinné římskokatolické kontinuity v kladném světle neboli vyhlásit, že celá křesťanská historie českého národa byla výhradně římskokatolickou záležitostí s pozitivním vlivem. Konečným cílem je pak usnadnění dokončení totální rekatolizace celé ČR, jejíž počátky jsou v pobělohorské době.

25 PROČ NEMŮŽE BÝT MISTR JAN HUS ZNOVU OZNAČEN ZA ŘK KNĚZE

Existují dva hlavní důvody, pro které nemůže být reformátor Mistr Jan Hus z Husince považován i po své smrti za římskokatolického kněze a proč tudíž nemůže být vyhlášen za svatého:

První důvod je ten, že Jan Hus byl koncilem krátce před svou smrtí nazván „*nenapravitelným kacířem*“, byl zbaven svého kněžství (byl tzv. odsvěcen) a navíc byl z řk církve natrvalo vyobcován neboli vyloučen (exkomunikován). Mistr Jan Hus umíral v plamenech jako reformátor a protestant, který se hlásil k učení anglického reformátora J. Wycliffa.

Druhý důvod je ten, že Jan Hus své učení NIKDY neodvolal, nezrušil ani nezpochybnil, a to ani svým životem a vírou, ani písemně. Hus nevěřil v proměnu hostie (eucharistii, která je ústředním bodem římskokatolické mše). Vycházel ze skutečnosti, že o ní neučí ani Bible. Hus opovrhoval vírou v papežovu neomylnost, neboť tím opovrhne sama Bible; Hus opovrhoval vzýváním svatých, neboť jimi opovrhne i samo Písmo; Jan Hus popíral mocnost rozhřešení uděleného (hříšným) knězem a římskokatolickou zpověď u kněze, neboť stejně tak to popírá i sama Bible; Jan Hus zavrhoval nepodmíněné poslušství k světským představeným, neboť Bible před tímto otroctvím varuje; Hus zavrhoval zákaz kněžského manželství, neboť Bible nic takového nezakazuje; Hus nazýval odpustky hříšnou simonií proti Duchu svatému neboť stejně tak činí i Bible svatá; Mistr Jan Hus odmítal samospasitelnost církve, neboť totéž hlásá i Bible; a zavrhoval zprostředkovatelskou úlohu církve mezi Bohem a člověkem prostřednictvím řk duchovních a svatých, neboť to zavrhuje i Bible.

První důvod, to je zbavení římskokatolického kněžství a exkomunikaci Jana Husa, řk církev nikdy neodvolala a nezrušila. Nad tím se pozastavuje i bývalý řk kněz Oddilo Štampach: „*Hus byl upálen proto, že ho církev vyobcovala, a to zrušeno nebylo.*“ (MF Dnes, 29.6.2000, str.6, celý článek je v příloze) nebo tisk z roku 1996: „*Od rozsudku kostnického koncilu, který hovořil o českém knězi jako o tvrdošíjném kacíři, katolická církev nezměnila oficiálně své stanovisko k Janu Husovi, přestože je zde patrný značný posun, a to i na nejvyšších místech. Papež Jan Pavel II. již v roce 1990 při návštěvě u nás přiřadil Husa k reformátorům církve a vyzval české teology ke zkoumání jeho osoby a díla. Církevní cenzury (tj. tresty odsouzení pro kacířství, klatba apod.) nebyly však dosud sňaty z Husovy osoby ani jeho díla.*“ (LN, 3.7.1996, str.16). Pro řk církev tedy není Hus jejím členem, není římským katolíkem, a tudíž dnes řk církev nemá právo se k Husovi hlásit jako ke svému římskokatolickému členovi, natož dokonce jako k řk knězi. Nemůže se k němu hlásit ani jako k římskokatolickému členovi v církevní kázni. Řk církev tedy kromě vraždy, kterou by dnes chtěla ráda vzít zpátky, udělala ještě jeden čin, který zpátky (na rozdíl od ústní distance od vraždy) vzít nikdy nemůže, a to Husovu exkomunikaci.

Co by se stalo, kdyby tak učinila? To souvisí s druhým důvodem. Dala by Husovi v jeho učení, s nímž umíral na hranici, za pravdu. Anulovala by tím neomylnost papeže, kterou o 455 let později řk církev vyhlásila veřejně. Musela by anulovat také jeden z pilířů řk mystéria a ústřední bod řk bohoslužby – mši, to je znovuoobětování Ježíše Krista. Dále by musela přestat vzývat svaté, neboť nejsou spasitelé, musela by zrušit celý zpovědní systém – jeden z nejmocnějších nástrojů řk církve k ovládnutí lidstva, musela by zrušit celibát a dovolit kněžím, aby se ženili a zakládali rodiny, musela by zrušit odpustky, z jejichž prodeje byl např. vystaven svatopetrský chrám a které v různé podobě dodnes Vatikánu přinášejí desítky milionů dolarů ročně, anulovala by tím svoji samospasitelnost a duchovní nadvládu nad ostatními církvemi a anulovala by tím svoji zprostředkovatelskou službu mezi Bohem a člověkem. Navíc by se tím přihlásila k protestantským zásadám, a to zvláště Johna Wycliffa, na jehož učení Hus postavil své vyznání biblické víry. Tím by řk církev musela také odvolat všechna svoje nebiblická, jezuitská dogmata a doktríny. Tímto odvoláním svých dogmat by řk církev v podstatě přiznala, že buď přechází na protestantskou víru, nebo že jsou Wycliffovy protestantské zásady totožné s římskokatolickými dogmaty.

Hus umíral nejen jako nekatolík, ale svým vyznáním víry přímo jako protestant, zastávající protestantské zásady Johna Wycliffa. Z posledních slov Mistra Jana Husa těsně před popravou můžeme jasně poznat, že by také již nikdy nedovolil, aby byl znovu členem římskokatolického systému. Řk církev je vlastně tímto svým činem úplně zablokována. Nemůže Husa blahořečit a svatořečit, neboť není římským katolíkem a navíc je „nenapravitelným kacířem“ a je vyobcován a pro jeho protestantské vyznání víry sotva kdy bude zastáncem papežství. Nemůže tak učinit ani proto, že si to český národ od počátku svobodný a protestantský ve skutečnosti vůbec nepřaje. Nikdy by Mistr Jan Hus nepřipustil, aby byl tím, že ho římskokatolická církev vyhlásí za svatého, postaven na stejnou úroveň například vedle krutého rekatolizátora Sarkandera.

ZÁVĚR:

Mistr Jan Hus nemůže být znovu označován za římského katolíka ze dvou důvodů: Jednak byl z církve trvale exkomunikán jako nenapravitelný kacíř a jeho řk kněžství bylo trvale zrušeno tzv. odsvěcením a jednak své učení Jan Hus nikdy neodvolal, nezrušil, nezpochybnil, ani se ho nikdy nezřekl. Jan Hus umíral v plamenech již jako přesvědčený protestant s protestantským vyznáním víry, a nikoliv jako reformátor řk církve nebo jako řk kněz. Exkomunikací, odsvěcením a upálením Mistra Jana Husa je řk církev ve všech svých snahách o rehabilitaci Husa trvale zablokována. Nemůže Husa blahořečit ani svatořečit, neboť není římským katolíkem a ani to není vůle českého národa.

26 PAPEŽOVA NOVÁ EVANGELIZACE EVROPY

V předmluvě k německému překladu knihy **Ralfa Woodrowa: *Babylon, Mystery Religion - Ancient and Modern***, se píše: „Americký autor Ralf Woodrow sleduje původ římské církve u samých kořenů - ve starém Babylóně... Dále pak dává možnost oficiální katolické církvi, aby sama o sobě podala svědectví, a to prostřednictvím »Katolické encyklopedie« – ta už dýchá duchem liberalismu, který církev nutí k sebekritice. Druhý Vatikánský koncil (1962-65) tuto liberální cestu potvrdil... Toto období je definitivně pryč. O to se postaral současný papež Jan Pavel II, který - po svém zvolení za papeže (1978) rázně postoj »glasnosti« (otevřenosti) v římskokatolické církvi ukončil. Na počátku roku 1986 vyzval papež k »nové evangelizaci Evropy«. Je potřeba, »aby se každý člověk zasadil vší silou o věc ekumeny« (Oss.Rom. 31/01/89). Evangelizaci vnímá papež jako »pokřesťanstění«, to je rekatolizaci Evropy.“

Janu Pavlu II. se tedy jedná o vstípení nekatolických církví a hnutí do římskokatolické církve všech národů a společenství, což se má uskutečnit do konce roku 2000. Rekatolizace neboli evangelizace bude pro papeže Jana Pavla II. uzavřena teprve tehdy, až se všechna náboženství sjednotí pod střechou Vatikánu. Končící dvacáté století je charakterizováno jako období mariánských poutí. Jan Pavel II. udělal z Panny Marie sjednocující moc a ústřední symbol panujícího papežství. Příklady jím oživených poutních míst: Lourdy, Czenstochowa, Fatima.

ZÁVĚR:

Evangelizací Evropy je dnes nazýván proces katolizace celého evropského kontinentu. Sjednocujícím prvkem a ústředním symbolem evangelizace neboli katolizace je Panna Marie.

27 SYMBOL REKATOLIZACE EVROPY - MARIÁNSKÝ SLOUP

Tento symbol má stát na Staroměstském náměstí.

Následující text je převzat z veřejného dopisu historické společnosti VERITAS:

„Pravděpodobně jste se již setkali s informací nebo pojednáním v souvislosti se snahami o znovupostavení tzv. mariánského sloupu na Staroměstském náměstí v Praze. Protože mnohde jde o nepřesné a jednostranné informace, dovoluujeme si vás seznámit alespoň v této stručné formě s historicky pravdivými fakty.

Mariánský sloup (jeho stavba byla ukončena 30. září 1650) byl vysvěcen 13. července 1652 za přítomnosti císaře Ferdinanda III., což ukazuje na to, že šlo o záležitost politickou. Nápis na jeho podstavci zněl: »Panně rodičce bez poskvrny počavší za obhájení a osvobození města tuto sochu staví zbožný a spravedlivý císař«. Na vrcholu sloupu byla socha Panny Marie, šlapající po hlavě draka, který symbolizuje poražené protestanty – kacíře a na podstavci sloupu byla čtyři sousoší obdobné symboliky - zneškodnění kacířů v podobě ďábla a bojujících andělů, majících v ruce kříž a meč, tj. symboly duchovní a světské moci. Vzorem pro jeho stavbu byl sloup postavený v Mnichově vévodou Maxmiliánem na paměť vítězství císařských vojsk na Bílé hoře v roce 1620 sochařem P.Candidem v r. 1638.

Čtyři roky po uhájení Prahy před švédským vojskem, bojujícím na straně reformace, a po podepsání vestfálského míru (který znamenal definitivní konec náboženské svobody v Čechách a na Moravě a který zabránil exulantům, mezi nimi i J.A. Komenskému, v návratu do vlasti), byl tedy vztyčen v srdci Evropy památník, o jehož smyslu prof. J. Pekař napsal, že oslavuje vítězství legitimacy a katolicismu nad kacířským královstvím. Toto Pekařovo konstatování legitimovalo oprávněnou představu toho, že sloup je památníkem vítězství nad českou reformací a nad Českým státem, a nikoli pouhým památníkem mariánské úcty, jak se někteří obhájci znovupostavení sloupu snaží tvrdit.

Významným svědectvím o tom, jak důležitá úloha byla sloupu přisuzována, je Škrétův obraz, známý z rytiny z roku 1661, na které je tento mariánský sloup chápán jako budoucí duchovní střed římskokatolické Evropy. Zobrazená mapa Evropy zřejmě ukazuje, kam až měla sahat moc tohoto sloupu. Zahrnjuje nejen jižní a jihozápadní římskokatolickou Evropu a střední Evropu obsazenou po vestfálském míru, ale i východ a sever Evropy, které »patřily« pravoslavným a protestantům. Bylo tak nepřímě naznačeno, že tento sloup má být středem budoucí tzv. jednotné Evropy, ovšem s jediným náboženstvím, a to potridentským římským katolicismem (tridentský koncil, konaný 1545-63, odmítl jednat s protestanty).

Ke stržení sloupu došlo krátce po vyhlášení samostatného státu - 3.listopadu 1918, tedy týž den, kdy se na Bílé hoře konala obrovská manifestace, které se účastnilo asi 30 000 lidí. To asi vedlo některé katolické historiky k omylu, že rozvášněný dav sloup zničil. Ve skutečnosti ho strhli žižkovští hasiči,

kteří pro tento čin získal František Sauer. O tom, že nešlo o čin směřující proti veřejnému zájmu ani vandalství, svědčí skutečnost, že nebylo na F. Sauera, který se svým činem nikterak netajil, ani na žižkovské hasiče podáno trestní oznámení.

Myšlenka na znovuvybudování sloupu se začala šířit mezi našimi krajany v USA, zvláště v Chicagu, v padesátých letech. U nás vyvrcholila ustavením Společnosti pro obnovu mariánského sloupu v roce 1990. Přípravný výbor ve své zprávě mj. uvedl: »Tato významná památka byla neuváženě zničena pouličním davem v prvních dnech po získání samostatnosti v roce 1918«. Účastníci schůzky se shodli na tom, že tento čin je dodnes skvrnou na kulturní pověsti českého národa a že konečně nastala doba tuto škodu odčinit. Jejich společnost cílevědomě podniká kroky ke znovupostavení mariánského sloupu.

Třebaže postavení sloupu nebylo pro odmítavý postoj odboru památkové péče pražského magistrátu povoleno, v přípravě se stále pokračuje. V listopadu 1993 byla do dlažby Staroměstského náměstí zapuštěna kamenná deska s nápisem: »zde stál a opět bude stát mariánský sloup.« Protože bylo magistrátem povoleno pouze označení místa, kde stál sloup, Společnost musela zaplatit pokutu. Ani to Společnosti nezabránilo ve vyhlášení celonárodní sbírky doma i mezi krajany v zahraničí, ani v plánech na dovoz materiálu z ciziny.

Snaha o znovuvybudování sloupu je dnes anachronismem..i z hlediska urbanistického, protože náměstí dnes vypadá zcela jinak než v 17. století. A protože dnes žijeme ve svobodném demokratickém státě, byl by pro většinu lidí pokus o obnovení tohoto památníku první »železná opona« v Evropě na stejné úrovni jako například snahy o vybudování pomníku vzniku »Protektorátu Čechy a Morava« nebo »bratrské pomoci« v roce 1968 - to je k uctění symbolů vítězství totality.

Věříme, že tento list probudí členy reformačních církví i další občany, kteří mají zájem žít v pravdě a kterým není osud našeho státu lhostejný. Pokud máte zájem o podrobnější materiály k tomuto tématu, můžete se kdykoli obrátit na naši společnost. O dalších poznatcích vás budeme v případě potřeby informovat.

Některá důležitá upozornění:

1. Známou rytinu z r.1661, zobrazující mariánský sloup na Staroměstském náměstí v Praze jako duchovní střed Evropy, zhotovil K. Škréta na zakázku pouze jako výtvarník (viz příloha spisu). Byla provedena podle ideového námětu Jana Bedřicha z Valdštejna, pozdějšího pražského arcibiskupa, který ve své univerzitní práci právě toto přesvědčení, že mariánský sloup je středem rekatolizované Evropy, obhajoval. Je tedy mylné tvrzení, že ideový návrh rytiny náleží K. Škrétovi.

2. Mezinárodní katolický REPORT z listopadu 1997:

»Společnost pro obnovu mariánského sloupu se sídlem v Praze vznikla v roce 1990 a její cíle podpořil hned počátkem roku tehdejší pražský arcibiskup kardinál František Tomášek. 'Úmysl obnovit sloup jako symbol obnovené náboženské svobody a smíření v naší zemi považuji za chvályhodný'. V roce 1997 byl do čela Společnosti zvolen místo zemřelého kardinála Tomáška opat Strahovského kláštera Josef Michael Pojezdný. Řekl, že už nastala doba, aby se tato věc dovedla do konce. 'Když bude v čele Společnosti opat Pojezdný, nemám žádný strach o zdar díla', řekl výkonný místopředseda společnosti Kavička. Společnost navázala spolupráci se sochařem a kameníkem Petrem Váňou. Ten nabídl společnosti kontakt s českými krajany v Jihoafrické republice, kteří přislíbili, že by zaplatili vylovení potřebných pískovcových bloků. V Kapském městě by byl materiál naložen na loď. Počítáme, že by loď vyplula někdy v lednu 1999 a na jaře by sloup dorazil do Prahy.«

3. Z prohlášení valné hromady Společnosti pro obnovu mariánského sloupu v Praze 3. listopadu 1995: »Našemu úsilí o obnovu mariánského sloupu jsou kladeny značné překážky. Po zvážení těchto skutečností jsme se proto rozhodli přejít na dlouhodobější strategii a současně změnit zásadně i priority a taktiku našeho postupu. Kdybychom v současné době vyvíjeli publikační, společenský a politický nátlak na okamžité obnovení sloupu na Staroměstském náměstí, dotkli bychom se citů našich evange-

lických spolubratrů a spíše bychom v této přechodné a neurovnané době nejen uškodili naší snaze, ale v očích agnostické veřejnosti i pověsti katolické církve. Tím ovšem nic neměníme na našem konečném cíli. Pevně věříme, že když se nyní my přičiníme, Bůh nám pomůže a návrat české společnosti k evropským duchovním hodnotám nebude dlouhý, takže sloup na jeho místě, na nějž jedině patří, ještě uvidíme a náležitě oslavíme.»

ZÁVĚR:

Mariánský sloup, který má dle plánů řk církve znovu stát na Staroměstském náměstí v Praze, má být ve skutečnosti přímým symbolem rekatolizace celé Evropy a oslavou katolicismu. Jeho obnovením si řk církev chce znovu připomínat vítězství katolicismu nad českou reformací a vítězství legitimacy řk církve v celé Evropě. Má symbolizovat budoucí duchovní (tj. římskokatolický) střed celé Evropy, kterým má být Praha.

28 NEMĚNNÝ CÍL ŘK CÍRKVE POD VEDENÍM VATIKÁNU

Neměnný cíl řk církve pod vedením Vatikánu je plně platný i v současné době. Vede k totální rekatolizaci. Neměnným cílem řk církve je v první řadě prosazení jejího postavení jako jediné právně uznávané křesťanské církve ovládající veškerou činnost ve všech zemích světa, a to především v masmédiích, školství, výchově, kultuře a jiných důležitých oblastech.

Neměnného cíle může řk církev dosáhnout jedině za pomoci vlády autoritativní, avšak nikdy se souhlasem demokratických režimů. K dosažení toho je proto třeba v zemi s demokratickou ústavou vytvořit v příhodnou dobu takový typ vlády, který zaručí ochranu pouze jediné církvi – římskokatolické. K takové situaci došlo v ČR například následkem uměle vyvolaného puče a následného rozpadu koalice v ODS v roce 1997. Teprve pak byla možnost vytvořit pomocí tzv. poloúřednické vlády J. Tošovského (která nevzešla z demokratických voleb) vládu složenou ze všech členů stojících za prosazováním politiky kléru, a tak bez překážek schopnou naplňovat neměnný cíl řk systému.

Neměnný cíl řk církve je Vatikánem naprosto nezrušitelný a dokud není splněn, stále aktuální. Ve Španělsku se například podmínky k jeho uskutečnění vyskytly až téměř po 100 letech cílevědomé klerikální politiky. Z toho vyplývá, že ve Španělsku má dnes zákonný statut jediné řk církev. Jiná náboženství nemají v zemi žádného zákonného oprávnění a nepožívají žádné státní podpory.

Historie dokazuje, že se autoritativní řk církev v minulosti spojovala s autoritativními režimy. Například konkordát mezi Vatikánem a hitlerovským Německem byl první všeobecnou dohodou uzavřenou po více než 150 letech mezi řk církví a Německem.

Neměnný cíl byl připomenut také autoritativnímu režimu v Rakousku, a to samotným papežem Piem XI., jak píše **Lehmann, str.7:** „*Rakouským biskupům, kteří v roce 1938 radostně uvítali Anschluss (připojení) k Hitlerovu Německu, zaslal papež Pius XI. pokyny, v nichž jim připomněl »neměníci se cíl katolické církve.«*“

ZÁVĚR:

Neměnný cíl vatikánské politiky je trvalým motivem k zákulisní diplomacii Vatikánu, která má dosáhnout zajištění jeho veškeré svrchovanosti a moci po celé Zemi. K tomu používá rozmanitou strategii a taktiku, většinou prostřednictvím jezuitského řádu.

29 SHRNUÍ NEJDŮLEŽITĚJŠÍCH AKTUÁLNÍCH JEZUITSKÝCH TAKTIK POUŽÍVANÝCH V DNEŠNÍ DOBĚ

Neměnného cíle řk církve pod vedením Vatikánu je dosahováno následujícími taktikami:

1) CENTRALIZACE NA PRINCIPU VOJENSKÉ POSLUŠNOSTI.

Cílem této taktiky je dosáhnout podřízenosti lidí a národů. Centralizací se napomáhá prosazování zákulisní ideologie a tím nenápadnému upevňování nadřazenosti moci papeže nad světskou.

Popis taktiky: Jednání „přes hlavy lidu“ neboli soustředění moci do rukou jednotlivce nebo do jednoho řídicího centra. Výběr členů do centralizovaných organizací bývá velmi cílený (členové jsou vybíráni podle potřebných kritérií), aby v nich prosazování činnosti a cílů fungovalo hladce a bez překážek. Jsou obsazovány všechny důležité pozice pouze těmi, kteří jsou ochotni sloužit požadované ideologii. Jde o tzv. Obsazování vlastními lidmi. Centralizované organizace jsou tak podchyceny pod jedno centrální vedení. Tím dochází k propojení a souhře mezi nejvyššími vedeními jednotlivých centralizovaných subjektů fungující na principu podřízenosti zájmům vrcholné zákulisní instituce. Proto podpora centralizovaných subjektů a jejich nové vytváření je hnací silou a živnou půdou pro zákulisní činnost vrcholné zákulisní instituce. Je to současně prostředek k ovládnutí centralizovaných subjektů a pronikání do všech potřebných struktur za účelem získání moci a kontroly nad všemi sférami společnosti. (Viz **kap. 21** v této studii).

Použití taktiky v současné době (příklady):

- A) Zákulisní centralizací se vytváří nové výrazné proklerikální subjekty s vyhraněnou protidemokratickou ideologií např.: „**Impuls 99**“ (iniciováný kádry řk církve – M. Vlkem, T. Halíkem, D. Hermannem), výzva „**Děkujeme, odejděte**“, výběrová společenství – tzv. **Elity národa**, dále **Hudební společnost Zdeny Podhajské** (v čele C. Svoboda, M. Výborný, V. Holář, D. Kroupa, I. Medek, P. Eben, I. Hurník, P. Tigrid; patronem je Svobodná Evropa). Tyto aktivity jsou nenápadně napojovány na klerikální politické strany. (Viz **kap. 15** v této studii).
- B) Zákulisní centralizací je vytvářena jednota křesťanstva pod vládou papeže v rámci tzv. **ekumenického společenství**. (Viz **kap. 19** v této studii).
- C) Zákulisní centralizací je prosazována politika řk církve a papeže také v organizacích NATO, EU, OSN a dalších.

2) NEÚSTUPNÉ PRONIKÁNÍ DO VŠECH ZEMÍ A KONTINENTŮ.

Cílem této taktiky je proniknutí řk církve do jednotlivých zemí všemi prostředky za účelem katolizace podle plánu obnovy Svaté říše římské. To znamená současně také získávání vůdčí pozice v mezinárodních strukturách pod hlavou Vatikánu.

Popis taktiky: Infiltraci jednotlivých vlád a společenských oblastí kulturních, církevních a politických, dále v oblasti školství, vzdělávání, hromadných sdělovacích prostředků a jiných oblastí ze strany řk církve. Průnik do cizích zemí je uskutečňován bez ohledu na režim a politické zřízení všemi prostředky a způsoby. Nejvíce řk církvi vyhovuje ta vláda, která zavádí autoritativní a totalitní režimy a agresivní politiku. Pronikání se uskutečňuje také rozrušováním demokratických systémů a obsazováním důležitých strategických pozic vlastními klerikálními a proklerikálními stranami. Pronikání se děje také rozrušováním společenských struktur šířením a prosazováním řk ideologie na úkor ideologií druhých. V mezinárodních organizacích takto získává řk církev pozice a vliv k prosazování svých cílů v oblasti zájmů a plánů Vatikánu. (Po II. světové válce vyhláší papež Pius XII. „Plán na obnovu Svaté říše římské“). Pronikání je uskutečňováno hlavně matením veřejnosti (např. zamlžování historie, změna významů slov /např. „katolický“ místo „římskokatolický“, pojmem „křesťanství“ neprávem míněn římský katolicismus apod./), dále prostřednictvím řk propagandy a jiných metod a strategií. (Viz **kap. 16–21** v této studii).

Použití taktiky v současné době (příklady):

- A) Rozrušování neřímskokatolických církví **ekumenou**, v Rusku a v Řecku **rozkládání pravoslavné církve**. Například v Řecku byla vytvořena **církevní unie** se všemi východními církvemi, která požaduje, aby byl za její hlavu uznán římský papež.
- B) **Cesta naděje** – evangelizační (tj. rekatolizační) program činnosti římské církve v Británii, Americe, Francii a Anglii a dalších zemích. (Viz **kap. 16** v této studii).

3) ROZLEPTÁVÁNÍ A LIKVIDACE DEMOKRACIE I POD ZÁMINKOU BOJE ZA LIDSKÁ PRÁVA

Cílem této taktiky je vytvořit podmínky pro nastolení nedemokratické vlády chránící a prosazující zájmy římské církve.

Popis taktiky: Z důvodu nepřátelství vůči demokratickému zřízení ze strany římské církve je nutno demokratické systémy v zemích rozrušovat – tj. infiltrovat se záměrem je v konečném důsledku svrhnout a nahradit režimem autoritativním, který bude sloužit výhradně jejím zájmům. K rozleptávání demokracie se používá napohled demokratických skupin a zřízení. Likvidace demokracie se řídí papežskými dogmaty o tom, že demokracie je úhlavním nepřítelem římské církve, že „demokratická svoboda slova, tisku a náboženství je šílenstvím“ (papež Řehoř XVI.) a „svobodou zatracení“ (papež Pius IX.). Svobodě je nutno rozumět pouze v souhlasu s římským učením. V taktice se počítá s tím, že je nutno získat přízeň různých vrstev národa, bez níž nemůže režim produktivně fungovat. Je nutno vytvořit „elitní třídu společnosti“ a kádrový základ z obyvatel, o který je možno se opírat.

Použití taktiky v současné době (příklady):

- A) Snaha svrhnout demokracii v ČR pod záminkou boje za lidská práva prostřednictvím rozrušení opoziční smlouvy mezi ODS a ČSSD.
- B) Obsazení klíčových ideologických pozic po volbách, kde ve vládě V. Klause v koalici s KDU–ČSL a ODA zapustila římské církve hluboké kořeny do všech důležitých a vlivných struktur společnosti. Získala svůj vliv v klíčových rezortech veřejného života, ovládla pevně a spolehlivě masmédiu a propojila je s Vatikánem. Získala rozhodující vliv v politicko–ideologické sféře. (Viz **kap. 17** v této studii).
- C) Infiltrace ODS pomocí KDS, příprava na svržení demokraticky zvolené vlády V. Klause. (Viz **kap. 6** v této studii).
- D) Příprava puče ve vládě V. Klause za účelem likvidace demokraticky zvolené vlády ODS a tím záměrné vytvoření podmínek pro nastolení poloúřednické (autoritativní) klerikální vlády J. Tošovského chránící zájmy římské církve.
- E) Urychlené provedení protiprávních převodů státního majetku na římské církve v době Tošovského vlády r. 1998. (Viz **kap. 9** v této studii).

4) VÝCHOVA MLÁDEŽE POD VEDENÍM ŘÍMSKOKATOLICKÉ CÍRKVE

Cílem této taktiky je převzít výchovu a dohled nad školstvím s cílem výchovy mládeže v římském duchu s konečným cílem zajištění spolehlivých mladých kádrů stojících pevně za zájmy římské církve.

Popis taktiky: Obsazení učitelských míst na vysokých školách, a to zejména humanitního směru, vedoucích míst mládežnických, vzdělávacích a kulturních institucí a organizací. Obsazování spolehlivými kádry stojícími pevně za politikou římské církve. Taktika se řídí papežovým prohlášením o úplném a výhradním právu římské církve na dohled nad školstvím a výukou. Stát jí v tom údajně nemá právo omezovat a nesmí jí do toho zasahovat. (Viz **kap. 18.1** v této studii).

Použití taktiky v současné době (příklady):

- A) **UK** obsazena vlivnými aktivními ř. katolíky, např. rektor UK R. Palouš, T. Halík přednášející na FFUK a další římské katolíci.

- B) **Mládežnické organizace** YMCA, Junák, i kulturní vzdělávací instituce vedeny vybranými ř. katolíky ideologicky zaměřenými na tendenční převýchovu.
- C) Přebudován princip Masarykovské linie a tendenční výklad dějin na **vojenských školách**.
- D) **Křesťanská akademie** (tj. římskokatolická) v čele s T. Halíkem ovlivňuje výuku na státních školách. (Viz **kap. 18.1** v této studii).

5) VÝBĚR OSOB POUŽITELNÝCH PRO DŮLEŽITÉ, KLÍČOVÉ POZICE ŘÍZENÍ

Cílem této taktiky je získání prověřené nekatolické „Elity národa“, která spolehlivě slouží zájmům řk církve.

Popis taktiky: **Výběr osob** na základě jezuitské taktiky je prováděn podle těchto **kritérií**: Naprostá oddanost, absolutní spolehlivost a poslušnost, hluboká vnitřní loajalita, poddajnost a ovladatelnost a osoby, u nichž nehrozí, že by mohli později „přerůst přes hlavu“. Pod ideologickou kontrolou řk církve je nutno získat mozkovou kapacitu národa, jeho vzdělání a výkonnost. Proto existuje tvorba tzv. výběrových společenství „Elity národa“ i z řad nekatolíků a jejich začleňování do veřejného života a do řídicích rezortů, které mají být pod ideologickým vlivem řk církve. Činnost pracovníků je kontrolovatelná a pod dohledem. Za výhody lze u některých získat loajalitu, ústupky, časem i splynutí v ideologických požadavcích. Kdo se nepodřídí zájmům řk církve, je nepřítel.

Použití taktiky v současné době (příklady):

- A) Ekumenická rada církví (ERC) – její vedení odpovídá výběru kádrů z hlediska zájmu a politiky řk církve. (Viz **kap. 24** v této studii).
- B) V nekatolických církvích je prostřednictvím vybraných osob prosazována tolerance a tzv. ekumenický přístup, který v podstatě znamená přijetí prořímskokatolické orientace. Podvratná ideologická činnost se nejednou provádí pod rouškou ekumeny.
- C) Do elitních skupin národa sloužících ideologii řk církve patří například někteří historikové, redaktoři, komentátoři, nekatolíčtí církevní činitelé. Účastní se propagandistické činnosti v masmédiích, na deformaci historie, pomáhají rekatolizaci v ERC.
- D) Impuls 99, Děkujeme, odejděte, Hudební společnost Z. Podhajské.
- DI)

6) INFILTRACE V ŘADÁCH NEPŘÍTELE

Cílem této taktiky je zlikvidovat protivníka, kterým může být jak jedinec nebo malá skupina, tak i velké organizace či přímo státní, národní nebo nadnárodní subjekt.

Popis taktiky: Proniknout do řad vytipovaného nepřítele, paralyzovat ho tím, že se v jeho vnitřní struktuře způsobí oslabení nebo destrukce, následně se dosadí (implantuje) na původní místo vnitřní struktury vlastní struktura s řk ideologií a pak se celý subjekt nasměruje pod centrální kontrolu Vatikánem prověřených osob. V případě odhalení nebo jakéhokoliv neúspěchu a nezdaru se infiltrovaný subjekt zničí a totálně zlikviduje. Je to metoda, jak nejmenší politické subjekty mohou svrhnout demokraticky ustanovenou vládu a převzít nestandardním způsobem moc do svých rukou.

Použití taktiky v současné době (příklady):

- A) Infiltrace provedena např. stranou KDS pro rozrušení strany ODS pučem v roce 1997.
- B) Infiltrace demokracie ve svobodné společnosti (viz **kap. 16** v této studii).
- C) Infiltrace masmédií (viz **kap. 17** v této studii).
- D) Infiltrace veřejného mínění (viz **kap. 18** v této studii).
- E) Infiltrace školství (viz **kap. 18.1** v této studii) a další.

7) ROZEŠTÁVÁNÍ NÁRODA BEZOHLEDNOU NESNÁŠENLIVOSTÍ ZA ÚČELEM ZMANIPULOVÁNÍ

Cílem této taktiky je ovlivnit veřejné mínění do takové míry, že je celý národ poštván proti demokraticky zvolené vládě.

Popis taktiky: Provádí se taktikou na nejvyšší úrovni, která vede k obelstění národa.

Použití taktiky v současné době (příklady):

- A) Taktika byla použita v roce 1997 při inscenaci puče v ODS
- B) Spočívala ve vyvolání silné mediální kampaně o vykonstruovaných sponzorských aférách v ODS. Cílem bylo vyvolat odpor vůči V. Klausovi a jeho ODS a vytvořit tzv. ztotožňovanou jednotu národa proti korupci v ODS. Pak byla pohotově připravena a nabídnuta alternativa v podobě poloúřednické vlády J. Tošovského, která měla veškerou rozvrácenost v zemi zachránit. Cíle bylo dosaženo. Demokratická vláda a koalice V. Klause se rozpadla, k moci se dostala zcela proklerikální nedemokratická vláda J. Tošovského sestavená podle potřeby sloužit řk církvi.
- C) Podobné metody můžeme sledovat v případě tzv. Opoziční smlouvy mezi ODS a ČSSD v letech 1999 až 2000.

8) PŘIPRAVOVANÉ PUČE

Cílem této taktiky je odstranit a zlikvidovat protivníka.

Popis taktiky: Podmínkou taktiky je vytvoření vlastní zpravodajské a potlačovatelské instituce a jejích nástrojů. Taktika probíhá pod záminkou preventivního úderu proti něčemu, co se jakoby chystá a čemu je potřeba předejít nebo co je nutno odhalit. Dodatečným důkazem nebývá zpravidla víc než velikost a hmotnost vlastní akce. Ani věrohodnost těchto tzv. kardinálních důkazů nebyla nikdy prokázána.

Použití taktiky v současné době (příklady):

Taktika byla použita například v roce 1997 k rozbití koalice ODS s KDU–ČSL a ODA, namířena k likvidaci V. Klause a ODS a demokratického vývoje v naší zemi s cílem nastolit pouze proklerikální vládu sloužící zcela politice řk církve.

9) PROPAGANDA A VYUŽITÍ SDĚLOVACÍCH PROSTŘEDKŮ JAKO ZÁKLADNÍHO NÁSTROJE MANIPULACE

Cílem této taktiky je obsadit sdělovací prostředky, nasměrovat je na řk ideologii a jejich prostřednictvím pak manipulovat s veřejným míněním ve prospěch řk církve.

Popis taktiky: Jedná se o taktiku podle jezuitské zásady: „Vítězem je ten, kdo má v rukou tisk, propagandu a ideologii ve školách.“ Propaganda se neřídí zákony objektivity. Její síla tkví ve fanatismu. Vemlouvá se do duše lidu. Propaganda nemá pouze dohlížet na masmédia, ale také ovlivňovat veřejné mínění a udávat tón veřejnosti. Tisk se musí stát bezpodmínečně hlasatelem zájmů a nároků řk církve, musí být řk církvi bez výjimky podřízen a stát pevně na jejích ideologických pozicích. Šíří se agitační literatura, filmy a další. Vyhrát zápas mezi řk církví a státem o moc v tisku – vítězství je na té straně, která bude mít účinnější a působivější propagandu. Jedná se o manipulaci národa prostřednictvím ideologického ovládnutí masmédií.

Použití taktiky v současné době (příklady):

- A) Řk propaganda je dnes nástrojem likvidace pravdy, překrucování dějinných souvislostí a skutečností v dnešní politice, kultuře a veřejném životě.
- B) Úspěšné využívání propagandy a nenávisťných kampaní proti ČSSD, ODS a opoziční smlouvě. Kampaně je zastírána „nedostatečnou komunikací s novináři a redaktory masmédií“.
- C) Řk církve školí mladé kádry do sdělovacích prostředků.

10) ZÁMĚRNÉ MATENÍ POJMŮ A UŽÍVÁNÍ POLOPRAVD JAKO ZPŮSOBU LIKVIDACE PRAVDY

Cílem této taktiky je dosáhnout vlastních cílů zamaskováním pravých významů důležitých slov, dále užíváním polopравd a neoprávněným přivlastňováním si obecných názvů.

Popis taktiky: Maskování pravého významu slova a individuálního vědomí viny jinými pojmy k dosahování vlastních cílů ve skrytosti, tichosti a v zákulisí své cílevědomé činnosti. Tím se aktivizuje široká podpora oklamáných, kteří tak nevědomky plní ochotně vytčené cíle řk církve, ač jsou tyto cíle nepřátelské a likvidační vůči nim samotným.

Použití taktiky v současné době (příklady):

- A) Např. **genocida Srbů** je V. Havlem nazývána jako humanitární válka, pod pojmem evangelizace je papežem míněna rekatolizace země apod.
- B) **Ekumenické hnutí** – název neodpovídá skutečnosti. V podstatě ekumena by se měla stát „převodovou pákou“ politiky Vatikánu, to je, aby sdružené nekatolické církve v ekumeně u nás hájily zájmy Vatikánu a byly použity jako zástupci řk církve dokonce tam, kde se to představitelům řk církve nehodí z diplomatickotaktických důvodů.
- C) Záměna výrazu „**Katolická**“ (řecky „obecná“) namísto „římskokatolická“ – tím se likvidují neřímskokatolické církve.
- D) „**Křesťanská**“ – slovo neoprávněně používané pouze pro řk církev. Tím se záměrně vtahují ostatní církve pod řk ideologii, a cílevědomě se tak likviduje jejich význam, existence a povědomí.
- E) „**Církev**“ – má se na mysli pouze řk církev, ostatní církve se z povědomí záměrně vymazávají... a další slova. (viz **kap. 18.5** v této studii).

11) NIČENÍ DĚJINNÉ PAMĚTI ZAMLŽOVÁNÍM A PŘEKRUČOVÁNÍM SKUTEČNOSTI VE PROSPĚCH ŘK CÍRKVE

Cílem této taktiky je zdeformovat historii národa k obrazu římskokatolického pojetí dějin a spravedlnosti.

Popis taktiky: deformace historie prostřednictvím matení veřejnosti.

Použití taktiky v současné době (příklady):

Např. zničení skutečného obrazu Mistra Jana Husa prostřednictvím Husovské komise, likvidace pobělohorských hrůz prostřednictvím rekatolizační komise, různé nepravdy o krutých rekatolizátorech (Sarkander, Koniáš), nepravdivé výklady o svatých, propaganda řk tradic a svátků a další. (viz **kap. 18.5** v této studii).

12) NEOPRÁVNĚNÉ ZÁMĚRNÉ PŘIVLASTŇOVÁNÍ SI RÁMCOVÝCH OBECNÝCH OZNAČENÍ.

13) PRUŽNÁ REAKCE NA MĚNÍCÍ SE SITUACE.

14) ÚMYSLNÝ ZMATEK ZAKRÝVAJÍCÍ VLASTNÍ PROSPĚCH A ROZVRATNOU ČINNOST.

15) POKRAČOVÁNÍ V ČINNOSTI ZA VŠECH OKOLNOSTÍ A V PŘÍHODNÉ DOBĚ DOSÁHNUTÍ SVÉHO CÍLE.

Cílem všech těchto taktik je zákulisní metodou bez ohledu na způsob, dobu a vynaložené prostředky podlomit a vzápětí zlikvidovat nepřítele neboli ty, kteří se nepoddávají řk ideologii.

Popis taktiky:

- Ad 12: Řk církev se v médiích záměrně spojuje a ztotožňuje s názvy, které patří jiným církvím a náboženským směrům.
- Ad 13: Řk církev mění neustále taktiku podle potřeby, podle vyzrazení její zákulisní strategie a podle událostí ve světě.
- Ad 14: Vyvolaný zmatek zakrývá rozvratnou činnost řk církve.

Ad 15: Likvidace protivníka probíhá v zákulisí za všech okolností, bez ohledu na cokoli, čas nerozhoduje. Také se vytvoří záměrně více subjektů se stejnou politickou linií pod více názvy. Tím vznikne převaha nad protivníkem, kterého je možno přehlasovat a zlikvidovat.

Použití taktiky v současné době (příklady):

Ad 12: Např. slovo „**křesťanství**“, „**křesťané**“ apod. si řk církev vztahuje výhradně na sebe.

Ad 13: Kardinál mění taktiku při zasvěcení českého národa Panně Marii na Velehradě.

Ad 14: Kampaně proti ODS nebo ČSSD nebo proti opoziční smlouvě zakrývají vlastní rozvratnou činnost.

Ad 15: „Církev nepracuje pro dnešek, ani pro zítřek, ale pro budoucnost.“ V ČR je to případ čtyřkoalice a různých impulsů a výzev a dalších iniciativ uměle vytvořených (Impuls 99, Děkujeme, odejděte...).

30 DEMOKRACIE OHROŽENA – SHRNUÍ

Jak vypadá opravdová, vyvíjející se demokracie bez vlivů a zásahů nedemokratických systémů ? Je to, co se dnes odehrává v politice, ekonomii, kultuře, školství, průmyslu, zemědělství či zdravotnictví v České republice, skutečně tvář zdravě se vyvíjející demokracie?

Podle politických, filozofických a dalších slovníků a encyklopedií můžeme princip demokracie například shrnout takto:

Demokracie (řecky „vláda lidu“) je politický princip založený na účasti lidu na řízení společnosti, podřízení se menšiny většině a uznání svobody a rovnosti občanů. Podle okolností demokracie vzniká nebo se vyvíjí buď jako zastupitelská (nepřímá, reprezentativní) většinou s dominantním postavením parlamentu nebo jako demokracie přímá s dominantní suverenitou lidu prostřednictvím referenda a bez zastupitelských institucí.

Kromě těchto dvou základních podob má demokracie ještě mnoho dalších rozdělení a podrozdělení, proto její vševysvětlující definice není nikdy záležitostí jedné věty. Avšak ve všech podobách je to v principu stále táž demokracie, jak je uvedeno výše:

1. Základem je účast lidu na řízení společnosti,
2. menšina je podřízena většině,
3. je uznána a respektována svoboda občanů,
4. je uznána a respektována rovnost občanů.

Je-li demokratizující se společnost řízena správně, probíhá její vývoj na demokratickém základě. Vývoj celkově vykazuje směr ke kvalitativně vyšším prvkům a cílům demokracie. Můžeme však prohlásit, že právě takový vývoj demokracie probíhá v České republice?

Po jedenácti letech politického, kulturního a ekonomického vývoje v České republice smíme konstatovat, že se ovlivňování a řízení společnosti stále častěji uskutečňuje zákulisní formou a že je to prováděno na základě určitého promyšleného záměru směřujícího k určitému jedinému cíli (**kapitoly 1–10, 16–28**). Jak ukazují **kapitoly 11–15** na historických událostech a dokládají to i soudobými skutečnostmi, papežství nikdy nepřipustilo a nepřipustí, aby byly římskokatolickou církví v průběhu existence klerikální nebo proklerikální vlády respektovány demokratické principy. Chceme-li v ČR zdravě se vyvíjející demokracii, není existence jakékoliv formy klerikální nebo proklerikální VLÁDY žádoucí. Stejně tak není žádoucí ani jakékoliv zavazující propojení státu s Vatikánem např. formou závazných smluv a konkordátů. Toto jsou skutečné cíle řk církve v čele s papežstvím, které jsou realizované v ČR postupně a zákulisní cestou. Samy dějiny nás informují o tom, že demokratické vlády nikdy nepřipustily, aby se řk církev jakkoliv zaplétala do politiky státu. Svobodypřející a plně demokratické vlády vždy dbaly na důslednou odluku církve od státu a na zamezení monopolního postavení jakékoliv jedné církve nad ostatními. Například Ústava Spojených států amerických tuto odluku církve od státu zaru-

čuje každému občanu USA dodnes stejně jako osvobození od monopolního vlivu jedné církve a od její diktatury. To můžeme vidět např. v těchto výrociích zákona: „*Řečené státy... zavazují se vypomáhat proti každé hrozící síle nebo útoku na ně..., ať již z důvodů náboženství, svrchovanosti, ... nebo jakékoli jiné záminky.*“ (**Články konfederace, čl. III.**). „*Kongres nesmí vydávat zákony zavádějící nějaké náboženství nebo zákony, které by zakazovaly svobodné vyznávání nějakého náboženství; právě tak nesmí vydávat zákony omezující svobodu slova nebo tisku, právo lidu pokojně se shromažďovat a právo podávat státním orgánům žádosti o nápravu křivd.*“ (**Ústava USA, Dodatek I.**). „*Jako kvalifikace pro jakoukoliv funkci nebo veřejný úřad ve Spojených státech nesmí být nikdy vyžadována zkouška z náboženství.*“ (**Ústava USA, čl.VI.**). „*Vztah člověka k jeho Bohu je mimo zákonodárství vydávané člověkem, jeho právo na svědomí je nezadatelné... člověk nemá moc nad svědomím. Je to vrozená zásada, kterou nemůže nic vymazat.*“ (**Kongresové dokumenty USA, série 200, dokument č. 271**).

Svoboda člověka je vedle rozumu nejvyšším právem každého člověka. Uznáváním a respektováním svobody člověka se uznává a respektuje jeho svobodná vůle, jeho svoboda svědomí, svoboda projevu, svoboda vyznání a přesvědčení. Jsou respektována a ctěna lidská práva na tuto svobodu, na život člověka a na jeho osobní majetek. Podle tohoto demokratického principu nesmí být žádný člověk nucen k něčemu, co sám nechce, nesmí být vystaven žádnému násilňujícímu nebo násilnému činu, a to ani přímo, ani nepřímo. Ke svobodě občanů nutně patří i jejich naprostá nezávislost na jakékoli ideologii státu, organizaci, společnosti, skupině lidí apod. Tuto základní vlastnost zdravé demokratické společnosti nelze nikdy dosáhnout, necháme-li ve společnosti prorůstat zákulisní podhoubí řk církve v podobě jezuitských taktik a praktik. Budeme-li k metodám, které řk církve dnes ve společnosti uplatňuje, ovlivňující přitom její chod i politické dění v zemi, slepí, apatičtí nebo dokonce tolerantní, pak se jistě již velmi brzy dočkáme úplného rozleptání demokracie v zemi a jejího definitivního zničení. Dovolíme-li pokračovat řk církvi a jejím politikům (i těm nejvyšším), politickým stranám, politickým přísluhovačům, organizacím, spolkům, klubům a dalším subjektům v jejich zákulisní činnosti, pak se jistě již velmi brzy dočkáme všesvazujícího konkordátu mezi Vatikánem a Českou republikou. Pak nastane diktatura řk systému zvláště v těch oblastech, na kterých má Vatikán eminentní zájem: školství, kultura, ekonomika, obrana, zahraniční politika, zdravotnictví, výchova mládeže, sdělovací prostředky, soudnictví, mezinárodní instituce.

Řk církev ještě nikdy u nás neměla k prosazování svých cílů tak ideální podmínky jako dnes. (Potvrdili to nejvyšší hodnostáři řk církve u nás v různých sdělovacích prostředcích). Je to způsobeno bezesporu neznalostí taktik a praktik řk církve několik staletí zdokonalovaných a používaných stále i dnes a dále také pasivitou obyvatel k tomuto tématu.

Ideologická politika Vatikánu od r. 1989 pronikla do naší země vzhledem k naší nepřípravenosti již ve značné míře. Lze vidět její důsledky, příčiny zůstávají v zákulisí. Podle ní je řízena naše politická scéna bouřlivým způsobem rozvrtných činností. Jasně ukazuje i v současné době, že politická snaha o svržení demokracie u nás a nastolení proklerikální vlády (typu J.Tošovského) různými zvraty a podvratnou činností je jasným programem řk církve.

Tuto linii řk církve podporuje a má ve svém programu prezident V. Havel. Za svého budoucího nástupce na post prezidenta navrhl Tomáše Halíka, jednoho z základních sloupů řk církve. (Spolu s kardinálem M. Vlkem jsou jedni z neaktivnějších v plnění cílů vatikánské politiky). Moc v rukou církve byla v českých zemích naposledy ve středověku a v době pobělohorské. To by mělo být každému dostatečným varováním!

Tento spis má přispět k tomu, aby si z neinformovanosti ohrožené politické strany některou svou nevhodnou činností nenapomáhaly k vlastní likvidaci. Je nutno činit nezvratná rozhodnutí vlády. Spis předkládá a shrnuje shromážděná fakta, taktiky, poznatky a dějinné příklady z literatury aktuální pro dnešek, a dává je do vzájemných souvislostí. Všechny z nich již dnes viditelně objasňují cíl řk církve.

Spis rovněž potvrzuje záměry řk církve do budoucna, které pomáhá prosazovat prezident Havel. Vyjádřil to ve svém projevu 18.12.1999 ve Vatikánu při rozsvícení vánočního stromu. Vyjádřil se v

tom smyslu, že duchovní obnova našeho národa musí vyrůst do budoucího tisíciletí v souladu Hlavy (Vatikánu) se srdcem (Českou republikou). (Viz **Právo 20.12.1999** a jiný denní tisk).

Upozornění na některé nebezpečné taktiky řk církve uvedené ve spisu

- 1) Moc má v rukou ten, kdo vládne ideologicky ve sdělovacích prostředcích, vytváří potřebné veřejné mínění a tak manipuluje s lidmi.
- 2) Infiltrace v řadách protivníka za účelem jeho likvidace
- 3) Válka nervů - stupňování požadavků na protivníka
- 4) Používání zastíracích pojmů jiného významu k prosazování podvratné činnosti v tichosti, aniž by to budilo pozornost.
- 5) Domlouvání se „přes hlavy lidí“ s držiteli moci ve státě a v církvích, včetně nekatolických, zmanipulovaných řk církví.
- 6) „Stará technika hotových činů“ – centralistické řešení, tj. obsazování všech pozic mocenskými, ideologickými špičkami.
- 7) Vykonstruované „puče“, vyvolávání situací vedoucích ke zvratům za podpory zorganizovaných, tzv. elitních skupin obyvatel, ideologicky zmanipulovaných.
- 8) V taktikách i praktikách využívání všech prostředků, pokud slouží vedení řk církve a jeho hlavnímu cíli, tj. „obraně apoštolské stolice - Vatikánu a poslušnosti lidu vůči ní“.
- 9) Spolčování se s klerikálními stranami vede k likvidaci demokraticky zvolených vlád.

Jestliže tento spis uvedenými dostupnými informacemi pomůže porozumět zákulisní politice vedení řk církve a ukáže, že těm, kdo ji prosazují, nejde o hledání tzv. třetí cesty, nebo o prostor k činnosti ve prospěch národa, ale o záměrné ohrožení základních demokratických hodnot, pak splní svůj účel. Neboť ukáže cestu, jak lze tomuto neštěstí naší země zabránit.

ZÁVĚR:

Na základě podrobného sledování české politické, kulturní a ekonomické sféry můžeme dnes se vši určitostí konstatovat, že česká demokracie ve skutečnosti téměř neexistuje, neboť byla hned ve svém zárodku utlumena. Poslední zbytky této demokracie jsou postupně, krok za krokem likvidovány a měněny na určitý, cílený typ jiného společenského zřízení, a to podle neměnné ideologie, jejíž kořeny musíme hledat v církevních římskokatolických dogmatech, taktikách a praktikách.

31 Některé závažné výroky církevních představitelů a politiků

1) „Věřím, že se nám skutečně podaří dále rozvíjet obnovené šťastné vztahy státu a katolické církve.“ (**Katolický týdeník č.15, 14.4.1991, str.1** – článek o blahopřání prezidenta V. Havla kardinálu Vlkovi ke jmenování arcibiskupem).

2) Kardinál Vlk, r.1993: „Zasvěcením českého národa Panně Marii na staroslavném Velehradě jsme narazili na odpor a poučili jsme se. Je nutno změnit taktiku, nebojovat proti síle, je účinnější dosazovat lidi na potřebná místa...“ (**ČRo, náboženské vysílání, 1993**).

3) Pořad s P. Zdeňkem Fialou, r.1993: „Než vytvořit jednu silnou katolickou stranu, je lépe do ostatních stran dát naše lidi...“ (**ČRo, beseda o církevním majetku, 1993**).

4) Petr Fleischner, 1.9.1993: „Daniel Kroupa, náš člověk v ODA, se v televizní debatě už neudržel, odhodil svůj občanský a demokratický vlčí převlek a vzkřikl, že církev musí dostat majetek a být silná, protože bez toho by parlament a vláda nad sebou nikoho neměly a mohly by si dělat co chtějí.“ (**MF Dnes, 1.9.1993**).

5) ČRo opakovaně: „*Bude-li mít katolická církev více majetku, bude silnější, bude mít větší moc...*“ (ČRo, rok 1993).

6) Kardinál Vlk, r.1997, při rozmluvě v ČT projevil nespokojenost nad tím, že v dnešní době nemá dosud katolická církev takový význam, jaký by měla mít a řekl: „*V minulosti měla církev vždy moc v rozhodování s mocí světskou ...*“

7) Kardinál Vlk, **Radiožurnál**: „*Můj nejlepší přítel je Václav Havel. Velmi často se navštěvujeme a radíme. Pojí nás k sobě velká láska k německému národu...*“

8) M. Vlk, **ČT r.1997**: „*Do sjednocené Evropy nemůžeme jít než jako křesťané*“ (v katolickém pojetí rozuměj katolíci).

9) M. Vlk: „*Papež oceňuje naši práci v ČR, ale vybízí nás ještě k větší aktivitě a iniciativě... Vyzývám mládež z celé ČR: potřebujeme naléhavě mladé lidi k zaškolení v Praze do sdělovacích prostředků, školství, pro práci s dětmi, výchovu mladých. Ubytování zajistíme... Hlaste se, zájemci.*“ (ČRo).

10) Daniel Hermann, mluvčí České biskupské konference (řkc), vyjádřil veřejně cíl řk církve v tomto smyslu: „*Světská moc, církev a státnost musí být vnímány jako jediný celek, a proto se řk církev musí navrátit ke svým kořenům.*“ (**Videokazeta, ČT2, 10.3.1997**).

11) Fakta uvedená v tomto spisu o přeručování naší historie v současnosti řk církví veřejně potvrdil a přiznal kardinál Vlk svými výroky (ve Vatikánu 18.12.99). Řekl: „*V otázce Husa a Koniáše koluje mnoho nepravd... aby se neříkalo, že Koniáš spálil spoustu knih nebo že koncil zabil Husa, ale aby se řeklo, jak to bylo skutečně.*“ (**Právo, 20.12.1999**).

12) Pavel Bratinka na otázku, jak si představuje řk kněze prohlásil: „*Kněz má být jako král... proto, aby panoval nad světskými mocnostmi a nenechal se jimi manipulovat.*“ (**ČRo 1, Doteky víry, 19.8.2000, 21–22.00 hod.**).

13) Kardinál M. Vlk: „*Je důležité nově napsat naše církevní dějiny.*“ (**MF Dnes, 29.6.2000, str.6**).

14) Kardinál M. Vlk: „*Dnes už církev nepracuje s cenzurami a exkomunikacemi. Je to spíše formalita, že tyto cenzury z dávné minulosti ještě platí.*“ (**LN, 3.7.1996, str.16**).

15) Oproti všem důkazům a faktům kardinál M. Vlk stále veřejně hlásá: „*Církvi nejde ani o to, aby byla bohatá, ani o politickou moc... Církev si nenárokují žádné výjimečné a privilegované postavení... církev nežádá žádná zvláštní práva... ani nárok na určitou moc nad společností a nad druhými, ani uzurpování si práva na ideologizování.*“ (**LN, 18.8.2000, str.11**). Těmito výroky se však kardinál staví proti mnoha kanonizovaným dogmatům o moci a nadřazenosti řk církve nad jakoukoliv světskou vládou a mocí stejně tak jako proti duchu dřívějších katechismů.

32 Vysvětlení některých církevních pojmů a zkratk

Encyklika - papežský oběžník označovaný podle úvodních slov, například:

Rerum novarum Lva XIII., 1894,

Divini Redemptoris Pia XI. proti socialismu a komunismu,

Mater et Magistra Jana XXIII., 1961

Pacem in terris, 1961

Populum progressio Pavla VI., 1967, o významu vědy a techniky v moderním světě.

Konkordát - dohoda mezi vládou státu a papežem jako hlavou římskokatolické církve a církevního státu, upravující postavení a organizaci katolické církve ve státě.

Lateránský pakt nebo smlouva z 11.2.1929 (ratifikace až 7.6.1929) - dohoda mezi italským státem (fašistickou vládou Mussoliniho) a římskokatolickou církví (papežem Piem XI.) o tak zvané římské otázce; papežova plná suverenity nad Vatikánem, konkordát mezi církví a státem, finanční konvence. Na základě lateránské smlouvy vznikl stát Vatikán.

Pakt - smlouva, úmluva, dohoda v mezinárodním právu, smlouva mezi státy o zásadnějších otázkách.

řk - Zkratka výrazu „římskokatolická, římskokatolické...“

řkc – Zkratka „římskokatolická církev“

Ultramontanismus - v řk církvi směr zdůrazňující význam papežství a papežské moci nad zájmy národa a státu.

I.Vatikánský koncil 1869-70, Pius IX., (1846-1878). Koncil přijal dogma o neomylnosti papeže.

II.Vatikánský koncil 1962-65, Jan XXIII. (1958-1963) a Pavel VI. (1963-78). Koncil přijal mnohá usnesení, přibližující řk církev dnešku, nezměnil však žádné z jejích dogmat.

Vestfálský mír - ukončení třicetileté války (1618 - 1648) sjednané r.1648 ve Vestfálsku. Švédsko získalo Přední Pomořany, Francie Metý, Verdun a další místa na západním pomezí, Braniborsko zadní Pomořany, Sasko si udrželo Lužici, Bavorsko Horní Falc.- Dolní Falc restituována k 1619, ostatní říšská území k roku 1624. Nizozemí a Švýcarsko uznány neutrálními státy, to znamená nezávislými. České země se staly až do roku 1918 součástí rakouské habsburské monarchie. Země se vylidnila a zpusťla, Morava zchudla a zadlužila se. Postupně docházelo k utužení poddanství a nevolnictví a k růstu protireformačního útlaku.

33 Použitá literatura

- Alighiero Tondi: *Jezuité*, (v originále: *I gesuita*, 1954), SNPL, Praha, 1958
 Alighiero Tondi: *Tajná moc jezuitů*, Svobodné slovo - Melantrich, Praha, 1955
 Allix Peter: *The Ecclesiastical History of the Ancient Churches of Piedmont and of the Albigenses*, reprint in 1821, USA, 1989
 Baird Robert: *History of the Ancient Christians Inhabiting the Valleys of the Alps – the Valdenses – the Albigenses – the Vaudois*, reprint in 1843, USA, 1991
 Bílek V. Tomáš: *Dějiny řádu Tovaryšstva Ježíšova a působení jeho vůbec a v zemích království Českého zvláště*, Praha, Dr. Bačkovský, 1896
 d'Aubigné Jean-Henri Merle: *History of the Reformation of the Sixteenth Century*, reprint from the edition issued in London in 1848, ISBN 0-92330914-4, USA
 de Rosa Peter: *Temné papežství*, (v originále: *Vicars of the Christ*), ETC, ISBN 80-86006-04-2, Praha, 1997
 Evangelici o Janu Sarkandroví, *Sborník ke kanonizaci nového katolického světce*, ISBN 80-900696-9-X, 1995
 Faber George Stanley: *The History of the Ancient Vallenses and Albigenses*, reprint in 1838, USA, 1990
 Fiala Petr: *Katolicismus a politika*, ISBN 80-85959-01-1, Brno, 1995
 Fülöp-Miller René: *Moc a tajemství jezuitů*, ISBN 80-86182-14-2, /v originále: „Macht und Geheimniss der Jesuiten“, Leipzig-Zürich, 1929), Praha, 2000
 Gray Glenn Janet: *The French Huguenots*, ISBN 0-8010-3785-1, USA, 1992
 Hamšík Dušan: *Genius průměrnosti*, 1.vydání, Praha, 1967
 Hamšík Dušan: *Heinrich Himmler, druhý muž Třetí říše*, 2.vydání, Univers, 1994
 Hislop Alexander: *The Two Babylons or the Papal Worship*, reprint in 1858, USA, 1959
 Jones William: *The History of the Christian Church from the Birth of Christ, to the XVIII. Century*, London, reprint in 1849, vol. I. and II., USA, 1983
 Kadlec Jaroslav: *Přehled českých církevních dějin*, Praha, 1991
 Katechismus katolické církve, Zvon, ISBN 80-7113-132-6, Praha, 1995
 Kolektiv autorů (P. Augusta, J. Brokl, M. Honzáková, F. Honzák,...): *KDO BYL KDO v našich dějinách do roku 1918*, Praha, Libri 1993, ISBN 80-901579-0-4
 Lea Charles Henry: *The Inquisition of the Middle Ages*, ISBN 1-56619-223-4, USA, 1993
 Lehmann Leo H.: *Vatikánská politika za druhé světové války*, Praha, 1947
 Loftus John + Aarons Mark: *Tajná válka proti Židům*, ISBN 80-86094-20-0, Praha, 1997
 Martin Malachi: *The Keys of this Blood*, USA, 1991, ISBN 0-671-74723-1
 Martin Malachi: *The Jesuits*, 1988, USA, ISBN 0-671-65716-X
 M'Crie Thomas: *History of the Progress and Suppression of the Reformation in Spain*, USA, 1998
 Pekař Josef: *Dějiny československé*, Praha, 1991
 Pogius: *Výslech, odsouzení i upálení Mistra Jana Husa*, KOFC, Brno, 1993
 Wylie James Aitken: *The History of Protestantism, Part 1 and 2*, reprint 1920, MMT, N. Ireland, 1985
 Wylie James Aitken: *The Papacy*, reprint in 1851, USA

a další literatura.

34 PŘÍLOHY

PAPEŽSKÉ DOGMA A DEMOKRACIE

V. Bělohradský (LN, 4.4.1995, str.7)

Papež v encyklice prohlašuje za tyranské a nelegální přijetí zákonů dovolujících potrat, antikoncepci, euthanasii, kontrolu porodnosti, a to i když jsou přijaty podle demokratických pravidel a mají podporu většiny.

Na prvních stránkách všech evropských novin čteme komentáře k závažné encyklice *Evangelium vitae*, kterou papež podepsal 31. března. Francouzský deník „Libération“ o ní píše pod titulkem »Papež mimo zákon«, italský katolický deník »Avenire« pod titulkem »Proti tyranům druhého tisíciletí - papežova výzva čelit kultuře smrti«. Tyto dva titulky považujeme za mezní póly debaty, kterou encyklika vyvolala.

Papež v ní totiž prohlašuje za tyranské a nelegální přijetí zákonů dovolujících potrat, antikoncepci, euthanasii, kontrolu porodnosti, a to i když jsou přijaty podle demokratických pravidel a mají podporu většiny.

Prvním znakem této encykliky je, že vnáší do debat o nejzávažnějších otázkách postindustriální společnosti inkviziční, absolutistický, téměř teroristický tón. V papežově pohledu moderní společnost je dějištěm nesmiřitelného boje mezi kulturou smrti a kulturou života: na jedné straně fronty stojí spiknutí proti životu, lež, hříšná struktura egoistické konzumní společnosti, antikoncepční a potratová mentalita a jejich komplici - média šířící relativismus; na druhé straně fronty pak stojí katolická kultura života, lidských práv, pravdy a boje proti tyranii nezodpovědné většiny. Ve jménu autority svěřené mu Bohem papež volá katolíky k neústupnému boji proti těmto zákonům, k důsledné občanské neposlušnosti, protože zákony nezaložené na pravdě mají pouhé „zdání legality“, ale legální ve skutečnosti nejsou. Rozhod demokracie a absolutní pravdy vede podle papeže k situaci, v níž »vše je relativní, vše může být předmětem dohody a smlouvání, i samo právo na život«. Tomu je třeba říci rozhodně ne: žena, která se postaví na stranu spiklenců proti životu a rozhodne se k potratu nebo antikoncepci, je proto automaticky exkomunikována.

Za nejzávažnější považují tuto pasáž encykliky: »Přirozené a nezczizitelné právo na život je zpochybňováno nebo negováno na základě hlasování v parlamentu nebo vůle jedné části obyvatel - třeba i většiny. To je neblahý důsledek vítězství relativismu, kterému se neklade dostatečný odpor... Vše se zdánlivě děje v pevné úctě k legalitě, alespoň v případě, kdy zákony dovolující potrat nebo euthanasii jsou odhlasovány a přijaty podle tak zvaných demokratických pravidel. Ve skutečnosti ale mají jen tragické zdání legality, zatímco ideál demokracie zrazují v samých základech.«

Demokracii této pozdní technologické doby vyznačuje opravdu to, že všechny zákony chápeme jako konvence, jako výsledek dohody a smlouvání mezi lidmi. V papežově pohledu zákony odhlasované parlamentem jsou platné jen tehdy, když odpovídají Zákonu božímu. Nestor evropských filozofů, pětadevadesátiletý Gadamer, napsal, že nikdo se dnes nemůže vyhnout z »reflexivnosti moderní doby«, která na nás vyžaduje ochotu uvažovat o relativnosti vlastních hledisek; nikdo jí nemůže uniknout tím, že se uzavře do výlučnosti jedné posvátné tradice. Co jsme považovali za věčné pravdy, za něco přirozeného a navždy daného, se dnes učíme chápat jako historicky omezené účelové konstrukce. To platí i o zákonech, které nejsou »založeny na pravdě«, ale jsou jen kompromisem mezi různými hodnotami a zájmy svobodně smlouvajících svépřávných občanů.

Osmnácté století nám přineslo práva občanská, omezující politickou moc; století devatenácté nám přineslo práva politická, účast všech na výkonu moci; století dvacáté bylo bojem o práva sociální. Dnes parlamenty všech demokratických zemí diskutují o právech nového typu, které se vymykají naší právní tradici a filozofické představivosti: připomeňme si třeba diskuse o právech zvířat, země, právu menšinových kultur nevyhynout, právu na dobrou smrt, ...

Všechny tyto parlamentní diskuse jsou výrazem té obecné ochoty uvažovat o relativnosti vlastních hledisek a životních stylů, té nekončící a neomezené konverzace, která je oživujícím principem současné euroamerické demokracie: všechny pojmy a normy jsou tu jen konvence, opírající se o lepší nebo horší důvody. Žádný zákon tu není založen na nějakém zjeveném Absolutnu, před kterým bychom museli provinile mlčet: o všem se domlouváme, o všem mezi sebou smlouváme. Různé biotechnologické manipulace nás nutí smlouvat i o takových pojmech, jako je matka nebo »genové příslušenství« lidského druhu. Postindustriální demokracie je založena na důvěře ve schopnost svépřávných lidí domluvit se mezi sebou na nějakém kompromisu v prosazování svých zájmů a hodnot. Papežská encyklika prohlašuje určité hodnoty a tradice, do nichž patří, za nediskutovatelné imperativy, které nepřipouštějí žádný kompromis. Je to dobré pro tyto tradice? Svoboda, kterou díky relativizující konverzaci s druhými získáváme vůči tradicím, na nichž zakládáme naši identitu, je největším darem demokracie. Díky realitizaci máme možnost být tím, co z nás tradice udělala, třeba Čechem nebo vědcem, svobodněji a rozumněji, než když jsme nechápali její historickou omezenost a považovali ji za absolutně danou. Bude nám katolická církev partnerem ve společenství smířené věčnosti za toto osvobození od Absolutna, nebo se stane uzavřenou sektou, zakazující svépřávným občanům svobodně smlouvat mezi sebou o tom, co pro ně má být zákonem a proč?

NÁVRAT BOHA A LAICKÝ STÁT

Josef Válka (LN, 18.10.1996, str. 11)

Společnost: Nová religiozita představuje i nemalá rizika

Oživení náboženského citění a aktivit církví a sekt je jedním charakteristických znaků duchovní společenské situace konce druhého tisíciletí. Pozorovatelé a analytici tohoto jevu (upozorňujeme na nedávno Atlantisem u nás vydanou knihu G. Kepela Boží pomsta s podtitulem Křesťané, židé a muslimové znovu dobývají svět) se rozcházejí pouze v názorech na příčiny, sílu a význam nové religiozity. V postkomunistických zemích jsou důvody návratu Boha nasnadě: církve a sekty zde vyšly z částečné nebo úplné ilegality přestalo jejich potlačování nebo reglementace státem. V muslimském světě je vlna fundamentalismu spojena s jeho sociálními a politickými problémy. Avšak vlna religiozity iracionality zasahuje i blahobytné vysoce civilizované země, zejména Spojené státy americké a také Izrael. Některá náboženská hnutí dosáhla zásluhou svých charismatických vůdců a masmediálních kazatelů nečekaného úspěchu v zemích, kde vlnu religiozity nelze vysvětlit sociálně. Nabízí se vysvětlení, že návrat Boha je reakcí na zklamání z racionální a technovědecké civilizace, která opustila Boha, nebo kterou Bůh opustil. Jako by se vracela úzkost z počátků moderní doby, kterou pociťovali a vyjadřovali Luther, Pascal nebo Komenský. Není náhoda, že jedním z nejpřísnějších kritiků současné zbožněpeněžní společnosti a její hedonistické morálky je papež a že řada sekt se pokouší od civilizace izolovat. Pokud by šlo pouze o prohloubení víry, odvrát od spotřebitelské morálky a o duchovní obrodu, byl by to důvod k optimismu. Nová religiozita je však spojena s řadou průvodních jevů, které představují pro svobodnou a otevřenou společnost nemalá rizika. Nemá smyslu je zatajovat. Především je to tendence legitimizovat novou religiozitu odmítáním racionálního myšlení moderny; pohrbívat karteziánský a osvícenský rozum a klást mu za vinu civilizační a morální pohromy naší doby. Tyto hlasy se kupodivu ozývají i z prostředí tradičních církví, jako by tyto církve zapoměly na svou racionální a osvícenskou tradici a neviděly, že nová vlna religiozity je ztotožňována s vlnou iracionality okultního a orientálního původu. Selhání civilizace není způsobeno tím, že ztratila víru, ale že ztrácí rozum. Dalším rizikovým průvodním znakem nové religiozity je oživení náboženského a konfesijního fundamentalismu a nesnášenlivosti. A konečně je zde riziko spojení víry a nové religiozity s pokusy různých náboženství a sekt proniknout do politického a hospodářského života a spojit opět církve nebo sekty s mocí, bohatstvím a cenzurou. Jsou zde varovné případy totálního ovládnutí náboženského společenství zvrhlým vůdcem a pokusy ovlivňovat církevním vlivem volby, kulturní politiku, média, školství, symboly a usadit se ve vysokých financích. Všechny tyto průvodní jevy nové religiozity ohrožují jeden z principů a pilířů moderní liberálnědemokratické společnosti, totiž princip laicity. Laicita znamená oddělení státu a církví a radikální odmítnutí konfesijního státu a jeho vzdělávacího a kulturního monopolu, jak to naše země poznaly od pobělohorského obnoveného zřízení zemského z roku 1627/8 do vydání tolerančního patentu Josefem II. r. 1781 a jak to prožívají dnes některé muslimské země. Laicita respektuje svobodu víry a rovnoprávnost různých náboženství a nemá nic společného s ateismem neblahé paměti. Do pojmu laicity spadá i vzdělání, kultura a morálka. Právě zde dochází zásluhou některých mediálních teologů k vyslovenému matení pojmů a falzifikaci dějin. Vyučování v laickém státě nemůže být založeno na náboženských nebo konfesijních dogmatech a na konfesijní verzi dějin, nýbrž na stavu vědění; musí být otevřeno změnám ve vědění a poznání a podrobeno pouze odborné kontrole. Učitel v laické společnosti není odpovědný ani církvi, ani státu, ale svému povolání a svému svědomí. Laické pojetí kultury neodmítá ani nezamlčuje její náboženskou, respektive křesťanskou složku a nechce ji vymýtit z obecného povědomí. Odmítá však identifikaci naší civilizace s křesťanstvím a zamlčování pohanských antických prvků, kontakty s jinými kulturami a nenáboženské myšlení. Také kauzální spojování náboženství s morálkou je mylné a zavádějící. Morálka není dána pouze morálními příkazy náboženské povahy, ale je zakotvena v civilizaci samé, vyvíjí se s ní a není v žádném rozporu s přirozeným racionálním a osobním zájmem, který je spolehlivějším zdrojem morálního jednání než systém příkazů. Bylo jich v dějinách bezpočet, leč málokdy zaručovaly morální jednání i ve velmi religiózních dobách. Bylo by osudné činit důležitá rozhodnutí ve vztahu církví a státu bez zřetele k možnostem a funkcím církví, ale i bez zřetele a respektování republikánského a demokratického principu laicity. Obrana principu laicity nemůže být chápána jako vyhlášení kulturního boje církvím, ale jako obrana svobody.

Josef Válka (1929), historik, specialista na starší dějiny Moravy. Od roku 1990 profesor československých dějin na katedře historie FF Masarykovy univerzity v Brně.

OBČANSKÁ VÝCHOVA KONFESIJNĚ

Leo Pavlát (LN, 9.12.1995, str.7)

Smyslem vzdělávání v občanské škole je příprava žáků pro aktivní život ve společnosti. Podle staronových osnov však má být ve státní škole oblast etiky a morálky důsledně vykládána nábožensky, na základě křesťanského vyznání. Je velmi znepokojující, když občanská výchova ve státních školách má být - a zčásti už je - konfesijně zaměřená. V dubnu 1991 vyšly se souhlasem ministerstva školství osnovy občanské výchovy pro 6. - 9. ročník základní školy a příslušné ročníky osmiletého gymnázia. Po letech nesvobody a útlaku měly vychovávat nikoliv občany pro stát, ale lidi pro život. Osnovy přitom byly míněny pro přechodnou dobu, aby se vyzkoušelo a v praxi zjistilo, co se napoprvé nepodařilo udělat dobře. Období zkoušky zřejmě úspěšně skončilo. Loni vyšel se souhlasem MŠMT ČR Návrh učebních osnov občanské školy včetně osnov k občanské výchově, a letos Návrh učebních osnov volitelných předmětů občanské školy. Osnovy pro občanskou výchovu z roku 1994 jsou takřka totožné s osnovami o tři roky staršími a návrh učebních osnov volitelných předmětů je dále rozvíjí.

Osnovy jako závazný dokument V úvodu tohoto dokumentu se mimo jiné píše: Smyslem vzdělávání v občanské škole je příprava žáků pro aktivní život ve společnosti. Proto osu výuky tvoří občanská výchova podporovaná prakticky zaměřenou výchovou rodinnou... Veškerou výukou prolínají další aspekty, které dále zhodnocují výchovné a vzdělávací úsilí školy. Etickou a mravní výchovu otevírá náboženská výchova, která v této roli ústí do všech dalších předmětů. Náboženská výchova

je pak charakterizována takto: Vede děti k hledání odpovědi na otázky po smyslu života a po perspektivě, která by hranice tohoto života přesahovala. Jejím cílem je, aby děti na základě křesťanské tradice a víry v Boha a svých vlastních zkušeností s ním byly vedeny ke křesťanské zodpovědnosti při řešení konkrétních životních situací. Uvedeným formulacím nelze rozumět jinak, než že ve státní škole má být oblast etiky a morálky důsledně vykládána nábožensky, na základě křesťanského vyznání. A že takový je záměr tvůrců občanské školy, o tom svědčí publikované teze občanské výchovy. Především: má-li etickou a mravní výchovu otevírat výchova náboženská, v daném vymezení křesťanská, potom se nutně vztahuje na základní pojmy zaváděné občanské výchovy, jakkoliv ve zveřejněných materiálech občanské školy konfesijní přívlastek chybí: jde například o pojetí pravdy, lásky, dobra, zla, viny, odpuštění, spravedlnosti. Jde ale i o chápání dalších kategorií, s nimiž proponovaná občanská výchova pracuje: smysl života, jeho konečnost, svoboda, řád, zrození, smrt. Opravdu má být toto vše v nenáboženské škole apriorně vyhrazeno křesťanskému nazírání světa?

Občanská, nebo náboženská výchova? Pokud by snad byl někdo na pochybách, že cílem občanské výchovy na českých státních základních školách je orientovat ji jednoznačně konfesijně, přesvědčí ho formulace řady tezí osnov z oblasti etiky, ale především srovnání některých pasáží osnov občanské výchovy s osnovami nepovinného předmětu náboženská výchova. Několik namátkou vybraných příkladů: V občanské výchově lze najít for mulace láska, darování se druhému... - lidská duše, jednota těla a duše..... každý člověk se setkává se zlem, které na něj zvnějšku doléhá... - lidský život jako dar ... lidský život jako úkol... . V nepovinné náboženské výchově zní souznějící pasáže takto: Bůh se nám daruje ve svém Synu Ježíši Kristu... - Tělo, duše, duch jsou ve své jednotě božím darem... - zlo má vlastní nevystižitelnou moc; Ježíš přemáhá zlo... - být křesťanem, to je dar a úkol zároveň... Jako člověku ne křesťanského vyznání mi velice záleží na tom, aby mi bylo dobře rozuměno. Těmito řádky nijak nebrotím proti křesťanství jako takovému. Nepopírám určující vliv tohoto vyznání na formování české státnosti a českou kulturu, přijímám jako fakt, že tato země je svou podstatou křesťanská - ve svém historickém směřování i v díle a odkazu četných velkých osobností. Považuji proto za přirozené, že do osnov občanské výchovy bylo zařazeno explicitní poučení o křesťanství - o církevním roku, historických postavách s křesťanstvím spjatých, jakkoliv míra a výběr konfesijně laděných informací může být diskutabilní (např. zařazení mariánských slavností). Co však jako občan a daňový poplatník demokratického státu nemohu přijmout, je skutečnost, že v občanské výchově by měla být dětem bez vyznání, případně jiného než křesťanského vyznání vnucována určitá, státní školou preferovaná náboženská hodnotová a životní orientace, ať si to rodiče dětí či děti samy přejí, nebo ne. S ideou odluky církve od státu je v příkrém rozporu, jestliže žáci v povinné občanské výchově musí přijmout poměrně zevrubný výklad některých věroučných zásad křesťanství (cituji z osnov: křesťanství a rovnost před Bohem, křesťanství a naplnění života ve svobodném přijetí služby... křesťanství, osobní Bůh, zosobnění toho, kdo sdíleným a vzájemným vztahem naplňuje a pomáhá určovat společenství... láskyplný boží řád).

Základy evropské etiky Nepolemizuji s obsahem těchto tezí a nijak je nehodnotím. Připomínám jen, že model, kdy rodiče museli strpět státem vybraný světonázor, předkládaný ve škole jejich dětem, platil v této zemi poměrně nedávno, více než čtyřicet let. Jsem přesvědčen, že k tomuto pojetí, jen v jiné podobě, není vskutku proč se vracet, a to tím spíš, že takto pojeté osnovy občanské výchovy popírají svůj nejvlastnější, autory v úvodu proklamovaný úkol: Dovést mladého člověka k uvědomění si sebe sama jako svobodné bytosti. Problematické přitom není jen samo pojetí antropologické (tak je na zvana) složky osnov občanské výchovy. Mnohé teze, jak byly formulovány, by v jejich případné univerzální, nadkonfesijní rovině nebylo třeba znejišťovat vždyť i základem evropské nenáboženské etiky je v podstatě morálka bible. Neutěšený stav našeho základního školství je však znám; nedostatek tvůrčích pedagogů spolu se snahou co možná stoprocentně vyhovět osnovám, nekomplikovat si život, ještě asi dlouho ze škol nezmizí. A já se velice obávám, že za dané situace není mnoho učitelů, kteří jsou schopni možný univerzalizmus přesahující věrouku reflektovat, že se jim neztratí v dogmatizujícím katechismu, k němuž je vlastně předkladatelé osnov svými úvodními poznámkami vybízejí. Je to obava o to oprávněnější, že v osnovách občanské výchovy z roku 1991 i 1994 najdeme některé varující ukázky úzkoprsého vidění světa, nazíraného ideologizovaně, prizmatem jedné náboženské tradice.

Úskali konfesionalismu

Například v osnovách pro 7. třídy je v oddíle umění jako celistvý výraz ducha doby tučným písmem uvedena antika, románské umění, gotika a baroko - nikoliv už, charakteristicky, žádný ze slohů jiných: renesance, klasicismus, romantismus, secese a moderní umění. Přitom podle úvodu k osnovám graficky zvýrazněna jsou doporučená, osnovná hesla a z ostatních má učitel...vybírat. V osnovách pro stejnou třídu nalezneme tezi: Masmédia (přinos a prokletí). K 9. třídě se uvádí: Kulturní sféra jako citlivý odraz problémů společnosti (pravdivý obraz je často varující a pomáhá, zkreslený obraz problémy zakrývá a svědčí o mravním úpadku). Autoři si byli úskali konfesionalismu vědomi, a tak například v osnovách občanské výchovy pro 6. ročník z roku 1991 (nikoliv již pro rok 1994) píšív souvislosti s výukou církevnímu cyklu, že obtížným nárokem tohoto celku je zůstat zcela nad růzností náboženské, konfesijní a také národnostní či rasové příslušnosti žáků... . Na několika místech osnov se mluví o právu na jiný názor, povinnosti ho hájit, o nepředpojatosti, snášenlivosti rasové, náboženské, národnostní. Ano, to vše je pro výchovu k občanství nezbytné. Jsouli však tyto zásady míněny vážně, ne jen jako alibistický přívěsek ke konfesijně laděnému celku, pak by samy osnovy občanské výchovy měly k utváření těchto postojů vést. Měly by se fakticky, koncepcí i jednotlivostmi, nikoliv pouze proklamativně, snažit o přiblížení jiných možných pohledů na svět. Měly by dát učitelé mnohem větší šanci ukázat lidské společenství jako svět navzájem se obohacující a ovlivňující názorové různosti. Jen tak může být jinost všeho druhu přijímána jako nové poznání, a ne jako hrozba. Jen tak se lze postavit netoleranci, sektářství a předsudkům se všemi jejich negativními dopady. Tímto směrem se však, žel, osnovy občanské výchovy neubírají.

Svoboda vyznání

Názorným příkladem - a jen jedním z mnoha možných - je způsob, jakým se osnovy vyrovnávají s jediným tradičním nekřesťanským vyznáním a kulturou u nás - s judaismem, s židovskou přítomností. Židé žijí v Čechách a na Moravě nepřetržitě více než tisíc let, v České republice je dodnes na dvě stě synagog. V drtivé většině opuštěných, bez modlitby, proto že ti, kdo

je navštěvovali, byli za války vyvražděni. Když se však v 6. třídě mají děti učit o vlastní obci, osnovy jako doporučené, zvýrazněné heslo uvádějí kostel a radnici, k výběru nabízejí učitelé hřbitov, muzeum, knihovnu, školu. Dá se snad čekat, že zdevastovanou či k nepoznání přestavěnou synagogu zařadí pedagog mezi významné památky obce, o nichž osnovy hovoří dále? Jak jinak než jako naprostou neznalost židovské kultury a zvyků je možno označit skutečnost, že v oddíle uspořádání bytu (domu), opět pro 6. třídu, čteme: ...obrázky předků, kříž, u protestantů bible, u Židů svícen (sic!). Zvýrazněné heslo, příznačně, je pouze kříž. O Židech se v osnovách nedočteme ani v souvislosti s rasismem, jehož nejmasovější oběti v lidských dějinách se stali, a případný odkaz na hodiny dějepisu zde neobstojí. O judaismu jako takovém - a snad je to při dané úrovni znalosti tvůrců osnov i lepší. A to je toto vyznání svým způsobem v křesťanství přítomno. Jen Starý židovský hřbitov se ještě v osnovách objeví, a to mezi pražskými památkami. Vim: je dávný, vzácný, malebný, neznepokojující. Znepokojující, alespoň pro mě, je však stav, kdy občanská výchova ve státních školách má být - a zčásti už je - konfesijně zaměřená. Znepokojuje mě, že tato skutečnost zřejmě nezarazila nikoho ze 110 spoluautorů projektu občanská škola - odborníků pedagogických fakult, učitelů z praxe, pracovníků jiných fakult a ústavů, státní správy. Konečně za zvláštní zmínku stojí fakt, že veškeré citované materiály jsou dílem kolektivu autorů, vedeného bývalým ministrem školství za Křesťanskodemokratickou stranu P. Piřhou. Za jeho působení byla takto orientovaná občanská výchova rozpracována a za jeho nástupce, I. Pilipa, rovněž z KDS, se projekt občanské školy dále uskutečňuje. Nezbyvá než si připomenout: Buď je Česká republika země se státním náboženstvím, nebo ne.

Leo Pavlát se narodil v roce 1950. Po absolvování fakulty žurnalistiky Univerzity Karlovy v Praze v roce 1974 pracoval v nakladatelství Albatros (1975-1990) jako redaktor. Sám je také autorem knih pro děti. V letech 1990-1994 působil ve funkci 2. tajemníka velvyslanectví ČSFR, později ČR v Izraeli. V říjnu 1994 se stal ředitelem Židovského muzea v Praze, kde pracuje dodnes. Autor obrázku: Foto Zdeněk Merta.

CÍRKEV MĚNÍ POHLED NA SVÉ DĚJINY

Johanna Grohová (MF Dnes, 29.6.2000, str.6)

Praha - Výsledky bádání o osobnosti a díle mistra Jana Husa jsou revoluční změnou postoje katolické církve vůči tomuto reformátorovi. Znamenají i nezbytnost sepsat v dohledné době zcela nové církevní dějiny českých zemí. Jejich potřebu cítí jak zástupci církví, tak historici. „Začínají se rýsovat nové církevní dějiny. Jsou velice žádoucí na školách, neboť tam je největší zmatek v hlavičkách i hlavách,“ uvedl historik František Šmahel. Historický ústav Akademie věd hodlá zařadit vydání nových dějin mezi své projekty. „Většina evropských zemí má na výběr hned několik druhů takových textů. Neříkám, že u nás nic není, ale není to na takové úrovni, jak bychom rádi. Považuji záležitost za velmi naléhavou, kterou bude nutno vyřešit během nemnoha let,“ prohlásil ředitel Historického ústavu Jaroslav Pánek. Dodal, že pomocnou ruku už nabídli i historikové z Německa. Nový výklad by měl změnit chápání duchovní historie, kterou si dosud mnozí vykládají po vzoru románů Aloise Jiráska. „V hlavách generace střední a starší je historie nejvíce viděna očima Jiráskových románů, které byly povinnou četbou. Je důležité nově napsat naše církevní dějiny,“ řekl kardinál Miloslav Vlk. Ale ani evangelické církve se nebrání změně výkladu. „Můžeme čekat kritiku, že chceme pochovat minulost. Jednobarevné tendenční pohledy nás však zdeformovaly, Jirásek nebyl pátým evangelistou,“ poznamenal už dříve jáhen slezské evangelické církve Jaroslav Kratka.

NEKATOLÍCI CHTĚJÍ NOVÝ ŽIVOTOPIS

Zástupci některých nekatolických církví by si ovšem přáli také vydání nového Husova životopisu. „Není papežova omluva za Husovu smrt málo? Neměl by vzniknout v dohledné době ekumenicky přijatelný Husův životopis? Nebylo by vhodné, aby redakci takového životopisu bylo pověřeno grémium - sice ekumenické, avšak mimo jakékoli konfese?“ ptá se Jan B. Lášek z Husitské teologické fakulty. Sekretář Komise pro studium problematiky spojené s osobností, životem a dílem mistra Jana Husa František Holeček však předpokládá, že Husova bibliografie by mohla být vydána až u příležitosti šestistého výročí jeho upálení jako kacíře v roce 2015. „Je třeba zvážit a vydat ještě mnoho materiálu,“ poznamenal Holeček.

SNAHY O USMÍŘENÍ POKRAČUJÍ

Zásadní přelom v nahlížení katolické církve na mistra Jana Husa znamenalo mezinárodní sympozium ve Vatikánu loni v prosinci. Tehdy papež Jan Pavel II. poprvé vyjádřil lítost nad krutou Husovou smrtí, ocenil jeho statečnost a označil ho za nejosvícenějšího mistra pražské univerzity. Hus však není jediným bolestivým místem, které rozděluje katolický a evangelický svět. Patří sem činnost inkvizice, čarodějnické procesy, násilná rekatolizace českých zemí v sedmáctém století. Protestantům jsou zase připomínány zničené kostely a vypálené kláštery. Ne všichni jsou však se způsobem vyrovnávání se s minulostí ze strany katolické církve spokojeni. „Oceňuji dobrou vůli vracet se k temným stránkám minulosti. Ale způsob, jakým to římskokatolická církev řeší, pokládám za nedostačující jak v případě mistra Jana Husa, tak čarodějnických procesů. Hus byl upálen proto, že ho církev vyobcovala, a to zrušeno nebylo,“ míní Odilo Štampach, který minulý rok opustil římskokatolickou církev a přešel ke starokatolíkům. I přesto obě strany - římskokatolická i nekatolická - dál opakovaně deklarují snahu a chuť do dalšího vzájemného usmíření. „Drolí a hroutí se obraz nepřítele, což je předpoklad vzájemného plodného soužití do budoucnosti,“ řekl o sváru katolické a reformační tradice v českém povědomí Holeček. „Ve Vatikánu jsme měli opravdu pocit, že nás mistr Jan Hus spojuje,“ řekl kardinál Vlk. „Přivítali jsme a hluboce si vážíme odpovědného přístupu badatelů z řad ostatních církví a především odvahy Vatikánu znovu otevřít problém Husova odsouzení, přehodnotit osobnost v zájmu sblížení křesťanských církví,“ hodnotil vatikánské sympozium předseda České ekumenické rady církví Pavel Smetana v právě vydané knize Jan Hus ve Vatikánu.

NA ŘADU PŘÍCHÁZÍ REKATOLIZACE

Do snahy o vyrovnání se s minulostí zapadá práce další komise pro studium otázek rekatolizace českých zemí v 16. až 18. století, která své výsledky ještě nepředložila. Nedávno bylo ukončeno vyšetřování týmu, který se zabýval čarodějnickými pro-

cesy na Šumpersku a Novolososinsku. Na jeho základě katolická církev po více než třech stoletích oficiálně očistila jméno kněze Kryštofa Aloise Lautnera, nejznámější oběti čarodějnických procesů na konci 17. století. Olomoucký arcibiskup Jan Graubner odhalil v Šumperku Lautnerovi pamětní desku a omluvil se za díl viny církve na procesech. Symbolem usmíření bylo také loni v listopadu společné uložení ostatků vojáků, kteří padli na protestantské straně v bitvě na Bílé hoře. V Chomutově zase odhalili desku, která připomíná první tamní veřejné luterské vysluhování večere Páně - svátosti přijímání podobojí. Nejsou to ovšem jen katolíci, kteří revidují pohled na své vlastní konání. Zástupci evangelické církve iniciovali v Jičíně vztyčení společného kříže. Ten má připomínat smrt jezuitského misionáře Matěje Bulnáciuse, kterého probodli evangeličtí věřící v Rovensku v roce 1628 vidlemi, a evangelika Tomáše Svobody, který byl sťat v roce 1729 v Kopidlně za přechovávání Bibli kralických.

MODLITBA ZA NAŠE CENZORY

Drahošlav Makovička (LN, 14.10.1996, str.9)

Média: Křesťanství není jediným zdrojem naší kultury

Dostalo se mi veliké cti. Redakce brněnského náboženského vysílání mě v rámci ankety požádala o názor na křesťanství jakožto zdroj kultury světa. Řekl jsem: Proč ne? Pánové přišli, kávy popili, mé moudrosti natočili. Po mnoha měsících v pořadu Křesťanský magazín i odvysílali. Na obrazovce jsem se sice poznal, svá slova však ne. Umným rozstříháním vyšlo cosi nesmyslného. Brněnští cenzori asi uvedou, že tu absurdnost spáchali z důvodů časových. Nechť tedy čtenář ví, co vystříhli. Například větu, že je proti křesťanské etice, když bavorská křesťanská unie hovoří o norimberském procesu a o vysídlení Němců jako o pomstě. Nebo: že proti duchu křesťanské etiky je také antisemitský spisek dominikána Mráčka, sepsaný stylem nacistického Stürmeru, doporučený a zase zavržený ministerstvem školství. Nakonec, což je nejpikantnější, vystříhli pánové i citát kardinála katolické církve jménem Jean Marie Lustiger, i když citát hovořil optimisticky o perspektivách křesťanství. Ale nešť, čert vem antisemitu dominikána Mráčka, čert vem nechut konzervativců k vlastním spolubratřím. Mě se hlavně dotklo to, že ze mne v cenzorské vášni udělali prokazatelného blba. Neřekl jsem to, co mi ve výsledku vložili do úst. Křesťanství, toť se ví, není jediným zdrojem naší kultury. Pánové cenzori, každá brněnská cestovní kancelář vás poměrně lacině dopraví do Řecka. Poznáte antiku, v moři se vykoupete... Světová kultura není tanec na jedné noze. Pánové, ani člověk se nemůže přehrádečným dělením, nýbrž součinností dvou lidí, otce a matky. Proto jsem v pořadu uvedl kulturní zdroje: matku-antiku a otce-křesťanství. Bylo by slušné, kdyby cenzura v Brně vrátila mým větám původní smysl a slepila opět mé zpotvořené věty. A odvysílala to. Mám lidské pochopení i pro eventuální strach pánů cenzorů. Z nadřazených církevních autorit, z ultra-konzervativců v církvi, z obercenzorů, z jejich metod potírání odpadlíků? Nevím. Vím jen jedno. Ti lidé měli jiné možnosti, které jim skýtá svět slušných lidí: Sdílet mi, že s mými názory hluboce nesouhlasí, a proto je nebudou vysílat. Nebo: požádat mne o svolení ke střihům, které provedli zcela svévolně, neuvědomujce si ani, že tím staví na hlavu i etiku svého pořadu. Vážená církvi, nic nebude platná spolupráce s rychlokvašenými agenturami pro public relations, aby se vylepšila image kléru a věřících v očích tradičně skeptického českého národa. Tohle žádný drcim ani imagemaker nespraví. Neschopnost tolerovat odlišný názor, a to zejména uvnitř církve, spolehlivě zničí jakýkoliv zárodek klíčící důvěry, byť by ho agentury zalívaly sebevíc! Já nemohu nic, a tak se tedy modlím. I za své brněnské cenzory. Bože nedovol, aby podobné praktiky opět provozovala tvá církev ve velkém. A od cenzorů ochraňuj ji i nás, ó Pane.

D. Makovička (1927), Absolvent sociologie a estetiky na Filozofické fakultě UK v Praze. Dlouholetý dramaturg ČT a autor televizních a filmových scénářů.

POCHOD BAHNEM MRAVNÍCH KOMPROMISŮ

Peter Schutz dopisovatel LN z Košic (LN, 25.4.1997, str.6)

Slovensko: Tragikomická aféra plakátu a článku

Slovenskem se provalila další z nekonečné řady operetních afér, dokonale banální a zástupná.

Šéfredaktor praviceového týdeníku, dlouhodobě profilovaného jako střík kvalitní „vyšší“ publicistiky říznuté na zadních stránkách politickou satirou, neomluvitelně „zblbnul“ a na komentářové stránce pustil do tisku skandální text s několika vulgarismy „střední váhy“. Výrazovými prostředky za hranicemi, které je většina přístupná tolerovat, pojednává o pokrytectví vysokého církevního hodnostáře: arcibiskup bratislavsko-trnavské diecéze Ján Sokol si vyšlápl nejenom proti kontroverznímu plakátu k filmu Lid versus Larry Flynt, ale i zcela bezprecedentně požadoval zákaz filmu samého. V ohnisku obrazu stojí jako vykřikník prelátovo pozitivní lustrační osvědčení, jakožto i fakt, že se k daleko závažnějším mravním problémům zásadně nevyjadřuje - jeho posledním „předflyntovským“ vymožením byl požadavek zákazu koncertu Black Sabbath. Šéfredaktor místo toho, aby byl rád, že politika nezareagovala, s bohorovným nadhledem poskytl dva týdny poté celou stránku reakcí pobouřených čtenářů. To již provládní tisk nezaváhal a nejtěžšími kalibry kardinál Korec a ideolog HZDS Slobodník - zaútočil. Samozřejmě, na týdeník jen v prvním plánu, hlavní úder, přes podsunuté neexistující propojení, směřoval proti opozici a „liberalismu“. Korunu všemu nasadilo „publicistické ztvárnění“ kauzy v STV: v jednostranném, ideologicko-politickém nasvícení defilovaly prostředí z kontextu vytržených citací nejchoulostivějších partií textu s dlouhými záběry na krucifixy s ukřižovaným a monology biskupů a koaličních politiků. Jeden příklad: věta „je jedno, zda je arcibiskup homosexuál či bisexuál, není však jedno jeho lustrační osvědčení“, v televizi končila u slova „bisexuál“. Z úplně jiných cílů než obhajoby křesťanských hodnot usvědčil mediální manipulaci přesným postřehem sám předseda KDH Čarnogurský - na obrazovkách STV mělo možnost vidět inkriminovaný plakát několikanásobně více lidí než v ulicích slovenských měst. Hysterie, kterou kampaň rozpoutala, nazrála k odstoupení šéfredaktora. Což však není dost dobře možné, protože s jeho pádem by skončil i tý-

deník. Vydavatel má ruce svázané, nicméně psychóza si žádala svou oběť. Autora článku, špičkového a na Slovensku fakticky bezkonkurenčního zahraničáře, na hodinu vyhodil z práce jeho zaměstnavatel v jiném médiu. Na tomto hluboce nespravedlivém trestu - napsat si může kdokoliv cokoliv, ale za zveřejnění je odpovědný jedině šéfredaktor - však již nese koaliční propaganda vinu jen nepřimou. Je především výsledkem prospekulovaných manévrů jiných kruhů s leitmotivem manifestovat svůj nesouhlas a distancovat se od „proticírkevních“ projevů, a tím si zachovat šance v boji s Mečiarom o přízeň katolického kléru před volbami. Vedení stejnou úvahou a tlakem teď vypovídají týdeníku spolupráci i někteří kmenoví autoři na stránkách „poskvrněných“ nečistým textem prý nemohou publikovat. Nejlepší na tom celém je, že pocity „pobouření“ a „zhnusení“ je ovládly rovný měsíc po otištění článku. Dokonce je k „pobouření“ navenedly ani vsutku ofěsné čtenářské reakce o čtrnáct dnů později. Politické opozici nelze upřít v kauze i jistou korektnost - navzdory nesmyslnému spojení týdeníku s ní se zdržela veřejných odsudků. Ač možná jen proto, že za dvě hodiny koaličních jednání se neshodla na společné formulaci. Poučení: dvojí morálka a pokrytectví není na Slovensku výsadou jen jednoho arcibiskupa s pozitivním lustračním nálezem. Důkaz: těsně před kulminací této od začátku do konce absurdní „kauzy“ na Slovensku zvonily hrany a konaly se zádušní mše za Jozefa Tisa, který má přesně padesát let po oběšení. Kromě postkomunistické SDĽ své „pobouření“ ani „zhnusení“ nikdo nedemonstroval. Pod reflektory lícoměrné psychózy z „Flyntovy“ aféry závěrečný kontrapunkt jako bíč.

NÁVRAT PŘED KOSTNICKOU HRANICÍ

M. Korecký, (LN, 4.7.1996)

Bude revidován proces s mistrem Janem Husem?

Pět set osmdesát jeden rok uplyne v sobotu ode dne, kdy voda v Rýně odnesla popel z hranice, na níž skončil život český kazatel a církevní reformátor Jan Hus. Po stejnou dobu se datují spory mezi teology i historiky o význam jeho osobnosti. Ani dnes spor neutichá, spíše naopak. Význam v dobrém či špatném slova smyslu neupíral za ta léta Husovi nikdo. Stal se navíc vhodným symbolem, do něž si různé skupiny lidí rády projektovaly své představy. Katolíci jej pasovali na vzor po zásluze potrestaného kacíře, pro protestanty byl otcem české reformace a posledním světélkem v temnotě doby pobělohorské. Obrozencům stál modelem při náčrtu ideálního vlastence a bojovníka za pravdu, k ruce byl i Masarykovi a dalším architektům československého státu. Ideál sociálního revolucionáře v něm našli dokonce komunisté. Co bude dál? Nový katolický pohled Pro poslední léta je v souvislosti s Husovou osobností příznačný názorový posun katolické církve. Zjednodušeně jej lze charakterizovat jako cestu od kacířek církevnímu reformátorovi. Pohyb je to obtížný a pozvolný: jeho kořeny jsou starší několika desetiletí a cílový stav není zatím na dosah ruky. Obtížnost procesu vyplývá z povahy katolické církve a z její po mnoho staletí budované hierarchie. Počátek leží v ovzduší nově nalézaného sebepochopení církve a její nové orientace vůči modernímu sekularizovanému světu, v ovzduší, z něhož vzešel II. vatikánský koncil (1962 - 1965), označovaný svým iniciátorem Janem XXIII. jako koncil ekumenický. Snaha o užší semknutí všech křesťanů byla vlastní i jeho pokračovateli, Pavlu VI. Padá - li na nás nějaká vina na roztržce, pak prosíme pokorně Boha o odpuštění a hledáme prominutí i u bratří, kteří by se cítili od nás ublíženi. Ze své strany jsme ochotni prominout křivdy, které byly způsobeny katolické církví, řekl ve svém nástupním slovu a bylo zřejmé, že jde o malou revoluci nejen uvnitř katolické církve. Koncil definitivně skoncoval se středověkým pojetím církve vládnoucí. Uznání svobody svědomí, i když se člověk mýlí, bylo asi nejmarkantnější známkou reformy církve a také nezbytnou podmínkou pro hodnocení jejího vztahu k heretikům všeho druhu. Dekrety o náboženské svobodě a o ekumenismu vyslovil koncil to, co říci musel. Bez tohoto jasného slova by byla cesta katolické církve k Lutherovi či Husovi, ale také k Brunovi, Galileimu a mnoha dalším, nadále uzavřena. Cesta k Husovi Uskutečňování a vykonávání náboženství spočívá dle své podstaty především ve vnitřních lidských a svobodných úkonech. Ty nemohou být žádnou mocí ani nařizovány, ani jim nemůže být zabránováno, rozhodlo v roce 1965 na dva a půl tisíce koncilních otců, mezi nimiž jméno Husovo zaznívalo nejčastěji z úst českého kardinála Josefa Berana. Přehodnocení stanoviska k betlémskému kazateli nebylo ale ani potom záležitostí dnů či měsíců. Seriózní domácí diskuse na toto téma začala vlastně až po první návštěvě Jana Pavla II. v Praze. Řeč papeže, který se ke svým dvěma koncilním předchůdcům hlásí nejen jménem, byla v roce 1990 na Pražském hradě až průzračně jasná: Bude úkolem odborníků v první řadě českých teologů - vymezit přesněji místo, které mistru Janu Husovi přísluší mezi reformátory církve, vedle jiných známých postav českého středověku, jako byli Tomáš ze Štítného nebo Jan Milič z Kroměříže. V každém případě však, odhlížeje od teologických názorů, které zastával, nelze Husovi upřít bezúhonnost osobního života a úsilí vzdělání mravní povznesení národa. Při loňské návštěvě ČR pak papež v rozmluvě s biskupy doporučil, aby byla celá věc dořešena do roku 2000. Další důležité slovo bylo vyřčeno, a tak v červnu 1993 vzniká při České biskupské konferenci Komise pro studium problematiky spojené s osobností, životem a dílem mistra Jana Husa. Úkolu přispět k formulaci nového postoje Vatikánu k osobě českého církevního reformátora dodal váhu sám český primas Miloslav Vlk, který se postavil do jejího čela. Během dosavadních dvou desítek sezení komise se celá řada teologů, historiků a odborníků z mnoha dalších oblastí snažila nalézt nový, minulostí nezatížený pohled na Jana Husa. Dogmata a právo Cíl práce komise je jednoduše složitý: dosáhnout toho, aby postava českého kněze nerozdělovala, ale naopak sjednocovala různé církve. Komise se zprvu soustřeďovala zejména na rovinu dogmatickou, na vztah Husova učení Bibli a církevními autoritám. S odstupem mnoha set let není však lehké případné provinění posuzovat. Jednak by celé Husovo učení muselo projít zevrubným sémantickým rozbořem, aby bylo jasné, co autor vlastně ve svých dílech říká, jednak některé dogmatické otázky nebyly ještě na počátku 15. století přesně definovány. Nový proces s Janem Husem dnes zahájit nelze a postup v této rovině zkoumání bude zřejmě velmi pomalý. Skutečnou revolucí v práci komise bylo položení hlavní váhy na rovinu právní. Na události středověku pochopitelně nelze aplikovat představy moderního práva, lze však zkoumat, zda byly dodrženy všechny náležitosti tehdy platných kodexů církevního práva. A zde je již dnes možné říci, že v kostnickém verdiktu z 6. července 1415 lze nalézt řadu trhlín. Hlavní zásluhy v jejich odhalení má katolický kněz Miloš Raban, který podrobil celý rozsudek důkladné

právní analýze. Pochybný verdikt Konečný výrok kostnického koncilu, který zasedal v bouřlivém období církevního schizmatu v letech 1414 až 1418, je rozporuplný z mnoha důvodů. Předně: v době, kdy Hus žil, bojovali o vládu nad katolickou církví tři papežové (Řehoř VII., Jan XXIII. a Benedikt XIII.), existovaly tři různé církevní hierarchie. Je otázkou, nakolik jsou platné církevní tresty, které Husovi již před koncilem některá z těchto obediencí přisoudila. V době zasedání koncilu byly pak některé tresty (tzv. církevní cenzury) uděleny samotným koncillem, tedy nikoli papežem, a to na základě dekretu *Haec sancta*, jímž koncil sám sobě udělil rozsáhlé pravomoce. Nejen z dnešního hlediska, kdy je tzv. konciliaristická teorie (tj. že koncil je nad papežem) považována za mylnou, se proto celý verdikt koncilních otců z července 1415 jeví jako silně problematický. Rovněž se zdá, že Hus byl prohlášen za kacíře bez právního podkladu. Označit dílo, výroky či myšlenky za heretické bylo i v 15. století možno jen za předpokladu, že jsou v rozporu s učením církve, které je obsaženo v Písmu svatém či je formulováno papežem nebo koncillem. Tento rozpor však nebyl nikdy prokázán. Husovo učení bylo bezesporu nové, a nepřekvapí proto, že vzbudilo nevoli mnoha církevních autorit. To je však zjevně velmi slabý základ obžaloby. Podle církevního práva musela totiž žaloba na podezření z hereze obsahovat konkrétní články učení církve, který byl porušen. V Husově případě žaloba citací článků neobsahovala. Jako velmi pochybný se jeví i samotný postup, jakým byl Hus prohlášen za kacíře, tedy sled tzv. inkvizičních kroků, který byl dvěma papežskými bulami přesně upraven již ve 13. století. Jednak Janem XXIII. ustavená inkviziční komise přijala žaloby na Husa, které jeho herezi dostatečně nezduvodnily. Sama pak rovněž zdůvodnění nehledala, přistoupila pouze k prvnímu inkvizičnímu kroku - dotazu na Husův poměr k vybraným článkům jeho učení (ten se k nim vyjádřil při veřejných slyšeních 5. až 8. června 1415). Nenásledovaly však již další kroky, jako bratrské napomenutí církevní autoritou, kolegiální napomenutí či obžaloba biskupovi, který případ předává inkvizičnímu soudu. Na základě nekompletního sledu kroků došel koncil 6. července k závěru, že třicet Husových článků je heterodoxních. Namísto inkvizičního procesu, který měl být podle zmíněného sledu kroků teprve nyní zahájen, byl Hus ve stejném rozsudku odsouzen jako tvrdošíjný kacíř (*pertinax*) a vydán světské moci. Trvání na herezi je navíc absurdní u Husa, který opakovaně zdůrazňoval, že se rád svého učení zřekne, budeli Bibli či díly církevních otců usvědčen z omylu. Co s cenzurami? Otazníky, které se nad kostnickým verdiktem vznášejí, svědčí o tom, že proces byl v prostředí hektického dění koncilu veden příliš rychle. V souladu s církevním právem měl asi trvat celé roky a skončit zřejmě bez jasného rozhodnutí. Právo dodrženo nebylo, a rozsudek je proto napadnutelný. Podmínkou jakékoli revize kostnického rozsudku a zároveň nového pohledu na Jana Husa je odstranění všech církevních cenzur (trestů), které dodnes na jeho osobě a díle spočívají. Jde o klatbu a interdikt, uvalené na Husa dvěma pisánskými kardinály již v letech před koncillem, dále o samotný rozsudek koncilu a v neposlední řadě o cenzuru nového papeže Martina V., vydanou protiprávně až tři roky po Husově smrti. Cenzury, jejichž napadnutelnost je více či méně zřejmá, totiž stále brání tomu, aby katolická církev mohla svůj postoj k postavě českého kazatele přehodnotit. I půl tisíciletí staré označení Husa jako heretika je natolik závazné, že znemožňuje vůbec se onou osobou či dílem zabývat. Proto se práce husovské komise tak úzce váže na papežovy výroky z roku 1990, v nichž dosavadního kacíře označil za reformátora církve a vyzval ke zkoumání jeho díla. Takový impuls v církevní hierarchii může dát právě jen její hlava, ač půdu připravil již poslední vatikánský koncil. Laboratoř ekumenismu Komise je kardinálově zamilované dítě, tvrdí její sekretář, katolický kněz František Holeček. Sám Miloslav Vlk ji nazývá laboratoří ekumenismu, vzorem spolupráce mezi církvemi. Je potřeba se konečně setkat a bez emocí hledat pravdu, aby Hus nerozděloval, ale spojoval dvě tradice - katolickou a husitskou. Východisko z naší strany je dáno: jsme ochotni uznat chyby, tvrdí. Myšlenka smíření, která ve sporu o Luthera zvítězila v Německu, má prý velkou šanci i u nás: Ve středověku církev nadřazovala pravdu nad lásku. Ale pravda bez lásky je tvrdá... Práci komise provázejí rozličné úvahy, z nichž některé hovoří přímo o Husově kanonizaci. Kardinál Vlk tuto myšlenku odmítá, stejně jako termín rehabilitace. K očistění postavy Jana Husa může prý katolická církev přispět např. jakousi deklarací, jejíž právní forma však zatím není zcela jasná. Definitivní stanovisko Vatikánu lze prý čekat možná na přelomu tisíciletí. Již k letošnímu výročí Husovy smrti zazní však v reformátorově rodišti Husinci z kardinálových úst jasné slovo smíření. Tempo práce husovské komise českého katolického primase překvapilo: Jsme ve fázi natolik 'zralé', že je třeba diskusi přenést na úroveň vyšší, než je tato komise, a dokonce než je česká odborná veřejnost. Kardinál očekává v této věci jasné slovo Říma. Není to přece věc pouze česká, musí zaznít slovo celé církve. Navíc my jsme Husa neodsoudili, dodává s úsměvem. Z Čech ale musí vzejít první impuls (kardinál říká dokonce provokace), aby se svět začal Husem zabývat. Výsledkům práce svých odborníků Miloslav Vlk věří, a proto je optimistou: Mám pocit, že celý kostnický rozsudek je na vodě.

Z Husových listů z Kostnice

Já Jan Hus, v naději kněz Ježíše Krista (...), nechci odpřisáhnouti v celku ani jednotlivě článků, které proti mně předvedli v svědectvích křiví svědkové, protože jsem jich - Bůh mi svědek - ani nekázal, ani netvrdil, ani nehájil. (...) O článcích, vybraných z mých knížek, pravím, že kterýkoli z nich obsahuje nějaký křivý smysl, toho se odříkám. (...) A kdyby bylo možno, aby byl nyní hlas můj celému světu zjevný, každou nesprávnost a každý blud, jež jsem kdy pojal k vyslovení nebo vyslovil, velmi rád bych odvolal před celým světem. (V Kostnici v minoritském vězení, 1. července 1415)

Jan Hus. Rytina z doby kolem roku 1700. Tehdy ještě katolická církev o jeho kacířství nepochybovala.

Autor obrázku: Repro LN

Husovská komise, laboratoř ekumenismu

Autor obrázku: Foto Radana Vopálková